

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SABRINA JEFFRIES

A DUKE FOR DIANA

A Designing Debutantes Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SABRINA JEFFRIES'İN DÜK HANEDANI SERİSİNE ÖVGÜLER:

"Jeffries'in sarhoş edici üçüncü Dük Hanedanı Regency romansında kimya, bilim laboratuvarında olduğu kadar yatak odasında yoğun. Jeffries'in romantizm, gizem ve gerilimi mükemmel bir şekilde harmanlaması, serinin okurlarını daha fazlası için heyecanlandıracak."

-Publishers Weekly

"Çok satan Jeffries, yeni Dük Hanedanı serisini, büyüleyici karakterler ve ilgi çekici hikâyelerden oluşan, yazarın sonsuz gibi görünen kaynağından zekice beslenen, Regency dönemine ait bir başka örnek tarihi eserle zekice başlatıyor."

-Booklist

"Olivia'nın bilimsel yetenekleri, Tessa Dare'in mavi çoraplı aşk romanları gibi hayranlarını kendine çekecek ve memnun edecek.

Kötü Olmak İçin Bir Hafta ."

-Library Journal

"Jeffries'in tüm kadın kahramanlarını öne çıkaran şey, hiçbirinin sessiz ve sıkıcı olmaması. Güzel mi? Çoğunlukla. Ama yazdığı kadınlar ruhlı, zeki, şeytani, cesur, bağımsız ve politik ve kültürel açıdan bilgili. Onlar gerçek kahramanlar; isterseniz dişi kahramanlar da diyebilirsiniz. Olivia Norley de kesinlikle bir dişi ro."

-Bookpage

"Aşk ve bağlılık, risk ve kırılganlık ve nihayetinde güvenme cesareti üzerine bir hikâye. Kıvrak esprileri, eşsiz kahraman ve kadın kahramanı ve merak uyandıran gizemi onu karşı konulmaz kılıyor."

-Austenprose

"Olivia'yı çok sevdim. Parlak zekası ve kadınlar için normların çok dışında olduğu bir dönemde seçtiği alanda başarılı bir kariyere sahip olmaya odaklanmış kararlılığıyla tam bir taze nefes. Tüm yol boyunca onun yanıdaydım ve onu destekledim."

-The Romance Dish

"İki uyumsuz sosyetenin birbirini bulmasını anlatan eğlenceli ve keyifli bir hikâye. Sabrina Jeffries'in Regency tarzı, işlevsiz ailelere olan bakış açısına bayılıyorum."

-Romance Junkies

"Sabrina Jeffries, Regency romantizminde tam bir sanatçı ve eklenen suç tespiti boyutuna bayıldım."

-Fresh Fiction

Duke Dynasty dizisi

Düşes Projesi The

Bachelor

Kim Bir Dük ile Evlenmek İster Gizli

Dük

Debutantes serisinin tasarımı

Diana için Bir Dük

DİANA İÇİN BİR DÜK

Bir Tasarımcı Debutantes Romanı

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

SABRINA JEFFRIES

ZEBRA BOOKS KENSINGTON
PUBLISHING CORP.

www.kensingtonbooks.com

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

SABRINA JEFFRIES'IN DÜK HANEDANI SERİSİ İÇİN ÖVGÜLER:

Ayrıca

göreBaşlı

k

Sayfasına

Telif Hakkı

Sayfa İthaf

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm

ÜçüncüDördüncü

üBeşinci

AltıncıYedinci

Sekizinci

Dokuzuncu

Onuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onaltıncı

BölümOnbirinci

Oniki

OnüçüncüOndör

düncüOnbeşinci

[On Yedinci Bölüm On](#)

[Sekizinci Bölüm Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm Yirmi](#)

[Bir On Dokuzuncu](#)

[Sonsöz](#)

[ELIZA BİR EARL İÇİN](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı© 2022 Sabrina Jeffries tarafından

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu . Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-1-4201-5378-1
ISBN-13: 978-1-4201-5378-1 (e-Kitap)

*Yazar arkadaşlarım Rexanne Becnel ve
merhum Claudia Dain için
Bana moda hakkında bildiğim her şeyi ve bu işi nasıl
yapacağımı öğrettiğiniz için teşekkürler
kişinin vücut tipi veya rengi için.
Ve birlikte geçirdiğimiz uzun yıllar için teşekkürler.*

Önsöz

Londra *İlkbahar 1807*

Londra'nın en az katılımlı balosunda saatler geçmesine rağmen tek bir beyefendi bile Leydi Diana Harper'ı dansa kaldırmamıştı. Bu onu şaşırtmamıştı. İnsan bir kez sosyete dışlanmaya başlayınca, tüm sosyal etkinliklerde duvara mahkûm oluyordu. "Duvar çiçeği" terimi buradan geliyordu. Ancak o ve küçük kız kardeşi Verity, daha çok kökleri kazınması ve üzerinde tepinilmesi gereken "duvar otları" gibiydiler.

Yine de kimseye onları evlerine saklanmaya götürme zevkini tattırmayı reddettiler. Annemin Tümgeneral Tobias Ord ile kaçarak herkesi rezil etmesi kimin umurundaydı? Holtbury'nin kudretli Kontu olan babamın, aynı hareket yüzünden annemi boşuyor olması kimin umurundaydı? Bu Diana ya da Verity'nin hatası değildi ve öyleymiş gibi davranmayı reddettiler. Bunun yerine, davet edildikleri her sosyete davetine gittiler.

Çok fazla yoktu.

Neyse ki, anneleri özgürlüğe doğru çılgınca koşmaya başladığında çoktan evlenmiş olan en büyük kız kardeşleri Bayan Eliza Pierce bu kadar acı çekmemişti. Ne zaman biri Eliza'ya zalimce davransa, Eliza Bay Pierce'in güçlü kollarına . Diana ve Verity'nin yapabileceği tek şey, olaylara iyi bir yüz *takınmak* ve *kendi hataları olmayan* bir şey onlara eziyet etmeye cesaret etmektir!

Diana iç çekti. Belki de bunu yeterince sık söylerse, buna inanacaktı. Belki o zaman toplum onları bir kenarda oturup gençliklerinin ellerinden kayıp gitmesini izlemeye zorlamak yerine nihayet dans etmelerine izin verebilirdi.

Yüce Tanrım, ama gece suratı asıktı ve orkestranın ezici sesi baş ağrısını daha da kötüleştiriyordu. Bu gidişle eve gidip kendi düşündüklerini duyabileceği bir yere gidebilirdi.

Tanrıya şükür müzik tam o sırada bir gürültüyle sona erdi. Yakın dostları Bayan Isolde Crowder, kül rengi buklelerini sallayarak onlara yaklaştı. "Gelmene çok sevindim. Annem bunun bir aşk olmasını çok istiyordu ama bunun pek mümkün biliyordum."

Isolde ve Diana yirmi yaşındaydı, dostlukları birlikte ilk sezonlarına başladıklarında kurulmuştu. Bu onların ikincisiydi ve işlerin gidişatına üçüncüye ihtiyaçları olabilirdi Ve bir dördüncüye ve bir beşinciye ve-

Diana bunu düşünmek istemiyordu. Isolde ilk sezonlarında "kabul edilmemişti", skandal değil ama bir Cit olduğu için. Bir Cit'le evlenmek, zengin bile bugünlerde sosyete de pek moda değildi. Diana da kendi ilk sezonunda, anne ve babasının aleni sadakatsizlikleri hakkındaki söylentiler yüzünden "kabul edilmemişti".

Verity daha yeni kraliçeye takdim edilmiş ve ilk balosuna çıkmıştı ki, annesinin dans pisti *onun* da altından . On dokuz yaşındaki Verity artık toplumdan dışlanmaya mahkumdu. Bu hiç adil değildi.

Verity tek kaşını kaldırdı. "göz önüne alındığında annenin bizi burada istemesine bile şaşırdım." Sesindeki burukluk Diana' kız kardeşinin buruk olmak için iyi bir nedeni hatırlattı, ebeveynlerinin davranışları yüzünden ciddi bir talibini kaybetmişti.

"Davet etmedi ama davet etmezse katılmayacağımı söyledim," dedi Isolde hararetle. Diana Isolde'ye, "Sen iyi bir arkadaşsın ve bunu takdir ediyoruz," dedi. "Korkarım diğer herkes

Annemin günahı bizi onunla birlikte arabaya atlamışız gibi lekeledi."

Isolde her zamanki iyimserliğiyle, "Umarım o kadar kötü değildir," dedi.

Diana ona sert bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İkimiz de Verity'nin ve benim Mevsimlerimizin şu ana kadar uygun meyveleri vermediğini biliyoruz."

Yakınlarda bir kadın kıkırdayarak Diana'nın başını çevirmesine neden oldu. Diana bu gece ikinci kez kadının konuşmalarına kulak misafiri olduğunu görüyordu. Diana onu tanımıyordu ama yakınlarda başka kimse yoktu, yüzden kadın onların konuşmalarına gülüyor .

Diana nedenini anlayamadı. "Sanırım konuyu değiştirmemiz gerekiyor." Sırtını bilinçli şekilde leydiye eliyle Isolde'nin kıyafetini işaret etti: Gümüş file kaplamalı Fransız gri ipeğinden bir kılıf ve kurdele bantlı sevimli küçük piskopos kolları. "Elbiseniz çok güzel olmuş. Size çok yakışmış."

Isolde ona gülümsedi. "Tasarladığınız için teşekkür ederim. Bu gece bu kadar çok dans etmemin nedeninin senin yardımın olduğunu biliyorum. Eğer işleri anneme bıraksaydım, şalvarımın üzerinde büyük pembe tambur işi çiçeklerle bezenmiş jonquil saten giyiyor olurum."

"Aman Tanrım," dedi Verity. "Kulağa korkunç geliyor!"

Yanındaki kadın kahkahalarla gülerек Diana'ya kendisinin ve kız kardeşlerinin bugünlerde yoğun bir inceleme altında olduğunu hatırlattı.

"Verity," dedi Diana alçak bir sesle. "Bu genç bir hanımefendi için hiç de uygun bir dil değil."

Verity suratını ekşiterek, "Bir kadının 'embonpoint'inin üzerindeki 'büyük pembe tambur işi çiçekler' de genç bir hanımefendi için pek uygun değil," dedi. "Tanrıya şükür araya girdiniz. Isolde'un bu sarı tonunda berbat görüneceğini ben bile biliyorum. Renk tenime çok yakışıyor ama-" Arkadaşlarına özür dileyen bir gülümseme fırlattı. "Bu senin o güzel kaymaktaşı tenini solgunlaştırır."

Diana, "Herhalde terzi anneni bu seçimden vazgeçirirdi," diye . "Bundan şüpheliyim," dedi Isolde.

"Annem Bayan Ludgate'in dükkânına diğer tüm kadınlardan daha fazla patronluk taşıyor.

Demek terzi anneme karşı gelmeye cesaret edemiyor. *Ben* bile ona karşı gelemiyorum. inatçıdır." Isolde jet boncuklu kolyesine dokundu. "Annemden bahsetmişken, bunu ona soramadım çünkü zevkine güvenmiyorum."

"İyi bir nedenle," diye mırıldandı Verity.

Isolde sanki Verity'yi duymamış gibi devam etti. "Ama mücevherlerimin elbisemle yeterince uyumlu olup olmadığını bana umuyordum."

"Çok güzel uyuyor," güvence verdi Diana. "Retikülün de mükemmel; sade gri ipek ve siyah kurdele bağlar ışıltılı ağla iyi bir kontrast oluşturuyor. Her zamanki gibi, kendine verdiğin değerden çok daha iyi bir zevkin var."

Isolde hafifçe kızarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Ne kadar rahatladım." Verity'ye döndü. "Dekorla ilgili fikirlerinizi uygulamaya çalıştım ama annem-" Gözleri irileşti. "Aman Tanrım, beni fark etti. Gidip ortama karışsam iyi olacak yoksa sonunu asla duyamayacağım."

Isolde gittikten sonra Verity sarkık, altın sarısı buklelerini alnından üfledi. "Burası çok sıcak." Verity, Diana'nın yelpazesini kaptı ve açılmış göğsünün üzerinde dalgalandırmaya başladı.

Diana başını salladı. "Baharda kadife giymemen konusunda seni uyarmıştım. Yılın bu zamanlarında havanın nasıl olacağı hiç belli olmaz."

"Ama ben kadifeyi severim."

"Halkla savaşmayan ebeveynleri severim ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz." Diana gözlerini dikmiş, yanlarından geçip giden başhemşireyi görmezden gelerek doğrudan onlara bakıyordu.

Kız kardeşinin alnı karardı. "Yine de, Lord Minton'dan kurtulduğuma göre artık istediğimi yapmaya kararlıyım. Kadifeden nefret ederdi, ben de hiç giymedim. Bir daha asla bir erkek için bunu yapmayacağım. Bak ne oldu.

Beni yakaladın! Ne istersem onu giyerim ve onunla şeytana giderim." "Küfür de etmemelisin."

"küfrederim. Biraz *daha fazla* küfür etmelisin. İnan bana, harika bir şekilde özgürleştiriyor." Verity hapşırды, sonra Diana'nın yelpazesini üç metre aralıklarla dizilmiş devasa zambak, salkım söğüt ve gül aranjmanlarına doğrulttu. "Isolde'nin annesi istediğini yapabiliyor ve istediğini alabiliyordu. Ben neden yapamayayım? Dürüst olmak gerekirse, bu üç çiçeği kim bir araya getirebilir ki? Kokuları çok baskın."

"Belki de somonlu keklerin hafif kötü kokusunu gidermeyi umuyordu." "hiç yemedin, değil mi?" Verity telaşla sordu. "Bir kokladım ve onları yalnız bıraktım."

"Yanlarına bile yaklaşmadım. İtiraf etmeliyim ki bisküviler de beni hayal kırıklığına Çok tatlıydılar. Gerçi bademli olanlar da fena değildi. Isolde bana en sevdiği kurabiyeler olduğu için onları bizzat seçtiğini söyledi."

"Isolde'ye söylemeyin ama bademli bisküvileri dışında yemeklerin çoğunu eksik buldum. Kızarmış keklikler çok kuruydu, yengeç köftesi çok ıslaktı ve bir sepet meyvenin güzel kalıbına rağmen, blancmange sarımsaklı bir tada sahipti. malzemenin ne olduğunu düşününce ürperdim."

"Sarımsak, belki?" Diana espri yaptı. "İnan bana, Isolde annesine bu baloyla ilgili her konuda akıl vermeye çalıştı ama kadın dinlemedi. Zavallı Isolde, böyle bir annesi olduğu için."

"Zavallı Isolde değil." Verity başını salladı. "Bunun olmasına izin veriyor. O kadına karşı çıkmalı."

"Bizim babamıza karşı çıktığımız gibi mi?"

"Bu farklı. O bir erkek."

"Doğru." Tamamen bağımlı oldukları bir adam. Diana babasını severdi ama bazen o kadar otokratik davranırdı ki bağırarak isterdi. Yine de buna cesaret edemiyordu. Eğer bir şeyi, yani kendi yönteminin en iyisi olduğunu anlatmaya çalışıyorsa, hayatı sürekli bir sefaletle dönüştürebilirdi.

Şimdi de boşanma davası açarak bunu göstermeye çalışıyordu. Annemi geri dönmesi için utandırmayı denemişti ama o *da* herkesin bildiği şeyi biliyordu: Babam onunla evlendikten sonra bile evlenecek biri olmamıştı. Bu arada, bazıları Diana'ya kahverengi gözlerini, korkunç kızıl saçlarını ve çillerini annesinin erken dönem aşklarından birinin verdiğini söylüyordu. Ailesinde bu renge sahip olan tek kişi oydu.

Yine de söylenti yanlış olmalıydı. Yine de yanlış olduğunu *umuyordu*. Eğer doğruysa bile, babam konuda hiçbir ipucu vermemişti. Sert sözleri üzerine eşit olarak düşüyordu. Annesi de konuda kesinlikle tek kelime etmemişti. Bazen Diana merak ediyordu.... ama

Verity gözlerini dans pistine dikti. "Ben sadece Isolde'nin kendi fikirlerine daha fazla güvenmesi gerektiğini söylüyorum. Bu kadın akıllı, güzel ve annesini dinlemediği zamanlarda mükemmel bir giyim zevkine sahip. Eğer annesi onu sürekli yanlış yönlendirmeye çalışmasaydı ve Isolde de her pes etmeseydi, şimdiye kadar çoktan evlenmiş olurdu."

Eliza da onlara katıldı. "Katılıyorum. Sevgili Isolde her erkek için bir hazine olurdu."

"Bunu sadece saç konusundaki tavsiyene kulak verdiği için , değil mi?" Verity sordu.

"Hayır, kesinlikle." Eliza gülümsedi. "Kuaföründe ona yardım etmekten gerçekten keyif aldım. Türban yerine benim kurdele düzenleme fikrimi seçmesine de sevindim. Bir baloda türban için çok genç." Müzik yeniden, hatta öncekinden daha yüksek sesle başladı. Eliza onlara dışarıda, balkonda kendisine katılmalarını işaret etti.

"Oh, bu çok daha iyi," dedi Diana balkonun kapıdan uzak ucuna doğru ilerlerken. "Yemin ederim, kulaklarım kanıyordu."

Eliza başıyla onayladı. "Üç oyuncu varken dans müziği çalması için yirmi kişilik bir orkestra kiralayan birinin top atmasına izin verilmemeli." İçini çekti. "Isolde daha iyisini hak ediyor. Bayan Crowder, bir şeye sahip olabilmenin onu *elde* edebileceğin anlamına gelmediği kuralının mükemmel bir örneği.

gerekir."

"Korkarım annem de bunun bir başka örneği," dedi Verity. "Neden tümgeneralle kaçmadan ve babamı zorlamadan önce hepimiz evlenene kadar bekleyemedi?"

"Eminim aşık olduğunu söylediydi," dedi Diana. "ben onun yakışıklı bir dul olmasından ve kendisinden önce bir başkasının onu korktuğundan da şüpheleniyorum."

Biri boğazını temizledi. İrkilerek döndüklerinde kulak misafiri olan kadının onları dışarı kadar takip ettiğini gördüler. "Diana'nın tam olarak bir aksanla, "Bunun uygun bir görgü kuralı olmadığını biliyorum ama kendimi tanıtmak isterim," dedi. Ben Sinclair Kontu'nun yeni eşiyim. Anladığım kadarıyla siz üçünüz Leydi Holtbury'nin kızlarısınız?"

Kadının sorma nedenine karşı temkinli olsa da Diana tanıştırmayı yaptı.

"Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi kontes, onlara içten bir gülümseme göstererek. "Sizi temin ederim ki herkes size karşı değil. Ben şahsen annenizle aynı kefeye konulmanızın utanç verici düşünüyorum. Her halükârda, bu olayla ilgili değerlendirmenize kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım ve bunu nasıl geliştireceğinizi bilmek isterim." Eliza'ya göz kırptı. "Daha az müzisyen işe almak dışında tabii."

Eliza'nın yanakları kıpkırmızı kesilince Diana telaşla, "Eminim ki katılmamız için hayırsever bir şekilde davet edildiğimiz bir etkinliği eleştirirken son derece kaba görünüyor olmalıyız-" dedi.

"Hiç de bile. Söylediğiniz her şeye katılıyorum. Ve daha fazlasına." Leydi Sinclair balo salonunun kapısını kapattı. "Gerçekten de, bana biraz tahammül edip sorularıma cevap vererseniz çok minnettar olurum. Yakında benim de bir balo düzenlemem bekleniyor ve ben Amerikalı olduğum için Londra'da hiç böyle bir şey yapmadım. Tavsiyeye ihtiyacım var. Örneğin, Leydi Diana, ev sahibesi olarak benim için nasıl bir kıyafet seçerdiniz?"

Kadına karşı temkinli davranmayı tercih eden Diana, "Görünüşe göre giyim konusunda zaten iyi bir zevke sahipsiniz hanımefendi, çünkü müslin elbiseniz ve ekose şalınız hem modaya uygun hem de vücudunuza çok yakışıyor," dedi.

"Bunun tek nedeni bu geceki kıyafetlerimin çoğunu leydimin hizmetçisinin seçmiş olması. Ama geçen hafta gündüz elbiselerimden biriyle giymem için Elizabeth dönemine ait bir fırfır seçti. Boynumun böyle bir şeye uygun ben bile biliyorum."

Diana rahatladı. "Kimsenin boynunda Elizabeth döneminden kalma bir fırfır yok, Birinci Elizabeth'in kendisinde bile." Verity'nin söğüt gibi endamına ve uzun boynuna baktı. "Belki Verity'de vardır. Ama başka kimsede görmedim."

"Her ," dedi kontes, "ne kendi yargılarıma ne de leydimin hizmetçisinin yargılarına güvenebilirim. O çok yeni ve çok İskoç ve ben hâlâ İskoçlar hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. İngilizleri de öyle."

"Moda konusunda size tavsiyede bulunacak birini ," dedi Diana, "bunu yapmaktan kesinlikle mutluluk duyarım. Bugünlerde sosyal hayatım çok yoğun değil." Ve Bayan Ludgate, Leydi Sinclair gibi itibarlı bir kadının himayesini kullanabilirdi.

Kontes, "Bu hoşuma gider," dedi. "Ama planlarımızı yapmadan önce kız kardeşinize sormak istiyorum - Leydi Verity, mutfağın kontrolü sizde olsaydı, ne servis ederiniz?"

Kendine güveni hiçbir zaman eksik olmayan Verity cesurca cevap verdi. "Bay ve Bayan Crowder çeşitli yemekleri karşılayabilecek kadar zenginler, bu yüzden *benim* seçeneklerim, diğerlerinin yanı sıra, kızarmış geyik eti ve hindi de dahil olmak üzere dilimlenmiş soğuk et çeşitleri, biraz ıstakoz köftesi ve kıyılmış ıstakoz, Westphalia kekleri, birçok çeşit turşu-"

Kontes, "Bayan Crowder'ın aşçısının servis ettiği gibi kızarmış soğan ve ançüezli tost yok mu?" diye sordu. "Kesinlikle yok." Verity, Leydi Sinclair'e doğru eğildi. "Kim kızarmış soğan ya da hamsi ister ki?"

Kur yaparken nefes mi? Bir hanımefendi bir balo yemeğinde bunlardan kaçınması gerektiğini bilse bile, beyler her zaman bu düşünmezler. Nasıl koktuklarını umursamadan ağızlarına ne uygunsa onu ."

Kontes gülümsemeye karşı koyuyor gibiydi. "Doğru. Westphalia kekleri nedir?"

"Farklı tarifler farklı tatlar öneriyor, ancak temel olarak yumurta, tereyağı ve sütle karıştırılmış patates püresinden yapılıyor, daha sonra küçük kekler haline getiriliyor ve kızartılıyor. Bazen içlerinde pastırma ya da peynir olur."

"Kulağa çok lezzetli geliyor," dedi Leydi Sinclair. "Peki ya tatlı? Tatlı yemeliyiz -Lord Sinclair'ın tatlıya karşı zaafı var. Ne önerirsiniz?"

"Bunun farkında olmayabilirsiniz," dedi Verity, "ama Gunter's sizinki gibi etkinliklerde belli bir ücret karşılığında , dondurma ve hamur işleri tedarik ediyor. Çok popüler bir eklenti."

Kontes kibirli bir ses tonuyla, "Ve eminim çok masraflıdır," dedi.

Verity endişeyle, "Özür dilerim," dedi. "Bu bir sorun mu? İsterseniz başka tatlılar önerebilirim."

Leydi Sinclair güldü. "Yeni kocama göre bu de sorun değil. Ama erkekleri bilirsiniz. Eğer başarabilirlerse daha az harcamayı tercih ederler."

Ya da fonları başka birinden alın.

Boşanma davasının şu anda devam eden kısmı, babamın, Tümgeneral Ord'u, sevgiyi yabancılaştırma nedeniyle kendisine önemli miktarda para ödemeye zorlama girişimiydi. Babamın bu adamdan intikam almasının tek yolu . Ancak zina yapan taraflardan hiçbirinin onun misilleme yapmak için ne yaptığını umursamıyor gibiydi. Tümgeneralin bir serveti vardı, bu yüzden babamın talepleri muhtemelen umduğu gibi intikam için pek işe yaramayacaktı.

"Şey," dedi kontes, Diana'nın sessizliğe gömüldüğünü fark etmiş gibi, "Gunter's ice'ı severim, özellikle de yazın. Çok ferahlatıcıdır."

"Aynen öyle." Verity gülümsedi. "Gelecekteki etkinliğiniz için onları kullanmak isteyebileceğinizi düşünüyorsanız, sizin adınıza mal sahipleriyle görüşebilirim, Leydi Sinclair."

"Bundan bahsetmeniz ne kadar tuhaf. Gördüğünüz gibisiz üç bana danışmanlık yapması yararlı olsa da, her şeyi planlamanız için sizi *tutmayı* tercih ederim." Onlara mahcup bir gülümseme verdi. "Özellikle de iki hafta içinde gerçekleşmesi gerektiği için."

Eliza'nın nefesi kesildi, Verity sırtıttı ve Diana kontese bakakaldı.

İlk konuşan Diana oldu. "Biliyorsun ki ... şey ... sana yardım ettiğimiz için ödeme almamız pek hoş karşılanmaz."

Leydi Sinclair onlara göz kırptı. "Ah! Elbette. Böyle şeylerin İngiliz toplumunda kabul görmediğini unutmuşum. Ama gerçek şu ki, kimsem yok. Hizmetçilerim ya yeni ya da sadece bekâr evi yönetmeye alışkınlar ve kocamın hiç kadın akrabası yok. Benim de yok - en azından burada."

Diana onu rahatlatmak için acele etti. "Size tavsiyede bulunmaktan büyük heyecan duymadığımı söylemiyorum ama bunun için ödeme alamayız. Anlıyorsunuzdur."

"adına konuş." Verity sanki hemen o anda Leydi Sinclair'e yardım etmek için yola çıkacakmış gibi Diana'nın yelpazesini ona geri uzattı. "Balo yemeği için mutfakta serbest bırakıldığım sürece her türlü seve seve kabul ederim"

"Verity!" Diana haykırdı. "Babam ... bizimle bir daha asla konuşmazdı."

"Ve bu bir kayıp mı olur?" Verity omuz silkti. "Nasıl olsa fark etmeyecek." Sesi sertleşti. "Tümgeneral Ord'u duvara çivilemeye çalışmakla çok meşgul."

Diana kız kardeşinin soğuk ama doğru bakış açısı karşısında irkildi. "Bu kadar yeter." Kontese döndü. "Sakıncası yoksa, bunu kendi aramızda daha özel bir şekilde konuşmayı tercih ederiz."

bir şey yapmadan önce. Hanover Square'de yaşıyoruz. Yarın ziyaret edebilirsiniz, ödeme konusundaki kararımızı size . Ama sanırım Verity ve kendi adıma konuşursam, ödeme yapılınsın ya da yapılmasın size yardım etmekten mutluluk duyarız. Bizimle dans etmek, bizi aramak ya da partilere davet etmek için yanıp tutuşan erkekler yok. Ve olanların belli beklentileri var. . ."

Verity kaşlarını kaldırdı. "Hepimizin annemiz gibi olduğumuzu varsayıyorlar diyelim-eş olarak kabul edilemez ama daha az saygın bir pozisyon için uygun. Eminim ne demek istediğimi ."

"Ne yazık ki öyle." Leydi Sinclair'in mavi gözleri parladı. "O adamlardan bazıları, eğer elde edebilirlerse, herhangi bir güzel kadınla tür bir pozisyon arıyorlar." Eliza'ya sert bir bakış fırlattı. "Ama en azından biriniz saygın bir evlilik yaptı."

"Bu Olay'dan önce oldu, evet."

Kontes boş boş bakınca Diana aceleyle, "Annemin babamızdan başka bir adamla kaçmasına biz böyle diyoruz. Bir arkadaşımın dediği gibi, annem 'evli ama kur yapıyor'."

"Anlıyorum." Leydi Sinclair Eliza'ya döndü. "Siz de onlara katılmak ister misiniz, Bayan Pierce? Müzik konusunda tavsiyelerinize kesinlikle ihtiyacım olacak."

"Para işime yarayabilir," dedi Eliza kısıp bir sesle ve Diana'yı şoke etti. Eliza ve kocası ne zamandan beri maddi sıkıntılar çekmeye başlamışlardı? "Yani evet, çok memnun olurum."

Kontes, sanki itaat etmeleri kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi onlara sıırttı. "Korkarım kocamın yanına dönme vaktim çoktan geldi. Sabah hepinizle görüşeceğim." Ve bu sözlerle birlikte kapıya yöneldi.

Diana kız kardeşlerinin üzerine yürüdü. "Bunun için para almak istediğinize inanmıyorum."

Verity bakışlarını kısmıştı. "Olay gerçekleştiğine göre artık asla evlenemeyeceğimiz aklına gelmedi mi? Tek seçeneğimiz babamla yaşamak ya da mürebbiye olmak - ne eğlenceli ," dedi alaycı bir tavırla. "Ya da daha kötüsü, bize ahlak dersi verirken ve annemi aşağılarken yaşlı matronlara eşlik etmek zorunda kalabiliriz."

Diana diğer iki seçeneği kararlı bir şekilde, "Eminim babam ihtiyacımız sürece bize destek olabilir ve olacaktır," dedi.

"Evlendikten sonra bile mi? Boşanır boşanmaz bir başkasıyla evleneceğini biliyorsun - hala bir varise ihtiyacı var. Kendisine damızlık olarak hizmet edecek genç ve güzel bir yaratık bulacak ve biz de yavaş yavaş yeni karısının çocuklarına göz kulak olan ev kadınları olacağız."

"O gotik romanları okumayı bırakmalısın, Verity," dedi Diana. "Biz kasvetli bir şatoda yaşamıyoruz ve babam da bize kötü davranacak kötü adam değil."

"Hayır, o daha kötü," diye araya girdi Eliza. "O, *Güzel ve Çirkin* masalında, kızının canavarın 'misafiri' olarak onun yerini alması talebini kabul eden babadır. Başka tarafa bakmak ve aileni savunmamak bir kötü adamın sinsi eylemidir. Peki ona ihtiyacımız olduğunda babam nerede? Ailenin kirli çamaşırlarını tüm şehre yaymak için mahkemeye gidiyor. Bunun acısını kim çekiyor? Siz ikiniz. Ve ben, kendi yolumla. Tanrı bilir annem çekmiyordur. Muhtemelen hayatının en güzel anlarını yaşıyor."

Kız kardeşinin umutsuz ses tonundaki bir şey Diana'nın onun için üzülmesine neden oldu. Eliza herkese mutlu bir eş gibi görünüyordu. Ama Diana son zamanlarda Eliza'nın gülümsemesinin zoraki, mavi gözlerinin sıkıntılı ve sözlerinin acı dolu olduğunu fark etmişti. Eliza annesinin cesur davranışı mi zorluklar yaşıyordu?

Diana işin aslını . Eliza dünyanın sunabileceği en iyi şeyi hak ediyordu. "Bu arada, sana daha önce bu gece çok güzel görüldüğünü söylemek istemişim."

Eliza'nın parlak saçları, sarışınılığını vurgulamak için tam da fındık kahverengisinin doğru tonunda narin bir bandanayla toplanmıştı. İpek çuha çiçeği elbisesi kum saati formunu sevgiyle sıyrıyor, ayakkaıları da ona çok ihtiyaç duyduğu yüksekliği veriyordu. Diana, Eliza'nın kıyafetini onun için seçmişti.

Elbette moda Diana'nın tutkusuydu. Ama Eliza'nın altın takıları kocasından gelmiş gibiydi. Diana karmaşık işçiliği fark etmemişti ve böyle romantik bir parça satın almasına oldukça şaşırmıştı.

"Kendimi koyun bürünmüş bir inek gibi hissediyorum," diye homurdandı Eliza.

Kız kardeşleri ona doğru yaklaştı. "Bekliyor musun?" diye ilk soran Verity oldu.

"Kimi bekliyorsun?" Sonra Eliza, Verity'nin ne demek istediğini anlayınca inledi. "Oh. Hayır. Öyle bir şey değil. Ben sadece ..." İçini çekti. "Sanırım sana söyleyebilirim; yakında öğrenirsin. Görünüşe göre kocam bana danışmadan savaşa gitmeye karar vermiş. Bu amaçla kendisine bir subay rütbesi almış ve en kısa zamanda Portekiz'deki yeni alayına katılmayı planlıyor. İzin bile benim ona eşlik etmemi istemiyor."

"Bu çok mantıklı." Diana kız kardeşinin ellerini tuttu. Tatlı Eliza'nın davulu takip edeceği düşüncesi bile Diana'nın kalbinin durmasına neden olmuştu. "Bu tehlikeli olur. O sadece seni düşünüyor."

"mi? Üç yıllık evli ve beni terk etmek için sabırsızlanıyor."

"Ülkesine hizmet etmek için," diye Verity. "En azından onurlu bir davranış."

"Belki de. Ama sebebinin bu olduğunu söylemedi. Bu çok anlamsız. Daha önce subay olarak hizmet etmeye hiç ilgi duymamıştı. Rütbesi göz önüne alındığında, olabilirdi. Aklıma gelen tek neden, hakkımızda çıkan skandal ve dedikodulardan nefret ediyor olması. Bunun da nedeni olmadığını söylüyor ama-"

"Onu dinlemelisin." Verity ona sarıldı. "Ayrıca, neden olduğu önemli değil. Önemli olan tek , nasıl istersen seni desteklemek için burada olmamız."

"Buna minnettarım." Eliza gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyordu. "Ev onsuz çok yalnız kalacak. Buna nasıl dayanacağımı bilmiyorum."

"Eğer hanımlara ev sahipliği yaptıkları sosyal etkinliklerde yardım etmeye devam edersek," dedi Diana kuru bir sesle, "sırf babamın gözünden uzak tutabilmek için yanınıza taşınmak zorunda kalacağız."

Eliza parladı. "Ne kadar parlak bir fikir! Hepimiz aynı evde olursak planları koordine etmek çok daha kolay olacak."

"Şaka yaptım Eliza," dedi Diana.

"Ama bunu yapabiliriz, değil mi?" dedi Verity. "Bay Pierce savağa gittiği için Eliza'nın bize ihtiyacı olduğuna babamı ikna etmek kolay olurdu."

"Ah, evet," dedi Eliza, "evlendiğimden beri bir evi idare etmek ve hesap tutmak konusunda çok şey öğrendim. Bir işi yönetmek o kadar da zor olamaz. Hatta yüksek bile talep edebiliriz, böylece bu işi sadece tercih ettiğimiz ya da şahsen tanıdığımız kişiler için yaparız."

"Kesinlikle!" Verity dedi ki. "Ayrıca, *ton* sadece bunun için kova para ödemek zorunda kaldıklarında bir şeye saygı duyarlar. Ücretlerimiz ne kadar yüksek olursa, bizi işe almak için o kadar çok yaygara koparırlar. Ve eğer Eliza bir subay maaşıyla yaşayacaksa, parayı kullanabilir."

Diana ikisine de kaşlarını çatı. "Verity, sen ve ben bunu yaptıktan sonra, bunu yaparsak, geri dönemeyeceğimizin farkındasın. Artık Mevsimler olmayacak, saygın bir koca bulma şansımız da olmayacak."

Verity homurdandı. "Sanki artık böyle bir umudumuz varmış gibi. Ayrıca, balolarda birkaç dakikalık sohbet ya da belki bir erkekle tek bir dans umuduyla etrafta dolaşma arzumu kaybettim. Sosyete de bir grande dame olarak, tanımaya tenezzül ettiğim hanımlara tavsiyelerimi sunarak geleceğim için yuvamı kurmayı tercih ederim." Diana'ya sinsi bir bakış attı. "Kabul etmelisin ki bu, bize burun kıvıran tüm sosyete matronlarından uygun bir intikam olurdu. Leydi Sinclair bize ödeme teklif etti, neden kabul etmeyelim?"

Çünkü Diana pişman olacağından korkuyordu. Yine de bağımsızlık ve hayatını istediği gibi yaşama şansının cazibesi çok güçlüydü. "Sanırım itibarımızı kaybetmemek istiyorsak, ki , kârımızı her zaman hayır kurumlarına bağışlayabiliriz."

"Kesinlikle!" Eliza'nın yüzü heyecanla doldu. "Kendim için fazla bir şeye ihtiyacım olmazdı, geri kalanı da

seçtiğimiz hayır kurumlarına gidecek."

Diana bazen annelerinin neden babalarının boyunduruğu altında olmaktan bıkip kaçtığını anlıyordu; annelerinin tüm ev işleri ona ve Verity'ye düşmüştü. Eğer onlar da giderse, babalarının sürekli eleştirilerinden ve bitmek bilmeyen taleplerinden kaçabilirlerdi. Böylece, Samuel Pierce'ın Eliza'nın kız kardeşlerini kendi evlerine taşımasına izin vereceğini varsayarsak, farklı bir evde yaşayacaklardı.

Neden ki? Kendisi savaştayken Eliza'yı meşgul edecekti ve kız kardeşleri yanında olduğu için ona iyi bakılacağından emin olabilirdi.

Önemli da buydu. Eliza'nın onlara ihtiyacı vardı. Onu nasıl çevirebilirlerdi?

"," dedi Diana. "En azından bu işi yürütmeyi deneyebiliriz."

Ve o gece Elegant Occasions doğdu.

Birinci Bölüm

Londra
İlkbahar
1811

Yeni Greenwood Dükü olan Geoffrey Brookhouse, Greenwood arabasının camını indirdi ve trafiğin yoğun olduğu Putney Köprüsü'nü daha iyi görebilmek için başını dışarı çıkardı. Richmond Park'taki Greenwood av köşkünden şehre her gelişinde, mühendisliğini inceleyebilmek için Thames Nehri'ni farklı bir köprüden geçirdi. Ne yazık ki bu, bir süre için son geçişi olacaktı. Bugün Londra'daki Greenwood Evi'ne taşınıyorlardı.

Bu özel köprünün her parçasını görmeye kararlı bir şekilde, arabanın diğer tarafına kayd ve dışarı baktı. Tam da ahşap yapının seksen yılı aşkın süredir ne kadar hayranlık uyandırıcı bir şekilde ayakta durduğuna hayret ederken, çekingen kız kardeşi Rosabel boğazını temizledi. Tekrar.

İsteksizce, mühendislerin düzenli mavna trafiği bir nehirde neden yirmi altı kemer kullandıklarını düşünmeyi bıraktı. "Evet?" diye sordu, bakışlarını pencereden ayırmadan. "Bir şeye mi ihtiyacın var, Rosy?"

Evcil hayvan ismi onu duraksatmış gibi görünüyordu. İşte zaman, yine arabanın karşısında oturan anneleri araya girmeyi tercih etti. "Senin tüm dikkatine ihtiyacı var, oğlum."

Hepsine lanet olsun. "Peki." Rosabel'e bakmak için arkasına yaslandı.

On dokuz yaşında, her açıdan bir kadındı. Ama kendisinden on bir yaş küçük olmasına rağmen için hâlâ bir çocuktü; kıvrıcık siyah saçlı, yeşil gözlü, onu minyatür bir arabayla evin içinde kıkırdayan o küçük kız. Üzerinde, ona vaftiz elbiselerini ve masumiyeti hatırlatmakta asla başarısız olmayan o beyaz muslin birinin olması da yardımcı olmamıştı.

Doğduğundan beri korunmuş olmasına rağmen, rahmetli babası ile İngiltere'nin en büyük demir fabrikasının sahibi olan rahmetli anne tarafından dedesi Josiah Stockdon arasında bir çekişme konusu olmuştu. Babası ve büyükbabası, büyükbabası kazanana kadar onun geleceği için kavga etmişlerdi.

Geoffrey büyükbabasının yolunu seçtiği için pişmanlık duymuyordu -hem de hiç- ama şimdi bildiklerini o zaman bilseydi ...

Hayır, bir fark yaratmazdı. Yapacağı tek şey, küçük kız kardeşini, eğer biri öğrenirse baş gösterecek felaketten korumak için daha fazla mücadele etmesini sağlamak olurdu.

"Gitmek istemiyorum," dedi Rosy kısık bir sesle.

"Nereye?" diye sordu.

"Bu Elegant Occasions mekanına." Parmakları elbisesinin beyaz dantel yokladı. "Herkesin yaptığı gibi arkamdan konuşacaklar ve-"

"Buna cesaret edemezler, ben de buna izin vermem. Kardeşin artık bir dük, hatırladın mı?"

"Geçen haftaki müzikalde düktün ve bu bir işe yaramadı, değil mi?"

Fısıltıları ve küçümseyici bakışları hatırlayarak içini çekti. Londra sosyetesine göre o gerçek bir dük değildi. Kesinlikle *onlardan biri* değildi. Bu yüzden onun nasıl hissettiğini, kendi alanına ait olmamanın, beklentiler ve sorumluluklarla bir okyanusta kaybolmuş nehir alabalığı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Daha dün-

Bu ilgili değildi, kahretsin. Rosy ile ilgiliydi. Ve anneleri de, bilse de de.

Annemin konuşmayı ne kadar dikkatle izlediğine bakılırsa, belki de öyleydi. Rosy'ye Londra'da bir sezon vermek konusunda da aynı şeyleri mi hissediyordu?

Önemli değildi. Onları korumak zorundaydı, bu onları gerçek dünyaya atmak anlamına gelse bile. Annesi hâlâ babasının yasını tutuyordu, bu yüzden saklanması bir süreliğine mazur görülebilirdi ama Rosabel kendi yas dönemi sona erdiğine göre bir koca bulmak zorundaydı. Geoffrey'nin Rosabel'in şu anda olduğundan daha kötü bir duruma düşmeyeceğinden emin olmasının tek yolu . İngiltere'de unvanlı bir koca paranın satın alabileceği en iyi koruma olabilirdi.

"Haklısın," dedi. "O müzikal çok zordu. Ancak Newcastle'da hiç bu kadar büyük bir şey yaşamadığımız için hiçbirimiz hazırlıklı değildik. İşte tam da bu yüzden size yardım edecek insanlar tutmalıyız.

"biz." Zorla gülümsedi. "Böylece kimsenin sizi fark edemeyeceği bir köşede saklanarak bir sosyal etkinlik daha geçirmemiş olursunuz. Annemin arkadaşı Bayan Pierce'ın şirketi Elegant Occasions'ın bunu sağlayabileceğini duydunuz."

Şehirde, sık sık işine gitmeyi düşündüğü kişiler hakkında araştırma yapacak kadar uzun süre kalmamıştı ama zaman ayırabilseydi bile bir şey fark etmezdi. Londra kendine özgü bir yerdi, birkaç mühendis dışında hiç arkadaşı yoktu ve onların hiçbiri de yüksek sosyete mensup değildi. Ama Bayan Pierce bugün kendisiyle ve buluşma talebini kabul onu şaşırttığından, şirketi bizzat inceleme fırsatını yakalamıştı. Son dakikada annesini ve kız kardeşini de getirmeye karar vermişti ki bunu muhtemelen en başta planlaması gerekirdi.

Ağabey olmak onu yıpratmaya başlamıştı.

Rosy ellerine baktı. "Bir sezon zorunda değilim. Hayatımın geri kalanını evde seninle ve annemle geçirebilirim. Ya da seninle birlikte tüneller ve köprüler inşa etmek için istediğin her yere seyahat edebilirim. Senin için eve bakabilirim."

Bu söz konusu bile olamazdı. Ne yazık ki, nedenini ona söylemeye cesaret edemiyordu. Rosy pek konuşkan biri değildi ama eğer ağzından kaçırır ve babasıyla ilgili gerçeği annesine ya da bir başkasına açıklarsa-

Bu düşünce onu ürpertti. Annesinin tepkisini fark ettiğini anlayınca kız kardeşinin ellerini sıkmak için uzandı. "Peki ya Belçika'ya gidip orada kaldığımda? Annem ne olacak? Ben yanında yalnız bırakır mısın?"

"Beni bu işe bulaştırma," dedi annem. "Zaten onu bir Mevsime sahip olma fikrine ikna etmeye çalıştım -başarısızlıkla-."

Rosy'nin ellerini sıktı. "Her halükarda kendine ait bir evi, kocanı ve çocuklarını hak . Seni sadece Londra sezonuna hazırlayabilirsek, sana uygun birini bulacağına kesinlikle inanıyorum. Elegant Occasions çalışanlarıyla tanıştığında ve onlarla rahat hissettiğinde, savaşın yarısını kazanmış olacağını söyleyebilirim."

Bir kaşını kaldırdı. "Yabancıların yanında kendimi rahat hissettiğimi hiç gördün mü?"

"Hayır," diye kabul etti, "ama belki de öğrenmenin zamanı gelmiştir."

"Yani benimle sadece servetim için ilgilenen bir dizi beyefendiyle dans edebilir miyim?" "Bu saçmalık. Sen çok güzel bir kızsın."

Ellerini serbest bıraktı. "Bunu söylemek zorundasın. Sen benim kardeşimsin. Ama ben şişmanım ve beyefendilerin şişman kadınlardan hoşlanmadığını fark etmekten kendimi alamıyorum."

""

"Sen sayılmazsın. Tekrar söylüyorum, sen benim-"

"Kardeşim. Haklısın. Ben sadece erkeklerin her tür kadından hoşlandığını söylüyorum, sizin gibiler de dahil."

Anneleri Rosy'nin kolunu okşadı. "O kibar Lord Winston Chalmers müzikalde seni oldukça çekici bulmuşa benziyor. Yoksa neden ertesi gün seni çağırırsın kı?"

"Çünkü o da ben de Beethoven'ı seviyoruz. Tek konuştuğumuz şey müzik ve şiirdi. Oh, ve sanat." Kızardı. "Eskiz defterimle çok ilgilendi."

"Bahse girerim öyledir," diye mırıldandı Geoffrey.

Rosy koltuğunda büzüldü. "Ne demek istiyorsun?"

Sanat, müzik ve şiirin genellikle tarafından çok sevildiğini söylememek için dilini ısırmak zorunda kaldı, bu yüzden her alçak, her iyi talih avcısının yapacağı gibi, bunlar hakkında her şeyi bildiğinden emin olmuştu.

Adamın sessizliğini sürdürmesi üzerine kadının rengi soldu. "Şimdi gerçek ortaya çıkıyor. Çeyizim için hiçbir rütbeli erkeğin beni karısı olarak istemeyeceğini düşünüyorsun." Sesindeki çaresizlikle elbisesine . "Lord Winston gibi bir adamın ilgisini çekemeyecek kadar sıkıcı ve tombul olduğum kesin."

Geoffrey, "Affet beni meleşim, öyle bir Gey kastetmedim," diye itiraz etti. "Ve eğer senin sıkıcı ya da 'tombul' olduğunu düşünseydim, neden sırf lanet olası Sezon'unda kendini daha rahat hissetmen Zarif Fırsatlar'a muhtemelen bir servet tutarında harcama yapmaya razı olayım ki?"

Annesi son zamanlarda günde en az beş kez yaptığı gibi, "Dil, Geoffrey," diye mırıldandı. Rosy bakışlarını pencereden dışarı yöneltmekle yetindi.

Geoffrey dişlerini sıktı. Keşke bakışlarını oraya da yöneltebilseydi. Hayır, bunun bir anlamı yoktu. Köprüyü geçeli çok olmuştu. Greenwood Evi'ne yerleştikten sonra köprüyü görmek için bir yolculuk gerekecekti.

Dikkatini tekrar elindeki konuya vermeye zorlayarak, "Lord Winston'a gelince, siz onun gibiler için fazla iyisiniz. Etrafa onu sordum. Unvanının sizi etkilemesine izin vermeyin - o sadece bir markizin dördüncü oğlu, yani sadece bir harçlığı var, başka bir şeyi yok ve o da büyük bir şey değil." Kızın yüzü kızarıncı ve annem şaşırmış görününce ekledi: "İkiniz de bunu , değil mi?"

"Önemli değil." Rosy burnunu çekti. "Onu uyardın, bu yüzden onu bir daha görmeyeceğim zaten." Ona bakmayı reddederek gergin bir şekilde dar elbisesini çekti.

Bu onu endişelendiriyordu. "Onu başkalarının balolarından ve partilerinden uzak tutamam. Ben sadece sizi o ve onun gibiler hakkında uyarmak istedim."

Rosy annesine döndü. "Anlıyorsun, değil mi anne? Babam seninle evlenmek için her şeyden vazgeçti. Lord Winston'ın benimle evlenmek isteyeceğinden değil, zaten bunu beklemeydim de, ama eğer isterse-"

"Geoffrey'nin adamın itibarını araştırdığını bilmiyordum," dedi annem, "ama araştırdığına göre kardeşine katılıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu adamın ve *tüm* beyefendilerin yanında dikkatli olmalıyız."

Annem derin bir nefes verdi. "Babana gelince... onu Lord Winston'la . Senin aksine, benim hiç servetim yoktu. Bu, babam bu kadar zengin olmadan önceydi. Yani baban için benden başka bir şey yoktu. Diğer yandan Lord Winston. Adamı tanıyorsun bile. Bir karar vermeden önce birkaç beyefendiyle daha tanışmanın sana zararı olmaz."

"Ben de bunu ," diye araya girdi Geoffrey. "Duyduğum kadarıyla Lord Winston en çok kadınların yatağına girme konusundaki becerisiyle tanınıyor."

"Geoffrey, Tanrım!" diye azarladı anneleri.

"Üzgünüm," dedi, öyle olmasa da. "Bu adamın etrafında olmak bile itibarını zedeleyebilir Rosy ve önünde parlak bir gelecek varken bunu görmekten nefret ediyorum."

Rosy ona üzgün bir bakış fırlattı. "İtiraf et, babam yüzünden onun gibi erkekleri küçüHep yüksek sosyetedeki insanların, babamın bazen yaptığı gibi, herkesten daha iyiymiş gibi davrandıklarını söylersin. Ama sen de aynı kötüsün, büyükbabamla Londra'daki 'havalılardan' bahsediyorsun, sanki onlardan biri olmak için doğmamışsın gibi, onların dünyanın bir yer olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını söylüyorsun. Aynı madalyonun iki yüzü gibi. Sen onlara tepeden bakarsın, onlar da sana

tepeden bakar. Artık bir dük olduğuna göre. . .

ve sizi hor görmeye *cesaret edemezler*."

Bu biraz acı vericiydi, çünkü söylediklerinin bir kısmı doğrudu. O ve büyükbabası inşaat mühendisliğine hayranlık duyuyorlardı, bu yüzden büyükbabası vasiyetinde şirketi babasına bırakmış olsa da Stockdon and Son' babası değil Geoffrey ortak olmuştu. Ama bir vikontun sadece üçüncü oğlu olan *babasının* zamansız ölümü olmasaydı Greenwood düklüğünün kendisine miras kim tahmin ki? Geoffrey'nin kendisinin de düklüğü uzak kuzeninden miras alacağını?

Geoffrey birdenbire Yorkshire'daki Greenwood Şatosu gibi bir düklük arazisine ve Richmond'daki av köşküne sahip olmuştu. Ayrıca Hyde Park'ın karşısında, Brookhouse bekârları için olduğunu öğrendiği Greenwood Evi de vardı. Teddington Lock ile ilgili toplantılarla meşgul için orayı inceleme fırsatı bulamamıştı ama annesi ve Rosy sezonun tadını çıkarırken Greenwood Evi'ni ailenin ana ikametgâhı olarak kullanmayı planlıyordu. Richmond'daki av köşkü, Rosy'nin başlangıcı için pratik olamayacak kadar şehirden uzaktı.

Seyahat arabası titreyerek durdu ve dışarı baktığında hedeflerine ulaşmış olduklarını gördü. Cep saatini kontrol ettiğinde saatin sabah 10 olduğunu gördü; kendisine söylenene göre Şehir'de bir iş görüşmesi için çok erken değildi. Bir seyis atları almak için dışarı koştu ve kendi uşaklarından biri basamağı indirdi.

Uşaktan beklemesini istedi. İçeri girmeden önce Rosy ile bu tartışmayı bitirmesi gerekiyordu. "Bak sana ne diyeceğim, ufaklık. Eğer bu sezonki başlangıcına tamamen kabul eder ve elinden gelenin en yaparsan, o zaman sevdiğin bir koca bulamazsan ya da toplum içinde hareket başaramazsan, hatta sonunda kendini sadece mutsuz bulursan, daha fazla zorlamayacağım. Tek istediğim bir sezon. Ondan sonra istediğinizi yapabilirsiniz. Sadece bir . Benim için. Ve tabii ki annem için."

Bakışları onun üzerinde daraldı. "Ya sonunda Lord Winston'la evlenmek karar verirsem, bana teklif edeceğini varsayarsak?"

Böyle bir şeyi düşünmek onu çileden , ama başka türlü onun bu ilk buluşmasında elinden gelenin en iyisini yapmasını nasıl sağlayabilirdi? Tek umudu, başka birkaç uygun beyefendiyle tanıştıktan sonra, Lord Winston'ı koca olarak seçme eğiliminde . "Bu sizin seçiminiz olurdu," dedi, sözcükleri boğmamaya çalışarak. "Ama yine de sen iyi bir sezon geçirene kadar seni ziyaret etmesine izin yok."

Sanki bunu kast edip etmediğini anlamaya gibi başını eğdi. Sonra başını salladı, sanki ona bir hediye bahşeden bir prenses gibi bakıyordu.

"Yemin , Rosabel Marie Brookhouse," dedi Geoffrey. "Babamın mezarı üzerine."

"Geoffrey!" diye tısladı anneleri. "Küfür etmemeli, hele Arthur'un mezarı başında hiç etmemeli. Bu kibarca değil."

Homurdandı. Sanki annesinin ne olduğu hakkında bir fikri varmış gibi, bunu ona asla söylemezdi. Babası sağ olsun, kibarlık onun için önemliydi.

Ama Rosy kibarca, "Benim sözüm senettir," dedi.

Geoffrey gülme isteğiyle savaştı. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

Bu onun omurgasındaki nişastanın bir kısmını aldı. "Peki. O zaman babamızın mezarı üzerine yemin ederim ki, çıkışıma iyi bir şans vereceğim. Tamam mı?"

Muhtemelen bunu onun kastettiği zeytin dalı olarak kabul etmeliydi. "Bu iyi olur, meleğim." Sezon sona ermeden önce saygıdeğer bir adamın ona teklifte bulunmasını ummak zorundaydı.

Arabadan atladıktan sonra ikisinin de inmesine yardım etti. Ancak binaya doğru döndüğünde, Elegant Occasions'ın ofislerinin Grosvenor Meydanı'ndaki görkemli bir sokakta yer alan etkileyici bir kasaba evinde olduğunu fark etti. Ne kadar tuhaf. Sonra tekrar, şirket

Bir kadın tarafından, bu yüzden belki de daha "kibar" bir ortamı tercih etti.

Annesi ve kız kardeşine merdivenlerden yukarı kadar eşlik etti. En tepeye ulaştıklarında kapıyı çaldı ama kapı sıkıca . Tekrar çaldı. Hiçbir şey yoktu. Kapı ancak üçüncü kez çalındıktan sonra, özellikle de hepsini gözden geçirdikten ve görünüşe göre eksik bulduktan sonra, kesinlikle çekingen görünen bir uşak tarafından açıldı.

"Ben Greenwood," dedi Geoffrey, "Elegant Occasions'dan Bayan Pierce'a danışmak için buradayım." Bu adamın yüz ifadesini bir nebze olsun değiştirmede. "Burada bekleyin."

Kâhya kapıyı kapatmaya başladığında Geoffrey ayağını ileri atarak engel oldu. "Bizi bekliyorlar."

Uşak buna itiraz edecekmiş gibi baktı. Sonra içini çekti. "." Kapıyı ardına kadar açarak içeri girmelerini işaret etti. "Yine de hanıma danışmam gerekecek. O ve kız kardeşleri sizin daha sonra, ziyaretler için normal saatlerde düşündüler."

Kız kardeşler mi? Yanlış eve mi gelmişti? Ama hayır, kâhyanın suratsızlığına bakılırsa, Geoffrey yanlış yere gelmiş olsaydı adam onu kovardı. Kâhya bunun yerine bir uşağı kenara çekti ve adamın kulağına öyle bir şey fısıldadı ki uşak koşarak merdivenleri çıktı.

Geoffrey kahyaya dik dik baktı. "Bunun sosyal bir görüşme olmadığının farkındasınızdır. Bunlar iş yapmak için 'olağan saatler', değil mi?"

"Elbette, Majesteleri." Hizmetçi bir bakışıyla onu soğuttu. "Ama hanımlar dün gece geç saatlere kadar çok önemli bir müşterinin önemli bir daveti için dışarıdaydılar."

Geoffrey hangi müşterinin öneminin bir dükünkinden daha önemli olduğunu sormadan, annem, "Sorun değil, Geoffrey. Sanırım Gunter's yakınlarda ve ben buzlarını deneyip bu kadar yaygara koparmanın nedenini öğrenmek istiyordum. Günün saatlerinde geri dönebiliriz."

Annesinin sesindeki utancı duyabiliyordu ve bu onun öfkesini alevlendirdi. Kâhyanın soğuk bakışlarını üzerinde tutmaya devam ederek ona, "Gitmiyoruz. Ya da gidiyorsak bile geri dönmeyeceğiz."

"Benim için sorun değil," dedi Rosy nefesinin altından.

Hepsine lanet olsun. Sıkılmış dişlerinin arasından uşağa, "Bekleyebileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

"öyle. Eminim hanımlar hemen aşağıya ineceklerdir." Yüksek ve kudretli uşak çay istedi, sonra onları Geoffrey'nin Newcastle'da gördüğü her şeyden daha şık, güzel döşenmiş bir salona götürdü; bu salon onun boyundaki bir adamı bir gazeteden daha fazla taşıyamayacak cılız mobilyalarla doluydu. Bu ve parlak sarı tafta perdeler arasında kendini karada kaybolmuş bir martı gibi hissetti. Burası onun için fazla süslüydü.

Büyükbabasının evi ve ofisi masif İngiliz meşesi, Leeds derisi ve parlatılmış pirinç aksamlarla döşenmişti; bir erkeğin evi ve bir erkeğin iş yeri. Belki de büyükannesinin zamanında durum farklıydı, ama Geoffrey bunu asla bilemeyecekti, çünkü büyükannesi Geoffrey'nin annesini doğururken ölmüştü. Belki o da bu odayı bu şekilde döşemişti ama Geoffrey bundan kuşkuluydu. Bir demir ustasıyla evlenene kadar bir çiftçinin kızıydı.

Her halükârda Geoffrey her yeri şüpheli buluyordu. Aubusson halısının üzerinde dolaştı, bekledikleri süre uzadıkça sıkıntısı öfkeye dönüşüyordu. Bu hanımlar ne tür bir iş yürütüyorlardı ki? Tanrı aşkına, o bir düktü. Düklerin her yere girebilmeleri gerekirdi ya da ona öyle söylenmişti ama Bayan Pierce'ın uşağı ona ve ailesine, şirkete iş vermeye kalkışarak Elegant Occasions'ı zorluyorlarmış gibi davranıyordu.

Bir iş yeri işleten hiç kimse bu tür gösterişli uygulamalardan kaçamazdı. Geoffrey bir tür dükkân bekliyordu, birinin evi olduğu belli olan bir yer değil. Sonra kâhyanın hanımları kız kardeşler olarak tanımladığını hatırladı ve aile bağlarının bir şehir evinde çalışmalarını bir şekilde kabul etti.

Sonunda bir hizmetçi çay getirdi ama Geoffrey hâlâ çay içemeyecek kadar sinirliydi. Şüphesiz kendilerine yapılan bu pejmürde muamele, Elegant Occasions'ın onun halktan biri olmaktan adım uzakta olduğunu keşfetmesinden kaynaklanıyordu. Ya da daha kötüsü, *ticaretle* uğraştığını öğrenmişlerdi.

Annem ve Rosy çaylarını o da pencereye doğru yürüdü, arabasını ve atları mews'e götürmeden önce uşaktan bir işaret bekliyor gibi görünen bir seyis tarafından arabasının önde tutulduğunu görünce öfkesi daha da arttı.

Bu ne cüret? Tanrı aşkına, Bayan Pierce bu görüşmeyi kabul etmişti. Günün saatlerinde gelmesini istemiş olması onun suçu değildi.

Annesi "Geoffrey" diye fısıldadığında neredeyse gitmeye karar vermişti. Kapıya doğru döndü ve tüm konuşma gücünü kaybetti. Çünkü orada, bir güneş ışığıyla çerçevelenmiş, o güne kadar karşılaştığı en güzel yaratık duruyordu.

Evet, gür kumral saçları alelacele yapılmış gibi görünüyordu ve ailesini görünce kaşlarını çatması geniş, inci gibi kaşlarının mükemmelliğini . Ama yine de tek yapabildiği bakmaktı. Eğri bir köprüyle ilk kez karşılaşan bir mühendis çırağı gibi Geoffrey de kızın tüm parçalarının nasıl bir araya gelerek böylesine muhteşem bir bütün oluşturduğunu anlamak istiyordu.

Heykelsi olmasının dışında, kadının pek de benzersiz olmayan "parçaları" vardı: sıcak, kahverengi gözler, burnunun üzerinde narin bir çil serpintisi olan çekici bir yüz ve bir kadın için gerekli kıvrımlar, ya da görebildiği . Daha fazlasını görmek istemesi bile tedirgin ediciydi. Kadının şakaklarından başlayıp kasıklarına kadar inen bir sıcaklığı ateşlemesi de öyle.

Bu ona hiç olmamıştı, en azından biriyle tanışır tanışmaz olmamıştı. Ama bu koşullar altında, bunu kabul etmek ya da buna göre hareket etmeyi düşünmek en hafif deyiimiyle akılsızlık olurdu.

Odaya girdi ve elini uzattı. "Sen Grenwood olmalısın."

"Ve siz de Elegant Occasions'ın sahibi olmalısınız." Adam kadının elini tuttu ve uzunca bir süre sıktı. Adam eldivenlerini çıkarmıştı ve eldiven giymemişti, bu yüzden ten tene temas nabzını hızlandırdı. Elbette bu çok saçmaydı. "Bayan Pierce, değil mi?" diye sordu.

Zarif bir kaşını kaldırarak elini onunkinden kurtardı. "Yanlış mal sahibi. Ben Leydi Diana Harper'ım."

Adam gerildi. "Rütbeli bir hanımefendi misiniz?" Tanrım, Elegant Occasions'ı öğrenmek için gerçekten daha fazla zaman harcamalıydı.

Kızın nasıl sertleştiğine bakılırsa, onunla aynı fikirdeydi. "Bunu bilmiyorsanız neden burada olduğunuzdan emin ."

İsmi nedense tanıdık de nereden duyduğunu çıkaramıyordu.

Annesi araya girdi. "Bizi affedin. Biraz . Ben Bayan Arthur Brookhouse. Oğlum, iyi bir arkadaşımın sizi tavsiye etmesi üzerine bu görüşmeyi istedi. Sanırım daha önce hizmetlerinizi kullanan akraba. Her neyse, bize sizi Mayfair'de nasıl bulacağımızı anlatırken sadece 'Bayan Pierce' adını biliyordu. Sanırım Bayan Pierce sizin için çalışıyor?"

"Tam olarak değil. Eliza Pierce benim dul kız kardeşim ve burası da onun evi. Diğer kız kardeşim de Leydi Verity Harper. İşi üçümüz birlikte yürütüyoruz ama korkarım kız kardeşlerim hala giyiniyor. Hepimize sürpriz yaptınız. Sizi daha sonra bekliyorduk."

"Bize öyle söylendi," diye kestirip attı Geoffrey. "İşler genellikle günün erken başladığı için hepinizin müsait olacağını düşünmüştüm."

Donuk yüz ifadesi onu gardını aldığını gösteriyordu. Bu ona belli bir küstahça tatmin verdi.

Leydi Diana kırılğan bir ses tonuyla, "Bizim şirketimiz benzersizdir," dedi. "Yaptığımız işlerin çoğu sabahın erken saatlerine kadar sosyal etkinliklerde bulunmamızı gerektiriyor. Bu yüzden Sezon neden tipik bir ticari işletmenin çalışma saatlerinde çalışmadığımızı anlayabileceğinizi umuyorum."

"Elbette," dedi annem ona uyarıcı bir bakış atarak. "Nasıl yaparsınız? Bugün bizi görebilmenize çok sevindik."

Leydi Diana anneme gülümsedi. Görünüşe göre gülümsemediği tek kişi oydu, çünkü Rosy'ye daha da parlak bir gülümseme yöneltti. Her zerresi yumuşamış gibiydi, sanki kız kardeşinin rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. "Siz düşes olmalısınız," dedi nazikçe.

Adam kadını düzeltmeden önce Rosy gözlerini kırıştırdı, sonra da gergin bir kahkaha attı. "bile geçirme!"

Geoffrey - Dük - benim kardeşim. Diplomamı almamda bana yardım edebileceğinizi umuyor."

Leydi Diana mahcup görünüyordu. "Lütfen beni bağışlayın ama kız kardeşim tam olarak kime yardım edeceğimizi söylemedi."

"Dürüstçe yapılmış bir hata," dedi Geoffrey. "Zararı ."

Sanki onu çalışıyormuş gibi ona baktı. "Demek bu yüzden annen ve sen kız kardeşinle buraya geldiniz?"

Başını salladı. "Açıklamam gerek. Biz ... yani Rosy ... Rosabel-"

"Kızım utangaçtır, Leydi Diana," dedi annem ona şaşkınlıkla bakarak. "Yüksek sosyete alışı değil - aslında hiçbirimiz değiliz. Rahmetli kocam Vikont Brookhouse'un üçüncü oğluydu ama biz hiçbir zaman o dünyanın bir parçası olmadık. Bu yüzden kocam ölene kadar Newcastle'da kendi neşeli yolumuzda devam ettik. Kısa bir süre sonra, onun çok uzaktan kuzeni bir dük de öldü ve Geoffrey'e hiç beklenmedik bir anda düklük miras kaldı. İşte şimdi bu durumdayız." Geoffrey'e baktı. "Evet?"

"Bu her şeyi özetliyor," dedi, açıklama işini annesine bıraktığı için rahatlamıştı. Leydi Diana güzelliği, mükemmel tavırları ve zor kazanılmış gülümsemeleriyle sinir ediyordu.

Leydi Diana ona baktı. "Oh, siz o düksünüz."

Adam gerildi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Geçen yıl Greenwood Dükü'nün bir varisinden söz ediliyordu ama ben bunu tamamen unutmuştum, çünkü varisin kim olduğuna dair söylentiler oldukça çılgıncaydı. Bazıları onun bir Amerikalı olduğunu, bu yüzden kimsenin onunla tanışmadığını söylerken, bazıları da Brookhouse ailesinin onu bir alçak olduğu için mirastan mahrum ettiğini, ona sadece dük unvanını bıraktığını, çünkü *bunu* alamayacaklarını iddia ediyordu. En çirkin olanı ise bunca zamandır herkesin burnunun dibinde, Newcastle'da mühendis olarak çalıştığıydı."

"doğru," dedi Rosy neşeyle. Herkes ona bakınca ekledi: "Ortadaki de biraz doğru. Geoffrey bir alçak değil ve mirastan mahrum bırakılan aslında babamış ama bu ben doğmadan önce olmuş." Hala kendisine fark etmiş olmalı ki, "Ne?" dedi.

Leydi Diana kıkırdadı. "Yani kesinlikle Amerikalı değilsiniz, mi? Sadece emin olmaya çalışıyorum."

Rosy gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı ve yabancılar ona odaklandığında her zaman yaptığı gibi kendi içine çekildi.

Leydi Diana bakışlarını anneme çevirdi. "Ve utangaç olduğunu mu söylüyorsun?"

"Görünüşe göre her zaman değil," dedi Geoffrey kuru bir sesle. "Ya da en azından seninle değil."

"Bu kesinlikle işleri kolaylaştıracaktır," dedi Leydi Diana. "Tabii hizmetimize girmeyi kabul ederseniz." Adam cevap vermeden önce, "Ah, işte sonunda kız kardeşlerim de geldi," diye ekledi.

Tanışma faslını gerçekleştirirken, kendi görüşüne göre ikisinin de Leydi Diana kadar çekici olmadığını fark etti. Bayan Pierce'ın sarı saçları, mavi gözleri ve kıvrımlı bir vücudu vardı.

Bazen çekici bulduğu bir kombinasyonu vardı, ama boyu çok kısaydı - boyu göz önüne alındığında, onun üzerinde yükselirdi. Leydi Verity'ye gelince, saçları Bayan Pierce'inkinden biraz daha koyuydu ve yeşil gözleri vardı ama Leydi Diana kadar uzun olmasına rağmen çok zayıftı.

Bir kadının kemikleri üzerinde biraz et olmasını severdi, özellikle de yatakta. Onun üzerine her uzandığında bir çıtırı ezebileceğini hissetmek istemiyordu. Ve Leydi Diana'nın zarafetine rağmen -her zaman kırılganlıkla ilişkilendirdiği bir şey- onun ağırlığını taşıyabilecek görünüyordu.

İnledi. Şimdiden bir düğün gibi düşünüyor, varisini doğuracak eş adaylarını seçiyor ve onları en çekici bulduğuna indirgiyordu. Ama evlenmeyi planlasa bile, planlamıyordu, bu kadınların hiçbiri uzaktan yakından kabul edilebilir değildi. En azından yakın zamanda. Düğün olabiliyordu ama görgü, terbiye ve kendi gibiler için önemli olan diğer tüm konularda ondan çok daha üstündüler. Evlenmeyi planlıyor bile ona ikinci bir bakış atmazlardı, ki öyle görünmüyordu, yoksa bu işe başta başlamazlardı.

O halde Leydi Diana'yı bu kadar çekici bulması ne yazık. Gerçekten de, üç kız kardeş bu kadar tavsiye edilmemiş olsaydı, hemen şimdi arkasını dönüp giderdi. Ama Rosy ve annesinin heyecanlı konuşmalarından hanımları sevdiklerini anlayabiliyordu, bu da onun için bir şey ifade ediyordu.

Birkaç dakika süren tartışmanın ardından Leydi Diana kız kardeşlerine fısıldadı. Ardından Bayan Pierce annesine şehir evini gezmek isteyip istemediğini sordu ve annesi de hemen kabul etti. İkisi yürürken Leydi Verity, Rosy'ye bir önceki kalan hamur işlerinden tatmak isteyip istemediğini sordu. Hamur işlerini asla reddetmeyen Rosy başıyla onayladı ve ikisi de yola koyuldu.

Şimdi Leydi Diana'yla baş başa kalmışlardı, belli ki bilerek. Leydi Diana kanepeyi işaret edip istediğinde, isteksizce de olsa oturdu. Lanet şey görüldüğü kadar dayanıksızdı.

Leydi Diana bir kuğu zarif bir şekilde karşısındaki sandalyeye tünedi. "Biraz daha çay isteyeyim mi, Majesteleri?"

"Gerek yok. Uzun sürmez."

Leydi Diana kaşlarını çatarak, sahada kullanabileceği portatif bir yazı masası aldı. Kadın kalemi eline alıp ucunu yaladığında, adamın aklına kısa süreli ve çok hınzır bir görüntü geldi. Bunu hemen dışarı attı.

"Umarım sadece ikimiz başa sohbet etmemizin bir sakıncası yoktur," dedi. "Sunduklarımızı üç kişi soru sormadan tartışmayı tercih ederim. Bu şekilde daha hızlı ilerliyor. Peki, kız kardeşinizin sahneye çıkışı için bizden ne tür bir yardım istediğinizi söyleyebilir misiniz?"

Bir bileğini dizine dayadı. "Bu kadarını bile söyleyecek kadar débuts hakkında bilgim yok."

Leydi Diana sanki bu olağandışı bir şey değilmiş gibi başını salladı. "En azından, onu kraliçeye sunumu için hazırlamamızı isteyeceğinizi düşünüyorum."

"Elbette. Yani, takdim edilmesi gerektiğinin farkındayım ama bunun neleri gerektirebileceğinden emin değilim." Kendini muzip hissederek sordu: "Bir açılış orkestrası var mı? Rosy odanın öbür ucundan kraliçeye el mi sallayacak? Rosy bir dizi reverans yapmak zorunda mı? Yoksa bu kraliçenin görevi mi?"

Kadın ona şüpheyle baktı. "Bunu ciddiye , değil mi?"

Ayıldı. ". Ama o kadar kendimi aşmış durumdayım ki ne bilemiyorum." "Bu tartışmaya annenizin de katılmasını mı tercih edersiniz?"

"Sana ödeme yapan kişi o olmayacak." Şapşal, onun ödemedi bahsetmesi karşısında gerçekten de irkildi. "Ayrıca, korkarım annem çıraklar konusunda daha bilgili değil. Uzun bir demir ustası ailesinde doğdu ve erkeklerle dolu bir evde büyüdü. Hiçbiri dekolteler ve kadın modası hakkında en ufak bir şey bilmiyordu."

Küfrü kaşlarını çatmasına neden oldu. "Anlıyorum. Yani bize kız kardeşinin başarılı bir evlilik geçirdiğinden emin olmak için geldin."

début."

"Evet ama bunu tartışmaya başlamadan önce sana Rosy hakkında birkaç şey söylemem gerekiyor." Güzel dudaklarından gülümseme hayaleti geçti. "Zaten utangaç olduğunu iddia etmiştin."

"Yüksek sosyetenin beslendiği aptalca dedikodularla ilgili şaşırtıcı derecede açık sözlü açıklamalarına rağmen öyle." "*Sadece* yüksek sosyete mi?" dedi küstahça. "Dedikodunun her köyde, kasabada ve şehirde var olduğunun farkındasınız değil mi?"

İngiltere'nin ve muhtemelen dünyanın en büyük şehri. Newcastle'daki demir ustalarının hiç dedikodu yapmadığını mı iddia ediyorsunuz?"

Babasının ölümünden beri kasabada dolaşan dedikodulara bakılırsa bunu iddia etmesi çok zordu. En kötüsü de düklüğü ele geçirmek için babasını öldürmüş olmasıydı ki bu çok gülünçtü. Bir kere düklük babasının ölümünden *sonra* gelmişti ve böyle bir mirasa konabileceğini hiç düşünmemişti. Diğer yandan, Geoffrey mümkün olsa düklüğü geri verirdi. Ama eğer güç sahipleri ona duk unvanı vermekte ısrar ederlerse, o zaman bu lanet unvanla birlikte gelen her şeye sahip olabileceğini düşündü ki bu da muhtemelen insanların düşündüğü çok değildi.

"Hiç dedikodu yapmadıklarını söylemiyorum," dedi. "Ama ailelerinin sofrasına yemek koymakla o kadar meşguller ki bunu pek yapmıyorlar. Bu, Londra'da olduğu gibi onların dünyasının dokusuna işlemiş değil."

"Anlıyorum. Demek ki bunlar son derece ilkeli demir ustaları." Not defterine bir şeyler yazdı. Adam öne doğru eğildi. "Ne yazıyorsun oraya?"

"Ailenizin tuhaf durumunu anlamama yardımcı olması için ne gerekiyorsa yapacağım, böylece kız kardeşiniz için elimden geleni . Ayrıca, bana ve kız kardeşlerime ona Leydi Rosabel dememiz gerektiğini hatırlatmak için bir not aldım."

"Neden? Bu lanet unvanı miras alan benim."

Bu, defterine bir şeyler daha karalamasına neden oldu. Ne yazdığını sadece hayal edebiliyordu, muhtemelen "*Majestelerinin küfretmeyi bırakmasını sağla*" gibi bir şeydi. Bu da onun daha fazla küfretme isteği duymasına neden oluyordu.

Bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde dudakları gergin ve titiz bir çizgiye dönüşmüştü. "Unvanlara ilişkin hitap kurallarının kendine has özellikleri vardır ve bunlardan biri, bir erkek bir unvanı miras aldığı anda, kardeşleri, babaları unvanı kendisi alacak kadar yaşasaydı sahip olacakları hitap şeklini miras alırlar. Bu, arama izni almak için gerekli süreci tamamladığınızı varsayıyor. Eğer yapmadıysanız, o zaman bunu bir an önce yapmalıyız."

". Ve eğer bunun Rosy'nin şansını artıracaklarını düşünüyorsanız, zaman elbette öyle yapın. O zaman bu annemi düşes mi yapar?"

"Kurallar anneni kapsamıyor, çünkü o aileden biri ile evlendi. Sadece kız kardeşin. Yani annen hala Bayan Brookhouse, ama kız kardeşin artık Leydi Rosabel Brookhouse."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Kurallar, ailenizin içinde bulunduğu türden olağandışı koşullar için tasarlanmamıştır. Böyle bir durumda, saçma görünmeleri kaçınılmazdır."

"Emin olmak için saçma sapan bir özet." Saatini kontrol etti ve üç çeyrek saattir orada olduklarını fark etti. Tekrar yürümek için ayağa kalktı.

"Bunu hızlıca yapacağım, çünkü için sabırsız görünüyorsunuz."

"Nasıl anladın?" dedi alaycı bir tavırla. "Burada geçirdiğim süre içinde bir köprü tasarlayabilirdim."

"Koca bir köprü mü?" Onun alaycılığına alaycılıkla karşılık verdi. "Ya çok başarılı bir mühendissiniz ya da beni çok daha uzun süre beklediniz. O süre içinde tek bir elbise bile tasarlayamazdım."

Bu sert sözler onu şaşırtmıştı. Şimdiye kadar tanıştığı tüm sosyete kadınlarından daha olduğu

kesindi. "Ben ... biraz abartmış ."

"Düşünsenize, bir adam abartıyor. Bunu daha önce hiç görmemiştim." Kalemimi ona doğrulttu.

"Bakın, eğer yardımımızı istediğiniz konusunda samimiyseniz, neye ihtiyacınız olduğundan emin olmalıyız, ki bunu bana söyleyecek gibi görünmüyorsunuz."

Kadın kaleminin ucunu yaladı ve adam bir iniltiyi bastırdı. O defterine bir şeyler yazarken, adam onun güzel ağzına baktı ve o dolgun, baştan çıkarıcı dudakları öpmenin nasıl bir şey merak etti.

Kadın tekrar konuştuğunda, ne dediğini anlaması bir anını aldı. "Belki de genç bir bayanın mümkün olan en iyi başlangıcı sağlamak için yaptığımız her şeyi size anlatmalıyım. O zaman onun için yapmamızı şeyleri seçebilirsin."

"."

"Belki de ben her şeyin üzerinden geçerken oturmayı tercih edersiniz?"

"Ayakta durmayı tercih ederim. Oturduğumda huzursuz oluyorum. Özellikle de şu çürük mobilyanın üzerinde." Kanepeyi işaret etti.

"Etrafta dolaşıp durman *beni* huzursuz ediyor," diye . "Sheraton kanepenin görünüşü seni yanıltmasın. Senin gibi sağlam bir adamdan bile daha uzun ömürlü olacak kadar sağlam inşa edilmiştir."

"Sen öyle diyorsan," diye homurdandı ve tekrar yerine oturdu. "Artık edebilir miyiz?"

"Elbette." Başka bir not defteri aldı ve incelemeye başladı. "Genel olarak, genç bir bayana tüm başlangıcı boyunca yardım ediyorsak ..."

Böylece Geoffrey'in cehenneme inişi başladı.

İkinci Bölüm

Diana, Leydi Rosabel'in kraliçeye takdiminin ardından Dük'ün konağında neden samimi bir akşam yemeği eğlencesi düzenlenmesi gerektiğini tekrar açıklarken sabırlı olmaya çalıştı. Ama adam onu tedirgin ediyordu ve nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Son dört yılda kontların ve baronetlerin, amirallerin ve generallerin kızları ve eşleriyle çalışmıştı. Arada bir sanayi kaptanlarıyla bile muhatap . Erkeklerin bazıları görgüden yoksundu; diğerleri skandal yüzünden ona burun kıvrırmıştı. Ama o zaman yüzüne bir gülümseme yapıştırmayı ve yoluna devam etmeyi başarmıştı.

Peki ya ona ya da kız kardeşlerine iğrenç tekliflerde bulunacak kadar akılsız olan birkaç kişi? Onlar da Elegant Occasions'ın katlanmaya tenezzül etmesi ayrıcalığı için yüklü bir ücret ödemek zorunda kalmışlardı. Yine de onlar bile onu Dük'ün şu anda yaptığı gibi çıldırtmamıştı. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Bu *biraz* mantıklıydı. Görünüşe göre adam dikkatini kalemden başka bir şeye , çünkü kalemin ucunu her yaladığında yüzünde komik bir ifade belirliyor ve sadece ona odaklanıyordu. Şu anda yaptığı gibi.

Kalemini yere bıraktı. "Sizce de değil mi, Majesteleri?"

Adam boş gözlerle ona baktı. "Neye?" Sonra bakışları üzerinde yoğunlaştı. "Ah, doğru ya, samimi akşam yemeği eğlencesi. Bu alandaki üstün bilginiz karşısında saygıyla eğiliyorum."

İnanılmaz. Leydi Rosabel için yaptığı oldukça masraflı planlar yüzünden onun çekip gidebileceğinden korkmuştu. O gelmeden önce Eliza, Diana ve Verity'nin bu özel müşteriye almanın önemini anladıklarından emin olmuştu. Eliza yeni dükün kız kardeşinin Sezon için tamamen silahlandırılması için iyi bir ödeme yapacağını düşünmüştü. Eliza'nın öğrendiğine göre, kız kardeşinin önceki yılları kuzeyin endüstriyel çöplüğünde geçmişti, bu yüzden toplumdaki zaferi *onların* zaferi, gerçek bir tırtıldan kelebeğe dönüşüm olacaktı.

Eliza, onu ve kız kardeşini kabul edip etmediklerine bakmaksızın kabul etmenin en iyisi olacağını söylemişti. Daha önce hizmetlerine ihtiyaç duyan bir dük kadar yüce biri olmamıştı. Ve yılın mevsimsiz geçen yaklaşık sekiz ayı boyunca, hayır kurumlarına kış boyunca daha iyi yardım edebilmek için bile olsa, her zaman paraya ihtiyaçları vardı.

Tıpkı Verity'nin tahmin ettiği gibi, babam muhtemelen üç küçük çocuğun dul annesinin ona bir varis vereceğini umarak yeniden evlenmişti. Verity ile birlikte Eliza'nın yanına ilk taşındıklarında, bunu kız kardeşlerine eşlik etmek için yaptıklarını söylemişler, o da bunu kabul etmişti. Ama kurdukları işi öğrendikten sonra, ancak onun çatısı altında yaşarlarsa harçlıklarını alabileceklerini söylemişti. Bu, onları eve geri dönmeye zorlamak için tipik bir girişimdi; orada onlara gönlünce zorbalık yapabilirdi.

Kızlarını çok az tanıyordu. O ve Verity yere sağlam bastılar ve evi temelli terk ettiler. Elegant Occasions onları kurtarmış, babalarının boyunduruğundan kurtulmalarını sağlamıştı. Eliza'nın kocası öldükten sonra, Elegant Occasions da Eliza'nın tek desteği haline gelmişti. Kocasının vasiyetinde ona çok az bir para bırakmış, yanlışlıkla da olsa, sonunun kan yerine şanla kaplı kahraman bir asker olarak geleceğini düşünmüştü.

Grenwood sabırsızlıkla, "Hâlâ en büyük endişemi gidermediniz," dedi. "Ne işe yarıyor

Rosy insanlardan kaçmak için bir köşede oturursa tüm bunlar ne yarar? Müzikalde de öyle yaptı ve ne annemiz ne de ben onu kalabalığın içine çekebildik. O çok utangaç."

Diana kaskatı kesildi. Kız kardeşinin utangaçlığından bir kez daha bahsedilmişti. Bu algıya bir son vermenin zamanı gelmişti. "Utangaç değil, görünüşü konusunda bilinçli ve açıkçası bunalmış durumda. Onun koşullarında her genç hanımın olacağı gibi."

Adam konuşmaya başladı ve kadın elini kaldırdı. Adamın biraz bir şekilde de olsa onu şaşırttı. Çoğu erkek yoluna devam ederdi.

Dürüst ol, Diana. Birçok erkek kız kardeşleri için bu kadar zahmete girmez.

"Pek çok kadın dış görünüşü konusunda kendine güvenmiyor," diye devam etti. "Bunu değiştirmenin tek yolu, hanımların güzel niteliklerini o kadar doğru bir şekilde ortaya koyan süslemeler güzel giysiler, daha iyi mücevherler, daha cazip saç modelleri- bulmaktır ki, onları kendileri görmekten başka bir şey yapamazlar. Kız kardeşin oldukça güzel, biliyorsun, bu da işini kolaylaştıracak. Gardırobunu yenilemeyi ve hizmetçisini saçlarını düzgün bir şekilde giydirmesi için eğitmeyi bitirdiğimizde, kendini bir prenses gibi hissedecek. Ve onun için böyle bir görevi üstleniyor olmamız, diğer sorununu, yani bunalmış hissetmesini çözme yolunda uzun bir yol kat edecektir."

"Parasını benim ödüyorum olmamın onun daha az bunalmasına yardımcı olacağını söyleyebilirim."

Para hakkındaki kaba sözleri kadının iç çekmesine neden oldu. Adam bir düşün nasıl davranması gerektiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Kendine ait toplu iğne parası var mı?"

Bir yemin mırıldandı. "Hayır. Muhtemelen ona harçlık vermeliyim. Şimdiye kadar aklıma gelmemişti."

Besbelli. Kelimeyi büyük bir güçlkle ısırdı. "Yani, pin parasının ne olduğunu biliyorsun, öyle mi?"

Bakışları donuklaştı. "Ben kadar da barbar değilim. Newcastle-upon-Tyne'dan mezun oldum.

Akademi ve aynı zamanda Newcastle-upon-Tyne Edebiyat ve Felsefe Derneği üyesiyim."

Bu onu şok etti. Edebi bir tipe benzemiyordu. "Pin parasının ne olduğunu bir edebiyat derneğinden mi öğrendin?"

Çenesini sıktı. "Evet, kız kardeşim ve annem gibi kadınların biraz alması gerektiğini bilecek kadar konuşulduğunu duydum. Ama yeni önlüklere gerek olduğunu pek sanmıyorum. Zaten bir sürü önlükleri var. Neden onları kullanmasınlar ki?"

Başarılı bir çıkış için her şeyin yenilenmesi gerektiğini onun kalın kafasına nasıl sokacaktı? "Aileleri çıkışları için borçlanan kadınlar tanıyorum."

Telaşlanmış görünerek konuşmaya başladı.

Sözünü kesti. "Ve müşterilerimiz olan kadınlar da değil. Mümkün olduğunca masraflardan tasarruf etmeye çalışıyoruz."

"Sanırım benim 'masraflardan tasarruf etmek' derken kastettiğim şey, sizin ve kız kardeşlerinizin kastettiğinden belirgin bir şekilde farklı."

"Şaşıracaksın," diye mırıldandı. "Her , yeni elbiseler onun sahneye çıkışı için çok önemli. Bugünkü kıyafetine bakılırsa, Leydi Rosabel şimdiki kıyafetlerini çoktan aşmış görünüyor. Bu da neden üzerlerine oturmamış modası geçmiş göründüklerini açıklıyor, yani ne zaman aynada kendine baksa, üzerine tam oturmamış ve modası geçmiş *insan* görüyor. Eğer kendisi bunun ötesini göremiyorsa, ne lordların ne inşaat mühendislerinin ne de uşakların bunu yapmasını bekleyemezsiniz. Arkadaş olarak isteyebileceği kadınlar bile bunu yapamaz ve toplumdaki her kadının nüfuzlu arkadaşlara ihtiyacı vardır."

Bu iş girişiminde böyle başarılı olmuşlardı. Leydi Sinclair onları kocasının kız övmüş, o en yakın arkadaşına anlatmış ve çok geçmeden Sezon boyunca meşgul edecek bir sürü iş bulmuşlardı. "Giysilerin erkeği yarattığını hiç duymadın mı?" diye sordu. "Kadını da kıyafetler yaratır."

"Sen öyle diyorsan," dedi, son bir saat içinde ilk kez değil. Bunun "*Yanıliyorsun*" anlamına geldiğini düşünmeye başlamıştı.

Kalın kafalı ahmak. Tanrım, kafasının içinde bile böyle bir dil kullanmamalıydı yoksa onun yüzüne karşı böyle diyebilirdi. "aynı fikirde değilsiniz."

Adım atmak için ayağa kalktı. Tekrar. Kadın da aynısını yapmalı, asi bir öğrenciyle uğraşan bir öğretmen gibi onu odanın içinde takip etmeliydi.

Ne yazık ki, uzaktan yakından onun öğrencisi değildi. Çok iriydi, çok zorba, çok ... her yerdeydi. Tıpkı katı ve talepkâr babası gibi, Greenwood da her sözüyle onu tetikte tutuyordu. Ama babasında dükün cüssesinin getirdiği ek boyut . Bazen babasıyla başa çıkabilirdi ama dükten emin değildi. Bir kadına göre uzun rağmen, Greenwood'un giysilerini nasıl doldurduğuna bakarak geniş bir göğsü ve kaslı kolları olduğunu tahmin ediyordu. Bu da ona onu daha tehlikeli hissettiriyordu.

Ve daha çekici.

Tanrım, ne düşünüyordu? Adam çekici *değildi*. Sadece onun rütbesindeki beyefendilerle özdeşleştirdiği yumuşaklıktan yoksundu. Keskin çenesi ve yüksek elmacık kemiklerinden sivri Hessian botlarına kadar keskin hatlara sahipti. Demir ustası bir aileden geldiği sadece ismen bir beyefendi. Tüm giysileri , üzerinde bir gram bile yağ bulunmayacağı hissine kapıldı. Görünüşe göre son birkaç yılını nasıl geçirdiği düşünüldüğünde bu mantıklı geliyordu ama onun yanında kendini daha rahat hissetmesini sağlamıyordu.

Onu kıyafetsiz göreceğinden değil. Tanrı korusun!

Öte yandan, her şeyi çizen bir kadın olarak, erkek formunu tüm ihtişamıyla takdir edebiliyordu. Ve emin olmak zor olsa da oldukça etkileyici bir vücuda sahip görünüyordu. Daha iyi kıyafetlere ihtiyacı olan tek Brookhouse Leydi Rosabel değildi.

Durup ona baktı, gözleri Prusya mavisinin tuhaf bir tonundaydı, kobalt mavisi yün bunu vurguladığına şüphe yoktu. Gerçekten de çok güzel dalgalı kuzguni saçları vardı ve girişimci bir hanımefendi tarafından karıştırılmak için adeta yalvarıyordu.

Onun gibi. Yüzünü buruşturdu. Hayatta olmaz.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. "Kız kardeşimin yeni bir gardıroba ihtiyacı olacak. Çeşitli kişilerin -örneğin kendisinin ve hizmetçisinin- yüksek sosyetenin kaprisleri konusunda eğitilmesi gerekecek. Sunumundan sonra, onu uygun beyefendilerle tanıştıracak önemli kişiler için bir akşam yemeği düzenleyeceğim. Bir süre sonra, söz konusu beyefendilerin çoğunun davet edileceği bir baloya ev sahipliği yapacağım. Bu da yetmezmiş gibi, Rosy'ye Almack's'a, o da her neyse, bir kupon ."

Diana, Kibirli Majesteleri'nin bu kadar ilgi göstermesinden ne kadar etkilendiğini gizlemedi. Bir dükün küstah tavırlarını kesinlikle mükemmel bir şekilde öğrenmişti. "Haklısın, gerçekten. Hem de not bile almadan."

"Not almama gerek yok. Beynim gayet iyi çalışıyor. Ayrıca, ormanda bir kanal için güzergah araştırması , zihinsel notlar alabilmenin faydası oluyor." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ve zihinsel notlarım bana tüm bunların büyük miktarda para gerektireceğini söylüyor."

"Sen bir düksün," dedi . "Bu bir sorun olmamalı."

"Para her zaman bir sorundur, sevgili bayan. Birdenbire bana kötü yönetilen bir mülk ve yenilenmesi gereken başka mülkler miras kaldı. *Bunların* neye mal olacağını kim bilebilir?"

"Bir centilmen paradan asla bu kadar açık konuşmamalı, biliyorsun. Bu onu kaba gösterir." Kızın şaşkınlığı karşısında adam kıkırdadı. "Dükler her zaman hödük değil midir?"

"Hayır. Küçümsüyorlar. Aynı şey değil."

"Doğru." Gözlerinde muzip bir parıltıyla elini sallayarak tekrarı işaret etti. "Devam edin. Küçümsemeyi çok iyi sergiliyorsunuz."

Gülse mi yoksa onu azarlasa mı bilemedi. Başını sallamakla yetindi. "Şimdi kız kardeşinin neden 'utangaç' olduğunu anlıyorum. Senden korkuyor."

"Ne? Asla." Bu olasılığı düşünürken kaşları sıkıntılı bir şekilde çatıldı. Sonra alını berraklaştı. "Rosy değil. Tam da dediğin gibi, o kendini beğenmiş biri. Ona ne kadar aksini söylesem de kimsenin ona ikinci kez bakmayacağını düşünüyor."

Bu Diana'yı ona karşı biraz yumuşattı. "Kardeşi olarak önyargılısın."

"O da öyle söyledi. Ben de ona onu çekici bulacak pek çok erkek olduğunu söyledim." "Ciddi , yoksa sadece onu daha iyi hissettirmeye mi çalışıyordun?"

"Tabii ki ciddiydim! Kız kardeşim bir melektir; sosyetedeki çoğu erkek için fazla iyidir. Yine de onun kendi seçtiği saygın bir adamla evlendiğini görmek isterim. İşte siz ve işiniz burada devreye giriyor."

"Çok doğru," dedi. "Ve biz de yapmaktan mutluluk duyarız." "Büyük bir ücret karşılığında."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu, 'büyük' derken neyi kastettiğinize bağlı. En azından yeni gardırobunun ve çeşitli eğlencelerinin masraflarını bekliyoruz." Ücretlerinin bir kısmı onu ve kız kardeşlerini desteklemeye giderken, geri kalanı şu anda seçtikleri iki hayır kurumu olan Foundling Hastanesi ve Düşmüş Kadınlar için Filmore Çiftliği'ne gidecekti.

Tanrıya şükür yine oturdu ve kollarını kavuşturdu. Onu daha az zorba gösterdiği için mi oturmasını tercih ? Yoksa sadece yüzüne bakmayı, sıkı geyik derisi pantolonu ve yıpranmış binici çizmeleriyle oldukça etkili bir şekilde şekillendirilmiş o güçlü uyluk ve baldırlara bakmaktan daha mı akıllıca buluyordu? Adam volta attığında, onun çıplak resmini çizmek için vahşi ve beklenmedik bir arzu duydu.

Aman Tanrım! Daha önce hiç böyle şeyler düşünmemişti. Biraz tedirgin ediciydi.

Pek erkek onunla flört etmiş, alay etmiş ya da öpmüştü. Olay'dan önce, lanetli kızıl saçlarına ve çillerine rağmen beyler arasında oldukça popülerdi. Ama onların yaklaşımları onu her zaman soğuk bırakmıştı.

Şimdiye kadar, annesinin ailedeki tüm alıp götürdüğünü ve onu kuru bir kabuk olarak bıraktığını düşünmüştü. Bu beyefendinin bu varsayımı neden meydan anlayamıyordu. Bu adam onu almaz derecede ısıtmıştı.

Her zaman, kendisini bu şekilde tahrik eden erkekle karşılaşırsa, sadece eş olmanın fiziksel kısmından hoşlanıp hoşlanmayacağını anlamak için bile olsa onu baştan çıkarmayı düşünebileceğini düşünmüştür. Çünkü eğer sevmezse, evliliği denemek için bir neden kalmayacaktı, tabii onunla evlenmek için dil dökmeye cesaret edebilecek bir adam bulabileceğini varsayarsak.

Hatta bir kadının çocuk sahibi olmaktan nasıl korunabileceğini öğrenecek kadar ileri gitmişti. Kendini çocuk sahibi olmuş ve bebeğinden vazgeçmek ya da yurtdışında gözlerden uzak bir hayat yaşamak zorunda kalmış olarak bulmak istemiyordu. Ya da daha kötüsü, Filmore'un "düşmüş kadınları" gibi bir kadın olmak istemiyordu. Gelecek planlarında bu yoktu. Neyse ki, bu hayır kurumunun bazı sakinleri, uzun vadeli sonuçlara katlanmadan "düşmüş" statülerinin tadını çıkarma konusunda bildiklerini paylaşmaktan mutluluk duyuyordu. Onlara yazmakta olduğu bir broşür için bu bilgilere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bunu sorgulamamışlardı.

Şükürler olsun. Ve yine şükürler olsun ki Eliza bir erkeğin yatağını paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu açıklayacak kadar nazik davranmıştı, çünkü kız kardeşlerinin de düğün gecesinde olduğu kadar cahil olmalarını istemiyordu.

"Rosy'yi sana ve kız kardeşlerine teslim edersem sosyetede başarılı olabileceğinden emin misin?" diye sordu. "Onun kendine güvenini gerçekten artırabilir ve erkeklerin onu fark etmesini sağlayabilir

misiniz?"

Düke karşı gösterdiği uygunsuz tepkiyi bastırdı. "Kesinlikle. Bunda yanlış bir şey yok.

Kız kardeşiniz yeni bir görünüm ve biraz eğitimle düzelmez. Samimi bir akşam yemeği eğlencesi çok önemli, tabiri caizse bir tür alıştırma sosyal etkinliği. Bu onun bunalmasını engelleyecek ve aynı zamanda arkadaş edinmesine yardımcı olacaktır."

"Ve siz de orada olacaksınız. Yani hepiniz. İşinizle ilgili."

"Önceden orada olacağız, Leydi Rosabel'in kıyafetinin ve saçının mükemmel olduğundan emin olacağız ve gerektiğinde güvenini pekiştireceğiz. Konuklarınızı geç saatlere kadar kalmaya ve kız kardeşinizi tanımaya ikna edecek yiyeceklerle birlikte, ince ama akılda kalıcı bir dekorasyon planı hazırlamış olacağız. Ama biz aslında misafir olmayacağız." Özellikle de adlarının karıştığı skandal düşünüldüğünde, onu bu konuda uyarmak istemiyordu. "Yine de yemek başladıktan sonra bizimle istediği zaman konuşabilir, çünkü biz evinizde perde arkasında olacağız ve tüm olayı düzenleyeceğiz."

"Ah," dedi. "Bunu güven verici bulacaktır."

"Bana güvenin, zamanla toplum içinde rahat edebilecek kadar özgüven kazanacaktır. Sadece yeni gardırobu bile bunu sağlayacaktır. Kız kardeşinizin tüm elbiselerinin onun için özel olarak tasarlandığından emin olmak için terziyi bizzat ben denetleyeceğim. Bunlar halledildikten, sunumunu ve akşam yemeğini yedikten sonra, ilk iki hafta boyunca boyutları ve konuklarının önemi artacak bir dizi etkinlik düzenleyeceğiz. Bu şekilde yavaş yavaş kendine güvenini arttıracacağız."

"Çok yavaş değil. Sonrasında talipler edinmek için zamana ihtiyacı olacak."

"Dürüst olmak gerekirse, uzun süreceğini sanmıyorum. Biz Leydi Rosabel için bir mezuniyet *balosu* düzenlemeye mezun olduğumuzda, o herkesin gözdesi olacak. Kız kardeşlerim ve ben bunu sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Sanki bir boks ringinde rakibini ölçüp biçiyormuş gibi onu süzdü. "Şimdi asıl konuya geliyoruz. Tüm bunlar ne kadara mal olacak?"

Bir fiyat teklifi vermek zorunda kalmaya alışık değildi. Muhatap olduğu insanlar paralarını her şeye yatırmaya alışkındı. Ama bunu Hödük Majesteleri'ne söyleyecek değildi.

Hızlıca bazı rakamları ve ne için olduklarını not etti. Elegant Occasions ücretini de dahil etti ve tüm rakamları topladı. Sonra kâğıdı ona uzatmak için öne doğru eğildi.

Her rakamın ne anlama okumaya vakit ayırmamış olmalı ki bakışları hemen en alta gitti ve " olsun! Bu tam bir soygun!" Kağıdı çay masasının üzerine fırlattı. "Bunu ödemeyeceğim."

Kapı aralığından bir ses geldi. "Kesinlikle yapacaksın, Geoffrey Arthur Brookhouse!" Annesi yanına gitti ve çarşafı aldı. Şöyle bir baktı ve yutkundu. Sonra çay masasının etrafından dolaşarak kâğıdı Diana'ya uzattı. "Bunu karşılayabilir." Oğluna baktı. "Rosy için yapabilir."

Tamamen annesine haddini bildirmesini beklerken, onun yerine şakaklarını ovuşturup inlediğinde şaşırdı. "Görünüşe göre kararım bozuldu ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca işgüzarlar tarafından rahatsız edilmeye mahkûm edildim." Sonra Diana'ya kararlı bir bakış attı. "Listelediğin her şeyin ödeyeceğim... tek bir şartla."

"O da ne?" Diana ihtiyatla sordu.

"Tüm çalışmalarınızın Rosy'nin birkaç talibi olmasını sağlayacağını garanti ediyorsunuz." Bu onu şaşırtmıştı. "Anladığımdan emin değilim."

"Hizmetlerinizin arkasında mısınız?"

"Elbette, ama-"

" yok, Leydi Diana. Ya onların arkasında durursunuz ya da ." Gözlerini ona dikti. "İşinizi kolaylaştıracam. Ne olursa olsun açılış *masraflarını* ben ödeyeceğim. Bu adil olur. Ben kendi sözleşmelerimde her zaman bunu talep ederim, siz de öyle yapmalısınız. Ama *ücretini* ödeyip ödemeyeceğim

çabalarınızın Rosy için talipler bulup bulmayacağını merak ediyorum."

Annesi ikisini ilgiyle izlerken alaycı bir tavırla, "Belirli bir sayıda talip mi bekliyorsun?" diye sordu.

Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. ", değil mi? Sunumundan ve 'akşam yemeği ' sonra arayanlar üretmenizi bile talep etmeyeceğim. Ama açılış balosundan sonra, ilk hafta boyunca günde beş ziyaretçi görmek istiyorum."

Onun beklentilerini karşılayabileceğinden emin değildi ama şu anda kendini beğenmişliğinden denemek kadar rahatsız olmuştu. Gerçekten de günde beş arayan. Hmph.

"Eğer bunu başarırsa," diye devam etti, "ücretini ödemekle kalmam, iki katına ." İki katına! "Peki ya günde beş müşteri kazanamazsa? O zaman ne olacak?"

"Gerçekten arayanların sayısına bağlı olarak düşük bir ücret pazarlık yapabiliriz. Ama sizi uyarıyorum, eğer arayan olmazsa ücret ödemem."

"Geoffrey!" diye tısladı annesi. "Bu Rosy için."

"Kesinlikle," dedi ona. "Ve eğer uydurma bir ücret ödeyeceksem, o zaman Rosy için paramın karşılığını almak . Yoksa ne anlamı var ki? İki katına çıkarılmış bir ücretin cazibesi, onun için daha çok çalışmalarını sağlayacaktır."

"*Şöhretimiz* daha çok çalışmamıza neden olacak," dedi Diana ve ona en soğuk bakışını attı. "Düşündüm de, benim de kendime göre bir şartım var."

"Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"*Siz*, efendim, hizmetimizi kendiniz için kabul etmeyi kabul etmelisiniz." Onu hazırlıksız yakalamış olmanın lezzetli tatminini yaşıyordu. Bir adamın kendinden bu kadar memnunken bu kadar hızlı hakarete uğradığını hiç görmemişti. "Masrafları karşıladığınız sizden ücret bile almayacağız. Bu adil olur."

Ayağa fırladı. "Masraflar!" diye kükredi. "*Benim* için ne kadar masrafa ihtiyacın olabilir ki?" Kadın ayağa kalktı. "Bir terzinin, bir ayakkabıcının, bir cambazın faturaları *Buna* bakarak karar verecek olursam, listenin sonsuz olacağından eminim." Elini onun kıyafetini işaret etmek için aşağı doğru salladı. "Senin uygunsuz kıyafetlerin

ödeme çağrıları."

"Sosyal anlamda telefon görüşmesi *yapmıyordum*," dedi sinirli bir şekilde. "Bu bir iş görüşmesiydi." "Bu binici çizmeleri ve geyik derisi pantolon giymek için bir mazeret değil. Ahırda mı büyüdün sen?"

"Değildi," dedi annesi kanepeye uzanırken. "Ama öyle de olabilirdi. Beni hiç dinlemiyor."

"Şimdi buraya bakın." Diana'ya ters ters baktı. "Kıyafetlerimde bir sorun yok. Sadece rütbeli hanımların barajı beklemiyordum. . işi, tamam mı? Ve her neyse, bugünkü kötü kıyafet seçimimin ötesinde, hizmetlerinizi kendim için kullanmam için bir neden göremiyorum."

"Hayır mı?" Parmaklarıyla onun suçlarını işaretledi. "Telefon görüşmeleri için asla kullanılmayan bir saatte geldin. Özür dilemeden küfrettin, hem de kadınların önünde. Hiç de centilmence olmayan bir onların üzerinde gezindin. Bileğinizi dizinizin üzerine koyarak oturdunuz ve bacaklarınızı kaba bir pozda açtınız."

"Pek çok erkek bu şekilde oturuyor," dedi savunmacı bir tavırla, ama yüzünde bir kızarıklık belirdi.

"Belki sık sık gittiğiniz meyhanelerde," dedi Diana, "ama sizi temin ederim ki kibar toplumda değil."

Kapı aralığından bir kahkaha patlaması geldi. Diana Leydi Rosabel ve Verity'nin döndüğünü görmek için başını çevirdi.

Ama gülen Leydi Rosabel'di. "Daha önce hiç bir kadının yüce Geoffrey'e karşı koyduğunu görmemiştim." Odaya girdi ve ellerini çırttı. "Etkeyici iş, Leydi Diana!"

"Dikkat et, yavrum," dedi. "Bu aşağılamanın bedelini ödeyen benim, biliyorsun."

"Bir şey daha var," dedi Diana, başlamıştı. "Mali konuları mümkün olan en kaba şekilde tartışıyorsun! Sana bunun görgüsüzlük olduğunu söylediğimde bile."

Şimdi gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. "Kaba olduğunu söylemiştin. Aynı şey değil."

"Yeterince yakın," diye tersledi. "Peki , şartımı kabul ediyor musunuz?"

Sanki istismar edecek bir çatlak ya da zayıflık gibi kadının yüzünü inceledi. Sonra odadaki diğer dört kadını gözden geçirdi ve uzun, hırıltılı bir nefes verdi. Belli ki şu anda silahsız ve manevrasız olduğunu fark etmişti. "Eğer mecbur kalırsam."

Annesi ayağa kalktı. "Yapmalısın, sevgilim." Diana'ya göz kırptı. "Yoksa onları işe alamayız, değil mi Leydi Diana?"

"Kesinlikle olmaz. Oğlunuz ağzından çıkan her kelimeyle çabalarımızı boşa , tüm çabalarımız boşa gider."

"Kafama vurmana gerek yok," diye . "Şartınızı zaten kabul ettim." "Mükemmel." Leydi Rosabel'e döndü. "Sizi ve annenizi ailenizin evinde ziyaret edeceğim."

Yarın ilk iş olarak kasaba evine gideceğiz. Terziye gitmeden önce gardırobunuzu değerlendirebiliriz; orada size yeni elbiseler ve gardırobunuzda eksik olan başka ne varsa takılacak."

Leydi Rosabel endişeyle kardeşine baktı. "Bilemiyorum. Kulağa korkunç derecede pahalı geliyor."

"Kardeşine para hakkında konuşmamasını söylediğimi hatırlıyor musun?" Diana nazıkçe söyledi.

Leydi Rosabel biraz kızarak, "Doğru," dedi. "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

"Ayrıca," diye araya girdi ağabeyi, sesi nazikti, "elbiseleri çoktan kabul ettim. Ve onları almalısın. Onlara sahip olmayı hak ediyorsun. Onları karşılayabilirim."

Küçük kız kardeşiyle bu kadar sevgiyle konuşması boğazına bir yumru oturttu. Ta ki sıkı adamın, kız kardeşi etrafta yokken yeni elbiseler alınmasına karşı çıktığını hatırlayana kadar.

"Geoffrey, para hakkında konuşmayacaksın, unuttun mu?" Leydi Rosabel onu azarladı.

"Sorun değil." Diana'ya sinsi bir bakış fırlattı. "Zaten 'görgüsüz' ve 'kaba' olarak nitelendirildim. Bir küfür daha bana zarar vermez. Bu sefer ne olacak leydim? Kaba mı? Kaba mı? Sosyal nezaketten tamamen mu?"

Gülümsememek için kendini zor tutarak, "Dikkatli olun, Majesteleri," diye uyardı. "Sizi müşteri olarak kabul etmeyi yeniden düşündürtmeyin bana. Özellikle de az önce huzurunda yine küfredmişken."

Başını eğdi. "Lanetli' dediğim için mi? Ama sen beni için azarlamak için 'lanet' dedin." "Ben fiili kullandım, ki bu tamamen kabul edilebilir. Sen ise sıfat kullandın, ki bu kabul edilemez."

"Aman Tanrım, kadın!" dedi gözlerini devirerek. "İşte bu yüzden kibar bir topluma girmeyi hiç istemedim. Hepiniz delirmişsiniz. İyi günler. Kendi çıkış yolumu bulacağım." Annesine baktı.

"Arabayı seni ve Rosy'yi orada ." Bununla birlikte kapıya doğru yürüdü.

Ama Diana duramayacak kadar çok eğleniyordu. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," diye seslendi arkasından büyük bir neşeye, "'lanet' için geçmiş zaman ortacı kullanman yerindeydi ve hiç de görgüsüzce değildi!"

Kapı aralığından ona ters ters bakmak için geri döndü. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Bana hiçbir şey hissettirmiyor. Duygular işin içine girmiyor. Cehenneme kadar yolun var. Ve evet, 'cehennem' ve 'İyi Tanrı' kelimelerinin toplum için uygun olmadığını biliyorum. Sadece umurumda değil!" Sonra topuklarının üzerinde dönerek gitti.

Onun aceleci adımları merdivenlerden aşağı inerken duyulunca hepsi donakaldı. Ancak onun ön kapıdan çıktığını duyduktan sonra kahkahalara boğuldular.

"Öyle bir *adam* ki," dedi Eliza biraz hüzünlü bir sesle, çünkü rahmetli kocasını çok özlüyordu.

Diana, Greenwood'un yiğit halini düşünerek, "Öyle," dedi. Sonra kendisine şaşkınlıkla baktıklarını fark etti ve kızardı. "Çünkü her zaman kendi bildiğini okumak zorunda." Ve son tanıştığı düke hiç için, sıksa baldırları olan yaşlı, kel bir adam.

ve gezgin bir göz.

Kaleminin ucunu yalarken Greenwood'un gözlerindeki bakışı hatırlayınca nefesini tuttu. Belki de bütün erkeklerin gezgin gözleri vardı. Belki de sadece *neden* yaladığını merak etmişti. Evet, olmalı. Ne de olsa ondan hoşlanmadığını açıkça belli etmişti.

"Bu çocuk doğduğu günden beri kendi aklına sahip," dedi Bayan Brookhouse, dükle duyduğu gurur yine de sözlerinden sızıyordu. "Büyükbabası dışında kimsenin ona ne yapması gerektiğini söylemesine asla izin vermezdi ve o zaman bile, babam bir şeyin mühendisliği hakkında yanılıyorsa, Geoffrey on bile olsa bunu ona bildirirdi." Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Ama Rosy ve ben gitmeliyiz. Muhtemelen siz hanımları işinizden alıkoyuyoruz. Ayrıca Geoffrey neden bu kadar uzun sürdüğünü merak edecektir."

"Eminim yapacaktır," dedi Diana. Ve muhtemelen bunun için *onu* suçlayacaktır. Ya da onlara hiç katılmamış olmayı diliyordu. Kız kardeşi ona ne demişti? Yüce Geoffrey. Diana onu kendi adıyla çağırmaya cesaret edemiyordu ama Yüce Greenwood tam ona göre idi.

Annesi ve kız kardeşi vedalaşıp sohbet ederek merdivenlerden aşağı indiler. Sonra, Diana ve kız kardeşlerinin yeni birini işe aldıktan sonra her zaman yaptıkları gibi, üçü de yeni müşterileriyle ilgili izlenimlerini paylaşmak üzere meydana bakan özel salonlarına gittiler. Ya da Diana'nın Greenwood'la yaptığı pazarlık göz önüne alındığında müşterileriyle.

Verity doğruca pencereye gidip aşağıdaki sokağa ve Diana da onu takip etti. Brookhouse hanımlarının merdivenlerden inip arabalarına doğru ilerleyişlerini izlediler, hâlâ dostça sohbet ediyorlardı.

Verity onları izlerken, "Leydi Rosabel vaat ediyor, pırlanta gibi görünüyor," dedi. "Toplum içinde nasıl davranması gerektiği konusunda eğitilebilirse, onu kolayca birinci sınıf bir elmasa dönüştürebilirsiniz. Bunun için gerekli görünüşe sahip, ya da berbat bir elbise giymediği ve saçları modaya uygun olmadığı zaman *öyle olurdu*. Üzerinde çalışacak çok şeyin var Diana ve kadınları en iyi hallerine dönüştürmekte her zaman çok iyisin."

"Teşekkür ederim," dedi Diana, sonra bakışlarını annesi ve kız kardeşinin binmesine yardım etmek için atlayan Greenwood'a dikti. "Benim endişelendiğim *kişi o*."

"Dük kesinlikle diğer beyefendilere , değil mi?" Verity söyledi.

Diana kardeşinin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Hayır. Çünkü korkarım o bir centilmen *değil*. Ve bunun iyi mi kötü mü olduğundan hâlâ emin değilim. Tanrı biliyor ya, onu kontrol edemeyeceğiz. Umarım o koca hödük, Leydi Rosabel'e gereken saygıyı göstermediği için bir talip bulup onu balkondan aşağı atmaz."

"Bunu görmek isterdim," dedi Verity kıkırdarak, "yine de bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok. Erkeksi yakışıklılığın oldukça etkileyici bir örneği, değil mi? Başarılı Centilmen Jackson'la bile başa çıkabilir."

"Eminim babam aynı fikirde değildir. Jackson Bey'i ne kadar sevdiğini biliyorsun." tedirgin edici bir düşünce geldi. "Onun için şapka falan , değil mi?"

"Jackson Beyefendi?" Verity sordu.

"Tabii ki hayır. Greenwood." Bu fikir Diana'yı çok yakından incelemek istemediği nedenlerden dolayı endişelendirmişti.

Verity güldü. "Hayır, ama sen açıkça ."

"Saçmalama," diye yakındı Diana. "Babam kadar kötü bir koca olur, hatta daha da kötü." "Sen ne dersin de." Verity pencereden başını çevirdi. "Greenwood'un babama söz verdiği doğru mu?"

Kız kardeşinin ilk balosundan sonraki hafta günde beş yeni ziyaretçi bulabilirsen ücretimizi iki katına çıkarır mısın?" "Doğru," dedi Eliza rahat salon koltuklarındaki favori yerinden. "İşte o zaman Diana

onu giydirdi ve şartlarını yerine getirmesi gerektiğini söyledi."

"Evet, işte ben de burada devreye giriyorum." Verity Eliza'nın yanına oturdu. "Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun, Eliza?"

"Bence ücretimizi iki katına çıkarmaya razı olan her erkek mükemmeldir," dedi Eliza. "Diana'nın neden onun için şapka çıkardığını anlayabiliyorum."

Diana öfkeyle onlara döndü. "Dük için şapkamı ya da başka bir şeyimi hazırlamadım."

"Ooh, 'başka bir şey' ne demek merak ediyorum," dedi Verity, gözleri dans ederek. "Kulağa pek de hanımefendice gelmiyor."

"Ve sen de profesyonelce konuşmuyorsun," diye verdi Diana. "Bu bir iş meselesi ve siz ikiniz bunu unutmamalısınız."

Verity selam vererek, "Hay hay, Kaptan," dedi. "Dikkatli ol Eliza, yoksa kırbacını . Bekle, sence 'başka bir şey' *bu* anlama mı geliyor? Greenwood'un böyle bir şeyden hoşlanacağından nedense şüpheliyim."

Diana iç çekti. "Siz ikiniz gotik romanlar okuyarak çok fazla zaman geçirmişsiniz."

"Güven bana," dedi Eliza, gözleri parlayarak, "gotik romanlarda kırbaç şaklatma yoktur. *Bunu* Filmore Düşmüş Kadınlar Çiftliği'ne verdiğimiz destek öğrendik. Ve 'düşmüş dişiler' teriminden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydin?"

"Tekrar tekrar," dedi Diana ve Verity hep bir ağızdan.

Eliza onları görmezden geldi. "Yani, kimse onların hizmetlerinden yararlanan erkeklere 'düşmüş' , değil mi?"

Verity homurdandı. "Çünkü biz erkeklerin dünyasında yaşıyoruz." Dört yıl sonra bile Verity, Olay yüzünden talibini kaybetmenin acısını hala yaşıyordu.

"Erkeklerin dünyasından bahsetmişken, Eliza," diye sordu Diana, "Greenwood gerçekten bir inşaat mühendisi mi?"

"Nereden bileyim? Greenwood Dükü'nün kırtasiyesine kız kardeşinin sahneye çıkışı hakkında bize danışmak istediğini belirten bir not kadar ondan hiçbir haber almamıştım."

"Bana kız kardeşi için olduğunu hiç söylememiştin."

"değil mi?" Eliza söyledi. "Yaptığıma yemin edebilirim."

Diana'nın yanaklarına sıcaklık . "Onun *karısı* olduğunu sanmıştım. Beni düzelttiklerinde oldukça utanç verici bir andı."

"*Bunu* görmek için iyi para verirdim," dedi Verity. "Sen, sosyal bir ortamda utanıyorsun - mucizeler hiç bitmeyecek mi? Bu o nadiren olur ki, gerçekten nadirdir."

Diana ona ters ters baktı. Kız kardeşleri güldü. Doğrusu Diana neden ona her zaman ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi davrandıklarını bilmiyordu. Toplum içinde pek çok zor an yaşamıştı. Sadece onların üzerinde durmuyordu.

Konuyu değiştirme zamanı. "Verity, dün geceki baloda 'hayalet arkadaşını' görüp görmediğini hiç söylemedin."

"Ah, doğru." Diğer kız kardeşlerine baktı. "Hatırladığım kadarıyla sadece Eliza'ya söylemiştim ama evet, hayalet adamı Leydi Castlereagh'ın balosunda görmüştüm. Ve bir kez daha, karşılaştığım uşak bana onun adını söylemeyi reddetti. Aslında, kimden bahsettiğimi bilmediğini iddia etti. Ki bu çok saçma. Birileri adamı görmüş, *tanıyor* olmalı."

Son birkaç olayda Verity, koridorlarda gizlenen aynı adamı görmeye devam ettiği konusunda ısrar etmişti. Adamın hain bir amaç peşinde olduğundan emindi ama adam iyi giyinmişti ve bir beyefendi gibi görünüyordu. Peki ne kadar alçakça bir amaç ?

"Ben hâlâ onun Dışişleri Bakanlığı için çalıştığını, toplumdaki Fransız casuslarının kökünü kazıdığını söylüyorum," dedi Eliza. "Bir sirk göstericisi de olabilir, umurumda değil," dedi

Verity. "Ben sadece adını bilmek istiyorum."

"Peki neden sadece senin yanında ortaya çıkıyor?" diye sordu Eliza. "Başka *birinin* onu fark etmiş olması gerekirdi."

Verity ve Eliza bir süre spekülasyon yaparak Diana'yı değerli bir sessizlik içinde oturmak zorunda bıraktılar. Kız kardeşlerinin yeni müşterileri hakkında ciddi bir tartışmaya başlamaya hazır olmadıkları açıktı. Onları suçlayamazdı da. Daha önce hiç böyle çiftleri ve anne bile neyin doğru bilmezken Brookhouse kardeşlere rehberlik etmek zordu.

Ama Diana en azından bir inşaat mühendisinin tam olarak ne iş yaptığını ve bir vikontun torununun nasıl olup da inşaat mühendisi öğrenmek istiyordu.

Yarın ilginç bir gün olacak.

* * *

Kız kardeşi ve annesi ertesi günün planlarından bahsederken Geoffrey kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Elegant Occasions yarın kasaba evine geldiğinde gitmiş olmayı planlıyordu. Leydi Disdain'in onun bir centilmen olarak uygunluğuna ilişkin değerlendirmesi hâlâ canını yakıyordu ve ona kendisini küçümsemesi için bir şans daha vermeyecekti. Kadının bir erkeğin derisini kavuracak bir ağzı vardı.

Diğer yanlarını bahsetmiyorum bile. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama dudakları çok baştan çıkarıcı bir şekle sahipti. Ve tatlı küçük dili ... Kaleminin ucunu yalayışında, onun kendisinin belli bir parçasının ucunu yalamasının nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Tanrı yardımcısı olsun. Onunla tartışmak, iyi bir hanımefendinin yapabileceğini hiç düşünmediği bir şekilde onu tahrik etmişti, üstelik o kendisine hakaret ederken bile! Onu ne kadar heyecanlandırırsa heyecanlandırırsın, bundan daha fazlası olamazdı. Çok tehlikeliydi.

Ayrıca, daha şık kıyafetlere ihtiyacı olduğu konusunda tamamen haksız da sayılmazdı. Yeni kıyafetler diktirmeyi Londra'ya gidene kadar ertelemişti ama bu artık ertelenemezdi. Sezon başlamıştı ve yeni bir pantolona ihtiyacı vardı, özellikle de Rosy'ye herhangi bir yerde eşlik etmesi gerekiyorsa.

İşe yarayacak bir takım elbisesi vardı. Ama bu, yarın akşam İnşaat Mühendisleri Derneği'yle yiyeceği yemek içindi.

"Çok sessizsin," dedi annem. "İyi misin oğlum?" "İyiyim.

Ya da bu başlangıç geride kaldığında iyi olacağım."

"Elegant Occasions hakkındaki fikrini her zaman değiştirebilirsin," dedi Rosy hafifçe. "Newcastle' evimize dönebiliriz ve ben de hayatımızın geri kalanında sana ."

Onun yüzünü inceledi. "istiyor musun?"

Yüz ifadesi komikti. Gerçekten çelişkili görünüyordu. Sonra içini çekti. "Hayır. Onlar çok hoş kadınlar. Sanırım gerçek bir hanımefendi olmama yardım edebilirler, Leydi Diana gibi..."

"Tanrı korusun," diye mırıldandı nefesinin altında. "Ne?"

"Bir şey yok." Ona şöyle bir baktı. "Umarım Leydi Rosabel olarak kendinize gelmenize yardımcı olurlar. Bu en çok beni memnun eder." Kız bu sözlerle utangaç bir şekilde gülümseyince, alaycı bir ses tonuyla ekledi: "Bu iş bitene kadar otuz beş talibin olmasını bekliyorum."

"Otuz beş! Ben üç taneyle tatmin olurum."

Güldü. "Leydi Diana bundan memnun olmazdı, sizi temin ederim." Kibirli kadının ücretlerini iki katına çıkarma teklifini geri çevirmediğini fark etti. Para hakkında *konuşmayı* onaylamıyor ama para harcamaktan kesinlikle memnundu, özellikle de başkasının parasıysa.

Bunu yaparken onu izlemek niyetinde değildi. Onlara terziye eşlik ederse porselen dükkanındaki boğa gibi olurdu. En iyisi hanımların bunu kendi başlarına yapmalarına izin vermektir.

Bunun yerine, daha onlar gelmeden bir terziye giderdi. Leydi Disdain asla ders vermezdi.

bir daha kıyafet konusunda ona yardım edemezdi. Onu bir daha gördüğünde, ölse bile iyi giyinmiş olacaktı.

Ve terzilerin onun cüssesine verdikleri olağan tepkilere bakılırsa, olabilirdi de. Ona aval aval bakmak için her zaman çıraklarını çağırırlardı. Emin olmak için bunu dört gözle beklemiyordu. Söyleyebildiği kadarıyla uzun boylu, kaslı adamlara toplumda pek rastlanmazdı.

Bu Leydi Disdain'in lehine olan bir şeydi. Onun aldırıyor gibiydi. Gerçi onun gibiler hiçbir konuda gerçek duygularını paylaşmazken nasıl emin ki?

Annesini ona bakarken yakaladı. "Ne oldu?"

"Onlara karşı oldukça kabaydın, biliyorsun."

"Öyle miydin?" Elbette öyleydi. Bazen sinirlerine hakim olamıyordu. "Onları biraz kendini beğenmiş buldum."

"Onları oldukça iyi buldum," dedi Rosy, "özellikle de onları şu anki konumlarına neyin getirdiğini düşünürsek."

Bu onun dikkatini çekti. "Ne pozisyonu bu? Muhtemelen kârlı bir işi yürüten kız kardeşler mi?"

"Zina yapan bir kadının ve onun kindar kocasının kızları," dedi annesi. "Anneleri, bunun kızları üzerinde yaratacağı etkiyi göz ardı ederek sevgilisiyle kaçtı. Sonra babaları, o da bencil, bu yüzden annelerini boşadı ve aile -kız kardeşler- hakkında aylarca dedikodu yapılmasına neden oldu. Üstelik bu hanımlar bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olmalarına rağmen."

Bu onu ayılttı. *Şimdi* Harper isminin neden bu kadar tanıdık geldiğini hatırlıyordu. Rosy'nin kahvaltıda onlara okumayı sevdiği dedikodu gazetesinde bu isimden bahsedildiğini duymuştu.

"Demek bu yüzden rütbeli üç güzel kadın hâlâ evlenmemiş," diye düşündü yüksek sesle. "Ben de merak etmişim. Özellikle de Leydi Diana bana ücretlerini . Üçünün de rağmen nasıl bu kadar yüksek ücretler alabildiklerini hayal bile edemiyordum."

Rosy, "Bayan Pierce dul, yani en azından bir kez evlenmiş," diye belirtti. "Kocasını savaşta öldü."

"Yüce Tanrım, bütün bunları nasıl öğrendin?" diye sordu. "Hiçbir şey bilmiyordum."

Rosy omuz silkti. "Leydi Verity söyledi. Neden kendi başlarına yola çıkmaya karar verdiklerini bildiğimizi sanıyordu."

"Evlenmemiş kadınların ailelerinin servetiyle geçinmek, mürebbiye olmak ya da bir hanımefendinin yoldaşı olarak kendilerini olası aşağılamalara maruz bırakmak dışında bir şey yapmalarına izin vermeyen bir toplumda çok cesur bir adım." Annesi ona onaylamayan gözlerle baktı. "Gururlarının arkasına saklandıkları için onları suçlayamazsın."

"Yarın onlara hakaret etmem konusunda endişelenmenize gerek yok," dedi. "Ortalıkta görünmemeyi planlıyorum. Zaten beni etrafta istemezsiniz."

"Biz kesinlikle yapmazdık," dedi Rosy. "Moda söz konusu olduğunda hiç zevkiniz yok."

Et tu, Brute? diye düşündü Geoffrey, ama bunu söyleme zahmetine girmedi. Shakespeare'e karşı annesi ve kız kardeşinin paylaşmadığı bir düşkünlüğü vardı. Aslında babasıyla birlikte keyif aldıkları tek şey .

Babasını düşününce neden Londra' olduğunu hatırladı: Rosy ve annesinin, Harper kardeşlerin maruz kaldığı türden aşağılık dedikodulara katlanmak zorunda kalmamalarını sağlamak için. En kötüsü olur da babamın sırrı ortaya çıkarsa diye onları iyi bir durumda görmek için.

Evet, kesinlikle bu ilk saçmalıktan mümkün olduğunca uzak duracaktı. Çünkü bu işe , kısa süre içinde kendini farklı türden bir söylenti ve spekülasyonun içinde bulabilirdi. Belli bir şehvetli cadaloza tutulduğu bir dedikodu.

Ve *buna* tahammül edemezdi.

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah Diana yemek masasına oturdu ve her zamanki gibi kızarmış ekmeğine bolca tereyağı sürdükten sonra kendine bir fincan çay koydu. Verity hâlâ tabağını dolduruyordu ve Eliza her zamanki gibi muhtemelen hâlâ uyuyordu.

Verity oturmak için yaklaştığında Diana'ya bakakaldı. "Tüm yiyeceğin bu mu? Önümüzde uzun bir gün var, bu yüzden hazırlanmak akıllıca olur."

"Napolyon'un ordusu için hazırlık yapıyor gibisiniz," dedi Diana, Verity'nin , Westphalia kekleri, şişlere geçirilmiş çeşitli meyve kombinasyonları, ezmesi figürleri, domuz şeklinde oyulmuş jambon dilimleri ve hindi şeklinde oyulmuş hindi dolu tabağını başıyla işaret ederek.

Kız kardeşi kendine biraz kahve doldurdu ve krema ekledi. "Bir bakıma öyleyim. Bunlar Rosy'nin balosu için önermek istediğim şeyler."

"Leydi Rosabel," düzeltti Diana.

"Doğru. Ve o etraftayken ona böyle sesleneceğim."

"Ona her yerde böyle hitap edeceksin, böylece önemli birinin önünde hata yapıp yanlış bir şey söylemeyeceksin."

"Sevgili kardeşim," dedi Verity burnunu çekerek, "Dük'le dünkü sonra diktatörce kaslarınızı esnettiğinizi görebiliyorum. Ama senden sadece bir yaş küçük olmam bir yana, ben de bu işin önemli bir parçasıyım ve ne düşünürsen düşün, yetki sende değil. Yetkili olması gereken biri varsa o da Eliza'dır. Burası onun evi ve en büyüğümüz o. Ama kararlarda hepimizin payı olduğu konusunda uzun zaman önce anlaşıştık."

"Haklısın." Diana çayına biraz bal karıştırdı. "Patronluk taslıyorsam beni affet. Bu sabah biraz . Dün gece iyi uyuyamadım. Rahatsız edici rüyalar gördüm."

"Dük hakkında rüya görüp görmediğinizi merak ederdim, ama *böyle* rüyalara rahatsız edici."

"Hayır, kesinlikle." Diana rüyasında dükü görmüştü ama Verity'nin muhtemelen hayal ettiği şekilde değil. Onu çıplak olarak hayal etmişti. Daha önce hiçbir erkeği çıplak hayal *etmemişti*. Ve bu rahatsız edici kısmı bile değildi! Ellerini onun üzerine koyduğunda, onu öptüğünde ve her yerine dokunduğunda ...

. ve hoşuna gitmişti. Uyandığında kendini bir eliyle göğsünü, diğer eliyle de bacaklarının ovarken . Ne kadar şok edici!

Tanrı yardımcısı olsun. Annem için de böyle mi olmuştu? Diana'nın da kaderinde ahlaksız olmak var mıydı? "Ne olsun," dedi Verity, "*Leydi Rosabel* dediğimiz kişi hakkında bu kadar kibirli olmana gerek yok. O bir kadın değil.

Tüm bunlar umurunda değil. Ancak balosundaki yemekleri önemsiyor. İşte bu yüzden bu tuhaf kahvaltıyı yiyorum. Eliza'nın yarı iyi aşçısı tarafından yapılp, sabahın saatlerinde, insan uyandıktan sonra yenirse nasıl duracağını görmek istedim."

Diana güldü. "Şimdiden balo yemeklerini mi planlıyorsun? Bu gerçekten de özen göstermenin yeni bir boyutu."

"Aslında bu fikir, sorumluluğunu üstlendiğimiz son balo yemeği sırasında aklıma . Eğer müşteri bu masrafi ödemeyi kabul etmeseydi, o pahalı aşçıyı tutmanın maliyeti bizi iflas ettirirdi. Eliza'nın aşçısı fena değil, neden onu kullanmayalım?"

"Dur tahmin edeyim," dedi Diana . "Leydi Rosabel onun parasını çok fazla harcamaman konusunda

seni uyardı.

kardeşinin parası."

"Şey, evet. Ancak onun sadece bir pinchpenny mi yoksa gerçekten temizlenmiş mi anlayamadım."

"İkisinden de şüphelenmiyorum. Greenwood sadece yüksek sosyeteden hoşlanmıyor, bu yüzden kız kardeşinin sosyeteye takdim töreninde abartılı miktarlar harcanmasına içerliyor."

"Ama o bir düğün." Verity badem ezmesinden yapılmış kuğuya benzeyen bir şeyi ısırdı.

"Ben de ona aynı şeyi söyledim. Bu onu şaşırtmadı. Görünüşe göre, mülklerle birlikte bir dizi borç da ona miras kalmış."

"Bu beni şaşırtmadı. Önceki düğün hakkında duyduklarım göre, para konusunda pek dikkatli değilmiş."

"Aynen öyle." Diana ikinci bir dilim tost almak için ayağa kalktı.

"Bu çedarlı tartlardan ister misin?" Verity sordu. "Oldukça iyi oldular."

"Kahvaltıda onu yemeyeceğim," dedi Diana. "İlk iş olarak zengin bir şeyler yediğimde daha sonra kendimi hasta hissediyorum. Ayrıca Greenwood'un konağında her şeye hazırlıklı olmalıyım. Bir kere evin ne durumda olduğunu bilmiyoruz."

"Doğru. Oraya hiç gitmedik, değil mi? Hyde Park'ın yakınında, ağaçlarla çevrili şu süslü yerlerden biri değil mi? Yine de akşam yemeği eğlencemize ev sahipliği yapmak için çok küçük olabilir. Bayan Brookhouse bir zamanlar Brookhouse bekârları için bir yer olarak kullanıldığını söylemişti."

"Yani bir balo salonu olmayabilir," dedi Diana. "Aslında Leydi Rosabel'in dans edip edemediğini bile bilmiyoruz."

Eliza odaya girerken uykulu bir sesle, "Yapabilir," dedi. "Sordum. Yas tutarken ağabeyinin ders alması için para ödediğini söyledi. Yine de iyi dans edebildiğinden emin olmalıyız. Newcastle'da dans ustası olarak kim bilir neler geçiyordur? Bu arada, hizmetçim beni her an aşağıda beklediğinizi söyleyene kadar sabahın bu saatinde hazır olmamız gerektiğini kastettiğinizi fark etmemiştim."

"Saat sabahın onu, Eliza," diye belirtti Diana. "Gecenin çoğunu çalışarak geçirdiğimiz günlerde bunun erken farkındayım, ama dokuzda hepimiz yatağa girmişken değil."

"Dikkatli ol," dedi Verity Eliza'ya. "Diana ayağa kalktığından beri öfkeden kuduruyor."

Eliza her zamanki kahvaltısını -yulaf lapası ve armut- almaya gitti. "Bunu affedebilir. Babam eski alışkanlıklarına için bugünlerde hepimiz gerginiz." Cık cık diye bir ses çıkardı. "Şu zavallı küçük çocuklar. Yeni Leydi Holtbury üremiş olmalı. Aksi takdirde babam patavatsızlıklarını bu kadar açık etmezdi."

"Kesin bir şey bilmiyoruz," dedi Diana. "Şimdilik sadece dedikodu." "Belki de," dedi Verity. "Ama Harriette Wilson'la birlikte görülmüş." "Londra'nın yarısı onunla birlikte görüldü," dedi Diana. "Bunun hiçbir anlamı yok." "Sen öyle diyorsan," dedi Eliza.

Diana dudaklarına gelen sinirli sözleri bastırdı. Düğünün "sen öyle diyorsan" sözünün sevgili kız kardeşi tarafından bile tekrar söylenmesinden hoşlanmamıştı. "Bunu hallettiğimize sevindim. Dikkatimizi bugün için planlarımıza vermeliyiz."

Kahvaltıda oyalanırken, ilk olarak neyle uğraşacaklarını tartıştılar. Açıkçası, Leydi Rosabel'e ve kıyafetlerine odaklanmaları gerekiyordu. Diana, Bayan Brookhouse'un çok az iyileştirmeye ihtiyaç duyacağını, çünkü hâlâ yas tuttuğunu ve mevcut kıyafetlerini değiştiremeyeceğini belirtti. Kadın ayrıca hanımefendi davranışlarıyla üçünü de etkilemişti, bu yüzden bugün Greenwood Evi'nde geçirdikleri süre boyunca göze batan bir şey görmediklerini varsayarlarsa, ona görgü kuralları konusunda tavsiyede bulunmaya pek gerek kalmayacaktı.

"Peki dük konusunda ne yapacağız?" Verity sordu. "küfrederek dolaşamaz. Ve kıyafetleri ..."

Hep birlikte iç çektiler.

"Sorun şu ki," dedi Diana, "talimatlara uymuyor."

"Dün hepimizin fark ettiği gibi," dedi Eliza. "Ama onun yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmelisiniz. Sosyetedeki hanımlar için bu önemli bir şey, ona bakmaktan zevk almak için dilini görmezden gelmeye yatkın olabilirler."

Diana, "Kötü giyinmeye devam ederse bu hiç hoş olmayacak," diye .

"Kesinlikle daha iyi bir terziye ihtiyacı var," diye onayladı Verity.

Kısa bir süre sonra, yürüyüş emirleriyle Greenwood Evi'ne doğru yola çıktıklarında Diana nabzını kontrol edemiyordu. Dükü tekrar görme, onunla tekrar *tartışmaya girme* düşüncesi onu aşırı ateşlendirmişti. Leydi Rosabel için tasarlayabileceği elbiseleri hayal etmeye çalıştı ama tek düşünebildiği Greenwood'un bugün ne gibi çirkin açıklamalar yapabileceğiydi.

Sonra Hyde Park Kışlasının karşısındaki yan yolda bulunan Greenwood Evi'nin önündeki yola geldiler.

"Bir bekâr evi olmasını beklediğimden biraz daha büyük," dedi Verity. Yoldan geri döndüklerinde dönümlerce genişlikte bahçeleri ve bir düke yakışır bir evi olduğunu gördüler. En zengin bazıları gibi, onun şehirdeki evi de daha küçük lordların şehir dışındaki evlerine benziyordu.

Daha şimdiden aklında, Rosy'nin samimi akşam yemeği eğlencesi için zevk bahçelerini nasıl iyi bir şekilde kullanabilecekleri vardı. Kız kardeşlerine, dışarıda dans edebilmeleri için küçük bir müzisyen grubunu nereye yerleştirebileceklerini gösterdi. Havanın güzel olduğunu varsayarak dışarıda yemek bile yiyebilirlerdi. Neden olmasın ki? Muhteşem olmaz mıydı?

Dük'ün fikri hakkında ne düşündüğünü görmek için sabırsızlanıyordu. Dükün erken ayrıldığını ve bir süre dönmeyeceğini öğrendiklerinde büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Onun terziye giderken kendilerine katılmasını beklemiyordu ama bunu da beklemiyor değildi. sağı solu belli olmuyordu, ki bu daha önce tanıştığı hiçbir erkek için geçerli değildi. Ayrıca, onun sağlam yapısını tamamlayacak giysiler önermeyi dört gözle bekliyordu. Ama belki de öğleden sonra geç ayrılmadan önce geri dönecekti.

Artık Yüce Greenwood'u düşünecek zamanı yoktu, çünkü kız kardeşleriyle birlikte hemen Leydi Rosabel ve Bayan Brookhouse'un beklediği salona alındılar. İki hanımefendi eldeki görevlere başlamak için sabırsızlanıyordu. "Leydi Rosabel-" diye başladı Diana.

"Lütfen bana Rosy deyin. Herkes öyle der."

Verity gülmeye başladı ama Diana ona ters ters bakınca kendini tuttu. Diana'nın aklından Leydi Rosabel' Hristiyan adını bu kadar rahat gerektiğini söylemek geçiyordu ama genç kadın uyum sağlamaya o kadar hevesli görünüyordu ki Diana tek kelime bile edemedi. "Eğer isterseniz... Rosy. Ve lütfen bana Diana deyin."

"Ve ben, Verity." Kız kardeşi Diana'ya kendini beğenmiş bir bakış attı. "Bekle, sana bunu yapman için dün izin vermiştim zaten. Ne aptalım."

Rosy ona ve Verity'ye gülümsedi.

Tam o sırada bir uşak içeri girdi. "Leydi Rosabel, bir ziyaretçiniz var."

"Oh!" Rosy dedi ki. "Bugün için kapı tokmağını kaldırtmayı unuttum. Kim o?"

"Lord Winston Chalmers."

Bu Diana'yı tamamen şaşırtmıştı. Rosy'nin onu ziyaret edeceği haberini alınca nasıl sevindiğini bir yana bırakırsak, Winston aynı zamanda onun ve kız kardeşlerinin ikinci kuzeniydi.

Diana bunu Brookhouse'lu hanımlara açıklamak üzereydi ki Bayan Brookhouse uşağa, "Majesteleri çalışanlara Lord Winston'ın her zaman evde olmadığımızdan haberdar edilmesini söylemedi mi?"

Eve mi?"

Uşağın yüzü kızardı. "Bilmiyordum hanımefendi. Kimse bana söylemedi. Ve Lord Winston Leydi Rosabel'i görmeye çok hevesli görünüyor."

"Onu birkaç dakika görebilir miyim anne? On dakika? Şaperonluk yapabilirsin."

Bayan Brookhouse, Rosy'ye, "Üzgünüm canım, ama Geoffrey'ye ne söz verdiğini unutma," dedi.

"Sen sahneye çıkana kadar Lord Winston'dan ziyaret yok. Ve buna izin vermek için onun arkasından iş çevirmeyeceğim."

Rosy asık suratla başını salladı. "Kimse Yüce Geoffrey'nin arkasından iş çeviremez."

Şimdi Diana, Winston'la Rosy'nin nasıl tanıştıklarını öğrenmek için meraktan ölüyordu. "Ayrıca," dedi annesi, "onu tekrar gördüğünde en iyi halinle görünmek , değil mi?" Rosy'nin kaşları çatıldı. "Ya geri gelmezse?"

"Eminim gelecektir. Bu ikinci ziyareti, yani belli ki ilgileniyor. Ve eğer ilgilenmiyorsa, ona ihtiyacınız yok, değil mi? Şimdi, ben Leydi Verity'yi aşçımızla siz de Leydi Diana'yla gidip dolabınıza bir göz atsanıza."

"Pekâlâ," dedi Rosy, Bayan Brookhouse ve Verity'nin, Verity'nin elinde yemek tarifleri tomarlarıyla uzaklaşmasını izlerken.

Bir uşaktan yardım isteyen Eliza, Rosy'nin dolabını ve leydinin hizmetçisini değerlendirmeye yardım etmesi gerekmeden önce Greenwood balo salonunu incelemek için aceleyle uzaklaştı. Saç konusunda çok iyi olduğu için uzun zaman önce Eliza'yı kuaförlerin başına getirmişlerdi. Müşterilerinin hizmetçilerini her zaman bu açıdan .

Bu sırada Diana ve Rosy koridordan aşağıya, genç kadının yatak odasına çıkan merdivenlere doğru yöneldi. Diana ona bir bakış attı. "Demek Lord Winston'ı , öyle mi?"

Rosy başını salladı. "Onunla müzikalde tanıştım. Beni köşede otururken gördü, hostesimizden bizi tanıştırmasını istedi ve sonra dans etmemi istedi. Ama o kadar insanın önünde yapamadım. Onun yerine Lord Winston benimle oturdu ve kitaplar, müzik ve her şey hakkında konuştuk. *Harikaydı.*" Yüzünden hülyalı bir ifade geçti.

Diana bir homurtuyu bastırdı. Winston kadınlara sık sık böyle bakardı. Kadınlarla arası iyiydi kuşkusuz. Rosy gibi kur yapma konusunda acemi birinin hiç şansı .

"Bu kadar zeki bir adamla hiç tanışmamıştım," diye devam etti Rosy, "Geoffrey ve babam dışında tabii. Bunun yanı sıra, Lord Winston hemen ertesi gün beni ziyaret etti. Onu tanıyor musunuz? Çok yakışıklı biri."

Kesinlikle . Winston gibi bir adamın sorunu da buydu. Kadınlar için balık tutmak zorunda değildi. Kadınlar onun teknesine atlardı. Bu da soruyu akla getiriyordu: Kuzeni neden Rosy için göle olta atıyordu? "Ağabeyin onu onaylamıyor mu?"

"Geoffrey kasabada soruşturduğunu ve Lord Winston'ın bir servet avcısı ve kadınları baştan çıkaran biri olduğunu öğrendiğini *söylüyor.*" Rosy aceleyle merdivenlere yöneldi. "Ama gerçek şu ki, Geoffrey unvanı olan hiç kimseden hoşlanmıyor. Babam yüzünden, biliyorsun. Babam demir ustasının kızı olmasına rağmen anneme aşık oldu ve onunla evlenmesine rağmen Neyse, bunları duymak istemezsin."

Evet, Diana her kelimeyi duymak istiyordu. Ama bunu istememeliydi. Zaten Majesteleri'ne karşı akılsızca bir hayranlık besliyordu.

Ama bu özel durumda, onun kız kardeşi için duyduğu endişeyi paylaşıyordu. "Lord Winston'ın bir çapkın olarak ün yaptığı konusunda sizi uyarmak isterim. Ama servet avcısı olduğuna dair tek bir kelime bile duymadım."

Bu Rosy'yi çok mutlu etmiş benziyordu. Diana ve kız kardeşleri, Winston'a olan tutkusunu öğrendikleri Rosy'ye başka talipler bulmak için çok çalışmak zorunda kalacaklardı. Belki de Diana, Winston'a

Rosy son kısmı Dük'e danışmadan söyledi.

Rosy'nin arkasından sert adımlarla merdivenleri çıktı. Ne düşünüyordu ki? Zavallı genç kadın toplum içinde kendi yolunu bulmayı ve ağabeyinin zorbalığına maruz kalmamayı hak ediyordu. Aslında Diana'nın Rosy ve Greenwood hakkında bilmek istediği başka bir şey de buydu.

Merdivenlerin tepesine Diana, Rosy'nin odasına girmeden önce dikkatini çekmek için durakladı ve kendilerini diğer insanlarla çevrili buldular. "Kardeşin sana sürekli bir şeyler mi dikte ediyor?"

"Hayır! Pek sayılmaz." Rosy kollarını onun beline doladı. "Sadece önemli gördüğü şeyler hakkında."

"Début'un gibi."

"Début'tan çok, bir koca bulmam konusundaki ısrarı."

"Benim erkek kardeşim yok ama olanlardan anladığım kadarıyla tüm erkek kardeşler kız kardeşlerinin evlenmesini istiyor. Bazıları kız kardeşlerinin mutlu istedikleri ve bir kadının mutlu olabileceği tek durum olduğunu düşündükleri için. Diğerleri ise hayatlarının geri kalanında kız destek olmak zorunda kalmak istemedikleri için." Diana gülümsemeye zorladı. "Dük ?"

" ikisi de değil. Babam ölene kadar evlenmemin öneminden bahsetmeye başlamamıştı.

O zamana kadar bundan hiç bahsetmemişti, hatta bana kur yapacak bir erkek bulmaya bile çalışmamıştı." "O zaman kaç yaşındaydın?"

"On sekiz."

"Babanın ölümü muhtemelen ağabeyinin senin çıkış yapabilecek yaşa geldiğini fark etmesini sağladı. Ve sonra bir düklüğün miras kalması onu bunun da farkına vardırırdı."

"Belki de."

Belli ki Rosy şüpheciydi ama Diana onun haklı olduğundan neredeyse emindi. "Dük seni bu gösteriye zorluyor mu?"

"Sayılır. Kraliçeye takdim edilme ve muhtemelen sonsuza dek peşimi bırakmayacak bir hata yapma ihtimali beni gerçekten dehşete düşürüyor. Ama sizinle ve diğer hanımlarla tanıştıktan sonra ..." Diana'ya utangaç bir gülümseme hediye etti. "Bunu atlatmama yardım edecek arkadaşlarım olduğunu biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Lord Winston'la tanışmadan önce evliliğin bana uygun olmadığını söyledim, ama şimdi evliliğin doğru adamla oldukça güzel anlıyorum."

Aman Tanrım, genç kadın şimdiden kendini Winston'la *evli* olarak hayal ediyordu. Bu en hafif deyişiyle rahatsız ediciydi.

Rosy iç çekti. "Ayrıca, Geoffrey ve annemin benim için endişelenmesini istemiyorum. Sadece bazen beni çok utandırıyor. Yani, yaptığı işte çok yetenekli ve mühendislikten sorumlu olduğu şeyler o kadar ... büyük ve önemli ki onun yanında kendimi önemsiz hissediyorum. Fark etmediyseniz söyleyeyim, Geoffrey çok göz korkutucu ."

"Oh, fark ettim, inanın bana," dedi Diana.

Rosy koridorda yürüdü. "Leeds ve Liverpool arasındaki kanalın bir bölümünü onun tasarladığını biliyor muydunuz? Onun sayesinde Leeds'teki insanlar kömürlerini İngiltere'nin batısındaki pazarlara ve hatta Liverpool limanını kullanırlarsa ötesindeki yerlere bile ulaştırabiliyorlar. Bu da onlara binlerce sterlin tasarruf sağlıyor ve hepimiz için kömür maliyetini düşürüyor."

Bu, Diana'nın tanıştıklarından beri bir kerede konuştuğunu gördüğünden daha fazla kelimeydi. Hem de mühendislik hakkında. Rosy'nin bir yanının demir ustasının torunu olduğu belliydi.

Genç kadın bir kapının önünde durdu. "Bu yüzden Geoffrey'nin kendisine anlamsız gelen tüm bu kurallarla birlikte tüm bu début işini neden yıpratıcı bulduğunu anlayabiliyorum. Bana da mantıklı gelmiyor ama onun gibi bir beklentim yok. Ya evlenirim ya da evde kalmış bir kız olurum. Ve dürüst olmak gerekirse, hangisi olduğu umurumda değil.

öyle. Ona sezon sonuna kadar her şeyi onun istediği gibi yapacağıma söz verdim ama ondan sonra istediğimi yapacağım. Yani, evlenmek isterim ama aşksız olmaz. Eğer aşk için evlenemiyorsam, hayatımın geri kalanında Geoffreynin evinde kalmayı tercih ederim."

Rosy'nin durumuna sempati duyan Diana genç bayana bazı tavsiyelerde bulundu. "Aşk çok fazla övülür, canım. Eminim şimdiye kadar duymuşsundur, annem aşık olduğu adamla evlenmek için kaçtı - babamı terk etti- ama hiçbir arkadaşının artık onunla konuşmadığını fark etti. Kendisinin bir sonraki Leydi Holland olacağını, Londra sosyetesine burun kıvrırken salonlarıyla ünleneceğini düşündü."

Başını iki yana salladı. "Ne yazık ki annem Leydi Holland'ın arkadaş çevresine sahip değil ve sanatçıları, yazarları ve diğer ilginç tipleri nasıl yetiştireceğini bilmiyor. Onun yerine, eskiden hükmettiği toplumdan kopmuş, yalnız ve mutsuz. Ve babam da-"

Diana kendisinin ve kız kardeşlerinin durumu hakkında çok fazla şey söylemeden önce durdu. "Her , aşk için evlenmeyin. Bu sizi mutluluk için başkasına bağımlı kılar. Kendi evinizi çekip çevirmenin keyfi için ya da zenginlik için, hatta arkadaşlık ve çocuk sahibi olmanın keyfi için evlenin. Ama aşk için değil. Aşk vefasızdır ve hatta bazen zalimdir." Verity'nin düşündü ve başını salladı. "Evlenmek için çok daha iyi nedenler var."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Rosy ama pek ikna olmuşa benzemiyordu. Rosy odasının kapısını açtığında Diana tavsiyesinin kulak ardı edildiğini anladı.

Çok iyi. Diana elinden geleni yapmıştı. Şimdi de Yüce Greenwood'un ona yapması için para ödediği şeyi yapacak, kız kardeşini bir kuğuya dönüştürecek.

İçeri girer girmez Diana işinin aşkın olduğunu anladı. Rosy'nin yatak odası firfırlı ve süslüydü, bir kadının değil de daha çok bir kızın sahip olacağı türden bir odaydı. Öte Rosy bu süsleri seçecek kadar uzun süredir burada değildi, belki de genç hanım bundan hoşlanmıyordu bile. Diana en azından ona şüpheyle .

Sonra Diana dolabın kapılarını ardına kadar açtı. Muslin, kadife ve sarsenetten yapılmış beyaz elbiselerle dolu bir denizle karşılaşınca çok da şaşırmadı. Ne de olsa bugünlerde elbiseler için tercih edilen renk beyazdı. sırada Mazarine mavisi ve şişe yeşili gibi gösterişli renkler de kullanılıyordu, çoğunlukla spencer ya da pelislerde ama beyaz ağırlıktaydı.

Ancak sorun sadece bu değildi. Aşırı firfırlı tasarımlar moda değildi ve Diana, Rosy'nin denemesi için ısrar ettiğinde elbiselerin çok küçük olduğu ortaya çıktı. Diana hemen bir ıskarta yığını oluşturdu, sonra elbiseler arasında dolaşmaya başladı.

"Her şeyden önce," dedi Diana bir elbiseyi ıskartaya çıkarırken, "size küçük giysiler sadece sizi daha büyük gösterir."

"Ben daha iriyim," dedi Rosy asık suratla. "Ben ."

Diana, annesinin boyunu saklamak için onu kamburlaştırdığı ve babasının "hiçbir beyefendi tombul bir eşten hoşlanmaz" diye tost ve ekmeklerine tereyağı sürmeyi bırakması gerektiğini söylediği zamanları hatırlayarak kaskatı kesildi.

"Bunu sana annen ya da kardeşin mi söyledi?" Diana, Rosy'nin adına sinirlenerek sordu.

"Kesinlikle hayır. Güzel olduğumu söylüyorlar. Ama benim bir aynam var, biliyorsun. Neye benzediğimi görebiliyorum." "Saçmalık. Yalnızken aynaya bakmak, başkalarının sizi nasıl gördüğünden oldukça farklıdır.

Halka açık. Bir kere, kendinizi çıplak gören tek kişi sizsiniz ve ayrıca kendinizi tek bir perspektiften görüyorsunuz. Ama diğer herkes, bir gün kocanız ve hizmetçiniz dışında, sizi giyinik ve yuvarlak olarak görür. Yani sadece nasıl giyindiğiniz ve saçınızı nasıl yaptığınızla size nasıl bakıldığını şekillendirebilirsiniz. Ayrıca, şişman değilsiniz. Sanırım sen ve ben yaklaşık olarak aynı boydayız."

"Belki, ama uzun boylusunuz ve bu size yardımcı oluyor."

Diana bunun doğruluğunu kabul etmek zorundaydı, ancak uzun zaman önce tostı için tereyağından gerekiyorsa, basitçe "tombul" olması gerektiğine karar vermişti. Ne var ki Rosy hiç de tombul sayılmazdı, sadece hoş olmayan kıyafetler giyerdi.

Neyse ki Eliza, Diana ve Rosy'den birkaç dakika sonra gelmişti ve Rosy'nin hizmetçisi Bayan Joyce'a kuaförlük konusunda danışıyordu. "Eliza!" Diana kız kardeşine seslendi. "Biraz buraya gelebilir misin lütfen? Ve siz de Bayan Joyce."

İki kadın Diana ve Rosy'ye katıldı. Diana, Eliza'ninkine benzer kesimde bir elbise bulana kadar atılmış giysileri karıştırdı. Sonra kız kardeşine, "Bunu benim ve Rosy için denersen, ona bir şey göstermek istiyorum. Şurada üstünü değiştirirken kullanabileceğin bir perde var. Kuşağı da unutma. Bayan Joyce size yardımcı olabilir."

Eliza, "Bu elbise bana olmaz," diye uyardı.

Rosy yüzünü buruşturdu. "Tabii ki olmayacak. Benim sahip değilsin, bu yüzden muhtemelen senin için çok büyük olacak."

Eliza buna güldü.

Diana genç döndü. "Şimdi, Rosy, Eliza üzerini değiştirmeden önce, şu anda ne giydiğine bir bak. Ne görüyorsun?"

"Çok zarif görünüyor. Pembe hoş. Gövdesinin üzerinde daha fazla süsleme ya da belki dantel bir fichu kullanabilir?"

Diana gülümsemekten kendini alamadı. "Hadi o zaman, Eliza." Kız kardeşi ve Bayan Joyce paravanın arkasına geçerken Diana Rosy'ye, "Sana renkleri öğretmek için çok iyi bir zaman. Sen beyazlar içinde ıslık ıslık görünüyorsun canım, ama diğer pek çok genç de öyle. Beyaz bir denizde, güzel pembe deniz kabuğu ya da canlı mavi balık olmak istiyorsun. Sana kur yapmalarını istiyorsan, beyefendiler önce seni fark etmeli."

Rosy başını salladı.

"Bu yüzden," diye devam etti Diana, "diğer hanımların arasından sıyrılmak için, kıyafetinizin orasına burasına renk katmanızı öneririm - etek ucunuzda ve kol manşetlerinizde bir nakış bordürü, renkli ipek bir şal, belki bir fichu-cravat, hatta birbiriyle uyumlu eldivenler, ayakkabılar ve saç süsleri. İsterseniz renkli elbise bile giyebilirsiniz, belki soluk bir lavanta veya soğuk sarı bir elbise. İlkbaharda açık pembe de iyidir, özellikle de sizin renginizdeki genç bir hanım için"

Diana, Rosy'nin dolabından bir elbise çıkardı. "Bu çok kötü değil. Sana uygun bir şekli var ve tam gibi görünüyor." Dolaba geri koydu. "Ooh, bu ayın *La Belle Assemblée*'sinde bahar için mükemmel bir elbise var ve henüz kimse görmedi."

"Editörü tanıdığımız için," dedi Eliza ekranın arkasından, "dergiye önce tüm moda kalıplarını bize gösteriyor. Onun sayesinde müşterilerimiz için herkes için yeni elbiseler sipariş edebiliyoruz. Bu da onları modanın gerisinde değil, ön saflarında sağlıyor. Herkesi etkilemeye çalışıyorsanız burası iyi bir yer."

Diana, "Bu özel elbisenin tasarımı, gurur verici bir sahip olmak söz konusu olduğunda size her iki dünyadan da biraz veriyor" dedi. "Hem beyaz bir alt elbiseye hem de canlı zümrüt gözlerinizle nefis görünecek Pomona yeşili bir üst elbiseye sahip olabilirsiniz."

"Ve bu iyi bir şey mi?" Rosy sordu. "Yani 'lezzetli' görünüyor mu?" "Elbette. Erkeklerin seni , değil mi?"

"Tam anlamıyla değil," dedi Rosy dehşete düşmüş bir ifadeyle.

Diana bir bastırdı. "Yamyamlığı savunmuyoruz canım." Birden Greenwood'un onunla ilk karşılaştığında yüzünde beliren açlık ifadesi aklına geldi. O her şeyi kuşatan bakışın gücü altında nasıl titrediğini hatırlayarak başını salladı. Gerçekten de bugün oldukça aptalca davranıyordu. Hem Yüce Greenwood'a karşı. Ne kadar saçma. "Ama erkeklerin bir yolu var

... nasıl açıklasam ... gözleriyle sizi *yyip bitiriyorlar*." "*Bana* bunu hiç yapmadılar," dedi Rosy.

Diana elini hafifçe vurarak, "Seni temin ederim ki yapacaklar," dedi.

O anda Eliza paravanın arkasından çıktı. "Aynen dediğim gibi, çok küçük." Diana ve Rosy'nin tam olarak görebilmeleri için yavaşça döndü.

Diana Rosy'nin koluna dokundu. "Şimdi Eliza'ya bak. Ne görüyorsun?"

"O ..." Rosy yüzünü buruşturdu. "Bağışlayın Bayan Pierce ama siz de benim kadar görünüyorsunuz."

"Kesinlikle," dedi Diana, Rosy'nin bağlantıyı kurmasından memnun olmuştu. "Aslında ikinizin boyu ve çevresi hemen hemen aynı. Ama Eliza'nın giysileri kusurlarını en aza indirip erdemlerini en üst düzeye çıkaracak şekilde tasarlandığından, toplumun tercih ettiği ideal kadın formuna daha yakınmış gibi görünüyor. Oysa senin elbisenin içinde, o ... Doğal belinin etrafındaki kuşak çok ince, bu yüzden sanki Eliza kuşağın üzerinden taşıyor gibi görünüyor, bu da onu tombul gösteriyor. Korse çok dar, bu da zaten dolgun olan göğüslerini abartıyor. Ve uzunluğu-"

"Oh, evet, ne demek istediğini anlıyorum!" Rosy dedi ki. "Beyaz çorapları görüldüğü için olduğundan daha kısa görünüyor." Genç kadının rengi soldu. "*Ben* de mi öyle görünüyorum?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Her zaman," dedi Rosy.

"O zaman korkarım öyle. Bunları başka bir insanda söylemek daha kolaydır, özellikle de o kişi sizinle aynı şekle sahipse. Ayrıca, aynaya her baktığında sadece tek bir görüntüyü gördüğünü unutma." Diana Eliza'ya dönmeyi bırakmasını işaret etti. "Peki ya süslemeler? Bu konuda ne fark ediyorsun?"

"Fırfırlar onu çocuksu gösteriyor, kabul ediyorum." Rosy iç çekti. "Sorun şu , ben fırfırları severim."

"Fırfırlarınız olabilir ama şimdilik onları etek uçlarınızla sınırlayalım. Çok fazla fırfır, Eliza'nın daha az süslemeli kendi elbisesi gibi, elbiseyi zarif değil gösterişli gösterir."

Rosy gözlerini kocaman açarak Diana'ya baktı. "Yani beni zarif gösterecek elbiseler yaptırabilir miyim?"

"Sadece zarif görünmekle kalmayacak, aynı zamanda annenize ve kardeşinize olduğu kadar kendinize de güzel görüneceksiniz. Gerçekten olduğunuz kadar güzel. Bizim şeklimizde olmakta yanlış bir şey yok. Sadece bunu en iyi şekilde gösteren elbiseler gerekir."

Heyecan Rosy'nin yüzünü aydınlattı. "Bu değişiklik iyi olurdu."

Kısa bir süre sonra Diana ve Rosy, kendisi için de birkaç elbise diktirmek isteyen annesiyle birlikte, Verity ve Eliza'yı dekorasyon, müzik ve yemek fikirlerini bulmaları için geride bırakarak Bayan Ludgate'in evine gittiler.

Şimdiye kadar her şey çok iyi gidiyordu. Belki de Diana dük ortaya çıkmadığı için kendini şanslı saymalıydı. Neden gelmedi?

Diana, Rosy ve Bayan Brookhouse terzide çok tatmin edici bir öğleden sonra geçirdiler. Diana, Rosy'nin daha kabul edilebilir elbiselerinden birkaçını tadilat için getirmişti, böylece diğerleri yapılane kadar giyebileceği elbiseleri olacaktı. Diana ayrıca Rosy'ye bahsettiği elbiseyi de farklı renklerde yaptırmayı tercih etmişti.

Rosy ve annesinin gerekli parçası ölçülmüş, sonra da Diana kumaş seçiminde onlara yardım etmişti. Bayan Brookhouse yarı yas renkleriyle sınırlıydı; beyaz, gri ve lavanta. Öte yandan Rosy'nin daha fazla seçeneği vardı, bu yüzden Diana'yla birlikte Rosy'nin elbiseleri için onun rengini tamamlayacak bazı renkler seçtiler.

Bayan Ludgate'in işyerinden ayrıldıklarında, Bayan Brookhouse ve Rosy'nin kollarında birer moda bebeği vardı, elbiseler ve aksesuarlar deneniyordu, böylece bayanlar kumaşların nasıl durduğunu ve renklerin çeşitli ışıklarda nasıl görüldüğünü daha iyi anlayabileceklerdi. Bu şekilde ne istediklerini belirleyebiliyorlardı.

tasarımlarda yapılmasını isteyebilecekleri değişiklikler.

Ama o zamana kadar Diana çok yorulmuştu. Terzi ve müşterilerle bu mücadelelerin onu neden yıprattığını hiç bilmiyordu ama yıpratıyordu. Vahşi hayallerin makul olduğunu düşündüklerinden ziyade yapılabilecekler arasında çok fazla pazarlık vardı. Bu yüzden Brookhouse'lu hanımlarla birlikte geri dönmek yerine, Greenwood Evi' onları bekleyen iki kız kardeşiyle buluştuklarında yapacak daha çok işleri olacağını söyleyerek oradan ayrıldı.

Ama onu tek başına yürümeye bırakmayı reddettiler, bunun yerine onu Eliza'nın evine taşıyacaklarını söylediler, Eliza da bu teklifi minnetle kabul etti. Eve , bahçede çay istedi ve çayını içerken tasarımlar çizebilmek için eskiz defterini, kömürlerini ve kalemlerini yanına aldı.

Eliza'nın bahçesi hiçbir şekilde büyük değildi ama Diana'nın amaçları için yeterince büyüktü. ve çalikuşlarını büyük keyif alıyordu ve bazen onları çizebilmek için tohum bırakıyordu. Bir fırtınanın yaklaşmakta fark edene kadar bunu yaparak iyi bir saat geçirmişti. Hızla yeni bir sayfa açarak gökyüzünde çürükler gibi biriken karanlığı ve bulutları delerek yere doğru yaylanan elektrikli parmaklar uzaktaki yakalamaya çalıştı.

Yağmur Londra'nın küçük köşesine saldırmadan ve onu dramatik kreşendoyu içeriden izlemek zorunda bırakmadan önce her şeyi kağıda dökme çabasında kalemi oldukça uçtu. Bu yüzden bir uşak gelip "Greenwood Dükü Hazretleri" anons ettiğinde tepki vermesi bir saniye sürdü.

Sonra fırtınayla ilgili eskizlerini hızlıca kesip kitabın arkasına sıkıştırdı ve elbise tasarımlarını en üstte bıraktı. Modaya uygun olmayan eskizleri kendisini rahat edemeyeceği kadar fazla gösteriyordu. Ayrıca, Yüce Greenwood'un önemsiz gördüğü şeylerden hoşlanmadığı düşünülürse, onun kendisiyle alay ettiğini duymaya dayanamazdı.

Kadın eskiz defterini kapattığı sırada bahçeye girdi.

Ayağa kalktı. ", bugün sizi görmeyi beklemiyordum-"

"Rosy'nin Lord Winston'a olan ilgisini nasıl cesaretlendirirsin?" diye tersledi. "Ne duymuş olursan ol, o adam gerçekten de bir servet avcısı! Sizi temin ederim, onun hakkındaki bilgilerim güvenilirli.

Öyle olmasa bile, aile karışmaya hakkın yok, lanet olası!" Bu beklenmedik saldırı onun öfkesini kabarttı. "Bana ve kız kardeşlerime için para ödüyorsunuz,

değil mi?" diye karşılık verdi. "Kız kardeşinin début'una kendimizi dahil etmek mi?"

Ona ters ters baktı. "Bu, onun taliplerini onaylamak için arkamdan iş çevirmeyi içermiyor."

"Arkandan iş çevirmiyordum. Sen orada değildin. Rosy bana adam hakkında ne düşündüğümü sordu, ben de ona doğruyu söyledim, servet avcısı olduğunu hiç duymadığımı . Ama aynı zamanda bir çapkın olarak ün saldıgını söyledim ve onu bir talip olarak cesaretlendirmemesi konusunda uyardım."

Bu onu tamamen hazırlıksız yakalamış gibiydi. "Bunu ona sen mi söyledin?"

"Evet. Üstüne gidersen kabul bile edebilir." *Ya da onu ne kadar korkuttuğunu düşünürsek kabul etmeyebilir.* En iyisi bunu yüksek sesle söylememek. Ne de olsa hâlâ onların müşterisiydi.

Greenwood'a Winston'ın kuzeni olduğunu söylemeye cesaret edememesinin nedeni de buydu. Söylerse Greenwood'un Elegant Occasions'ın müşterisi olarak kuşkuluydu. Rosy'den de oldukça hoşlanıyordu. Sırf dükün kraliyet lordlarıyla bir sorunu var diye birlikteliklerinin sona ermesini istemiyordu. Ayrıca Winston'a, aralarındaki bağlantıyı açığa vurmamasını söyleyen kısa bir not göndermesi gerekecekti. Kız kardeşlerini de bu konuda konuşmamaları için uyarmalıydı.

Greenwood bahçeyi adımlamaya başladı, mevcut az alan ve adımlarının uzunluğu göz önüne alındığında bu hiç de küçük bir başarı değildi. "Cehenneme kadar yolu var."

"Küfretmeyi gerçekten bırakmalısın." Adamın kendisine inanıyor gibi görünmesinden dolayı rahatlamış bir halde bahçe bankındaki yerine oturdu.

Sert bir kahkaha attı. "Şu odaklandığın şey *bu mu?*"

"Bu ... ve Rosy'nin kendisiyle yaptığım konuşmayı size anlatırken bazı şeyleri atladığı gerçeği."

Oldukça gösterişli giyinmiş olmasından bahsetmiyorum bile. Kıyafetlerini bir günde diktirmiş olması mümkün değildi, o yüzden bunlara zaten sahip olmalıydı. Sosyetedeki en titiz kişi bile, siyah kuyruklu ceket, figürlü beyaz yeleği ve mükemmel bağlanmış kravatından, açık kahverengi pantolonuna, beyaz çoraplarına ve son derece cilalı siyah ayakkabılarına kadar mevcut kıyafetinde kusur bulamazdı. Süslü bir altın saat kösteği bile vardı.

Muhteşem görünüyordu. Hayır, *nefis*. Ama şu anda bunu düşünecek durumda değildi.

Rüyalarında hep bu gece vardı.

Tanrım, başı büyük beladaydı. Hayatında ilk kez arzuladığı birini bulmuştu ve bu adam tamamen kabul edilemez biriydi. Sadece ismen bir düğ, hâlâ bağlı olduğu kurallara karşı gerçek bir asi.

Bu onu oldukça tehlikeli yapıyordu.

Dördüncü Bölüm

"Yüzün kızarıyor," dedi alçak bir sesle.

Bu gözlem Leydi Diana'yı ürkütmüşe benziyordu, muhtemelen bu yüzden "Hayır, değilim" diye karşılık verdi. Öyle olmasına rağmen.

Tanrım, onu kızartmıştı ve neden ya da nasıl olduğunu bile bilmiyordu. *Dikkatli ol, Geoffrey. Bu yolda delilik yatıyor.*

Yine de, bunu tekrar yapabilmeyi diledi. Bunu görmek kanında vahşi bir şeyler uyandırdı.

"Her neyse," dedi aceleyle, "Rosy muhtemelen Lord Winston hakkında söylediklerimi tam olarak anlatmadı, çünkü onu onaylamamana katkıda bulunmak istemedi. Ayrıca, kız kardeşinin şu an için ona vurulmuş olması pek önemli değil. Bu çok mantıklı. Ona ilgi gösteren ilk uygun beyefendi oydu. Ama işimiz bittiğinde Rosy'nin çok daha uygun talipleri olacak ve Lord Winston hafızasından silinip gidecek."

Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı düşünüyordu? Geoffrey onun oturduğu yere doğru yürüdü. "Rosy'yi sadece bir gündür tanıyan birine göre kendinden ve yeteneklerinden oldukça emin görünüyorsun."

"İki gün." Ona soğuk bir bakış attı. "Bu da ona yardım etmemize izin verirse kolayca Londra'nın gözdesi olabileceğini anlaması için yeterli bir süre." Adamın şaşkınlığı karşısında, elini uzatıp saatinin kösteğini çekti. "Ancak erkek kardeşinden o kadar emin değilim, çünkü kadınların üzerinde dolaşmaya devam ediyor."

Gülme isteğini zorlukla bastırdı. Kendisi kuralları çiğnerken bir bedenin kuralları unutmamasına asla izin vermeyen bir . Onun dünyası hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdi ama bir adamın saatinin kösteğini çektişirmenin kimsenin sosyete davranış standartlarına uymayacağından oldukça emindi.

Şimdi her şeye hazırды, bahçe bankının diğer ucuna oturdu, böylece onun üzerinde *görünmüyordu*. tek tampon eskiz defteri olduğundan, içine bakma dürtüsüne direnmek zorundaydı. Özellikle de kız deftere endişeyle bakmaya devam .

"Siz köprü ya da kanal inşa etmeyi biliyor olabilirsiniz Majesteleri, ama kız kardeşlerim ve ben bir dekübit inşa etmeyi . Eğer bunu yapabileceğimize güvenmiyorsanız, bu neden başladınız ki?"

. Eğer bir proje üzerinde bu şekilde duraksıyor olsaydı, hemen görevden alınırdı. "Haklısınız. Kız kardeşimin değil de senin olduğunu düşündüğüm için beni affet."

Gözlerini kırıştırdı. "Mucizeler hiç bitmeyecek mi - büyük düğün dilemeye tenezzül etti." "Her yaptığım da böbürlenmeye niyetliysen bir yapmayacağım."

İçinden bir kahkaha yükseldi. "Bugün sende farklı bir şeyler var. Özür dilemenin dışında tabii." Ona kanını kaynatan alaycı bir gülümseme verdi. "Saçların mı? Hayır, o değil, çünkü dünkiyle hemen hemen aynı görünüyor. Bastonun olabilir mi? Hayır, bastonun yok." Çenesine vurdu. "Ben biliyorum. Bu senin kokun. Macaristan suyu , değil mi?"

Adam ona ters ters baktı. "Macaristan suyu falan sürmediğimi gayet iyi biliyorsun, her artık." Ve alaycı olabilen tek o olmadığını kanıtlamak için ekledi: "Her gün kullandığım aynı kokuyu . Belki aşinasınızdır. Sanırım ona sabun diyorlar."

"Öyle olmalı o zaman." Kadın ona sırtıttı. "Bu ve evde akşam yemeği için oldukça şık giyinmiş olman. Dikkatli olmalısın. Fırtına yaklaşırken, süslü kıyafetlerine pişman olabilirsin. Özellikle yağmur güzel beyaz çoraplarını çamura buladığında."

"Benim bir arabam var," dedi. "Biz dükler yağmurdan böyle korunuruz."

"Arabayı kullandığınıza göre gerçekten de özel bir yere gidiyor olmalısınız."

"Bilmeniz gerekiyorsa, İnşaat Mühendisleri Derneği'nin aylık yemeğine Derneğin davetlisi olarak katılıyorum. Ne düşünürseniz düşünün, önemli bir şey için nasıl giyinmem gerektiğini biliyorum."

"Gerçekten de öyle." Ciddileşti. "Ama sorun da bu. Rosy'nin geleceğini köprülerin ve kanalların kadar önemli görmüyorsun. İkincisi için güzel giyinirsin ama birincisi için giyinmezsin." Kıkırdadı.

"Belli ki beni hiç tanıımıyorsun. Ben de ikincisi için şık giyinmem. Newcastle-upon-Tyne'da yüksek sosyete oldukça sınırlıdır ve yakın zamana kadar, düklük bana miras kaldıktan sonra, ben bunun bir parçası değildim. Kasabadaki kimsenin babamın bir vikontun oğlu olduğunu bildiğinden bile emin

değilim. Ya da eğer

ama bunu pek önemsemediler."

"Peki bugün neden bu kadar iyi giyiniyorsun? Bu etkinlik için mi?"

Benim hakkımda yanlış olduğunu göstermek için.

Doğru. Bunu itiraf ettiğini duyma zevkini ona asla tattırmayacaktı. Ayrıca, sadece da değildi.

"Teddington Kilidi'nin mühendisliği konusunda danışmanlık yapıyorum. Bu yüzden Cemiyet'in yemeğine konuşmacı olarak davet edildim. Yemeğe katılan ve hepsi de kendi alanlarında tanınmış olan kişilere saygı duyduğum iyi giyindim."

"Anlıyorum." Başını eğdi. "Bana bir şey söyle. İnşaat mühendisi tam olarak *nedir*?"

"İşçilerine karşı kibar olan bir mühendis," diye espri yaptı.

İnce bir gülümsemeyle, "Ben ciddiym, biliyorsun," dedi.

Ellerini kucağında birleştirdi ve adam sadece eldiven giymediğini değil, parmaklarının da siyah lekeli fark etti. Mürekkepten mi? Kömür mü?

Tam soracaktı ki kadın, "et, beni dünyada önemli hiçbir şey yapmayan sığ bir kadın olarak değil mi? Sırf kilitler tasarlamadığım, kanallar kazmadığım ya da bir inşaat mühendisi ne yaparsa onu yapmadığım için."

Geç de olsa onu aşağıladığını fark etti. Bunu kastetmemiştir. Bu şakayı nadiren yapma fırsatı buluyordu ve bunun ötesini düşünmemiştir. "Bir inşaat mühendisi doğal dünya hakkındaki bilgisini doğanın gücünü insanlığın yararına kullanmak için kullanır. Örneğin, yemeğine katıldığım Derneğin kurucusu Smeaton adında bir adamdı. Su çarklarını geliştirdi, deniz fenerleri tasarladı ve viyadükler, köprüler, kanallar ve evet, kilitler yaptı. sayesinde, doğanın merhametine kalmak yerine doğayı bizim isteklerimizi yerine getirmesi için daha iyi eğitebiliyoruz."

Yumuşak, memnun gülümsemesi onu güzelce hazırlanmış herhangi bir tünelden daha çok memnun etti. Daha ileri gitmeden önce onun diğer sorusuna da cevap vermesi gerektiğini fark etmesini sağladı.

"Senin sığ bir kadın olduğunu düşünmeme gelince," dedi, "bu doğru değil. Benim kavrayamayacağım inceliklerle dolu bir dünyada yaşıyorsunuz."

"Ya da tercih ."

Başıyla noktayı kabul etti. "Sizin işiniz *insan* nehirlerinde gezinmek. İtiraf etmeliyim ki Rosy'nin kendine güveni çoktan artmış görünüyor - Lord Winston hakkında söylediklerinden sonra buna dikkat etmiyordum. Kız kardeşime ulaşmak için benden daha iyi bir yolunuz olduğu açık. Dürüst olmak gerekirse ona yardım etmek için ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yani, halihazırda yaptığının ötesinde mi?"

"Evet, onun iyi bir evlilik yaptığını görmek ama bunun onun için ne anlama geleceğini bilmiyorum. İsteddiği erkeği seçmesine izin verip ailemin hatasını tekrarlama riskini göze almalı mıyım?"

"Eliza ona ve annenize göre anne ve babanızın mutlu bir evlilikleri olduğunu söyledi."

Mutlu bir evliliği olan çiftler sır saklamazlar. "Annem ve Rosy ... korkarım resmin sadece bir kısmını görebiliyorlar." Kızın gözlerinde ilgi titreştiğinde, bunu söylediği için bile kendine lanet etti.

o kadar. "İşte bu yüzden Rosy'nin doğru kararı vereceğine güvenmekten korkuyorum. Ne de olsa evlilik ömür boyu sürer ya da sürmeli. kardeşim için yüklü bir çeyiz parası ayırdım ama bunun ötesinde, Lord Winston gibilerle birlikte olmasını nasıl engelleyebilirim?"

"Yapamazsın. Yapmamalısın. Yapabileceğiniz tek şey ona tavsiyelerde bulunmak ve başka beylerle tanışması için fırsat vermek, ki zaten bunu yapmayı planlıyorsunuz. Sonuçta, seçtiği erkekle yaşamak zorunda olan kişi o."

"Bu, 'dünyada önemli hiçbir şey yapmayan sıg bir kadından' gelen mantıklı bir tavsiye." Kadın gözlerini göğe kaldırdığında, adam güldü. "Yine de ciddiym. Genç kadınlarla iyi anlaşıyorsun. Muhtemelen iki kız kardeş üzerinde pratik yapmış olmaktan kaynaklanıyor. Rosy'nin üzerinde pratik yapacağı bir tek ben varım ve elbisenin içinde senin kadar çekici görünmüyorum." Ona doğrudan "çekici" dediğini fark ettiği anda inledi. "Demek istediğim-"

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi, bakışları esrarengizdi. "Ama ne yazık ki kız kardeşlerim, senin Rosy'nin senin üzerinde çalışmasına izin verdiği kadar benim de onlar üzerinde çalışmama vermiyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse, Eliza -ki en büyükleridir- hiç sorun çıkarmaz. Bizim için defterleri tutar ve çeşitli etkinlikler için müzikle ilgilenir ve genellikle her ikisinde de çok iyidir."

İç çekti. "Öte yandan Verity... Lütfen beni yanlış anlamayın. O da üzerine düşeni yapıyor - çeşitli balolarımız, partilerimiz için menüler hazırlarken her türden aşçıyla mükemmel bir şekilde ilgileniyor. Ayrıca pahalı olmadan göz alıcı süslemeler yapmakta da mükemmeldir. Ancak çoğu sanatçı gibi o da sadece kendi eserlerini , bu da çoğu zaman gecenin bir yarısı kalkıp fon boyadığı ya da kağıt hamurundan süs eşyaları yaptığı anlamına geliyor. En azından kız kardeşin düzenli çalışıyor."

"Doğru." Geoffrey cazibesine yenik düştü ve eskiz defterini açtı.

"Elbette, misafirim olun," dedi küstahça.

Onu görmezden gelerek, mükemmel bir şekilde çizilmiş kadın elbiselerini ve onlara eşlik eden her bir kadınsı şeyi incelemeye koyuldu. "kendi tasarımlarınız?"

Başını salladı.

"Belli ki ailedeki tek sanatçı Leydi Verity değil." Birkaç tanesine daha göz gezdirdi. "Bunlar çok iyi yapılmış."

"Sığ bir kadın için," dedi.

"Umarım artık bu terimden sonsuza kadar vazgeçebiliriz. Sana hiç yakışmıyor." Çizimlerini incelerken durakladı. "Neden zamanınızı karakalemlerinizi, kalemelerinizi ve suluboyalarınızla geçirmek yerine bir iş yürütmeyi tercih ediyorsunuz? Sizin hanımların para için çalışmaması gerekmiyor mu?"

"Bu doğru. Ama arada sırada kuralları çiğneyen, para için roman yazan ya da Wedgwood porselen desenleri tasarlayan birkaç kişi bulursunuz. Ben ve kız kardeşlerim gibi. Mürebbiye ya da ücretli refakatçi olmak istemedik ve babamın çatısı altında yaşamak dayanılmaz hale geldi, biz de bunu seçtik. Ben seçimimden oldukça memnunum."

"Ama yeteneklerinizi takdir edecek ve onları kullanmanızı izlemekten keyif alacak bir koca bulabilirdiniz."

Leydi Diana ona kesinlikle soğuk bir bakış fırlattı. "Elbette. Bunu *ben* neden ?" Başını iki yana salladı. "Açıldığım dönemde ailem arasında neler yaşandığını artık biliyor olmalısınız."

Kabul etmeli miydi? Etmemesi için bir neden göremiyordu. "Annem ve Rosy bana biraz anlattı." Ama gazetelerde bu konuda çıkan dedikoduları hatırladığını söylemeyecekti. Yaraya tuz basmanın bir anlamı yoktu. "Boşanmanın büyük bir skandala yol açtığını söylediler."

"'Yumurtlamak' bunun için mükemmel bir kelime," dedi acımasızca. "Her dedikodu gazetesi aylarca bu konuda yazdı, her sosyal etkinlikte dışlandık - *eğer* davet edildiysek bile - ve kimse bizi aramadı, çağrışım yoluyla dışlanmaktan korktu."

Öfke onu boğazından . "Benim ve ailemin bir parçası olmasını istediğiniz toplum bu mu?"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Kız kardeşiniz için arzu ettiğinizi söylediğiniz toplum bu. Eğer için sadece iyi bir koca istiyorsan, eminim mühendis arkadaşların arasında çok saygın bir koca bulabilirsin, tabii herhangi birini çekici bulduğunu varsayarsak."

Ona alaycı bir gülümseme attı. "Yapacağından şüpheliyim - çoğu annem yaşımda." Sonra ayıldı. Ona Rosy'nin kocasının unvanlı bir adam olmasını istediğini söyleyemezdi. Çünkü zaman ona nedenini söylemek zorunda kalacaktı. "Her halükarda, *onun* istediği bu. Daha doğrusu, şu anda istediği bu."

"Anlıyorum."

Öyle mi yaptı? Belki de onu Rosy'nin müstakbel kocası konusundan uzaklaştırmalıydı. "Ama biz Rosy hakkında konuşmuyorduk. Senin hakkında konuşuyorduk. Ve hala senin gibi iyi niteliklere sahip bir kadının uzun süre dışlanacağını düşünemiyorum. Eğer senin evlenilebilirliğini görmek için küçük bir skandalın ötesine bakamıyorlarsa, başlıklı beyefendilerde gerçekten bir sorun olmalı."

Kadından acı bir kahkaha kaçtı. "Şaka yapıyor olmalısınız. Rütbeli hanımlar olduğumuzu öğrendikten sonra bizi işe almak bile istemediniz. sen benim 'iyi niteliklerim' hakkında ne biliyorsun ki? Kız kardeşiniz için neler yapabileceğimi henüz görmediniz."

"Bir sanatçı olarak yetenekli olduğunuzu bilecek kadar çok şey gördüm. Mühendisler böyle şeyleri fark eder. Çizim, yaptığımız işin bir parçasıdır." Katlanmış ellerini işaret etti. "Ayrıca zarafetin timsali olduğunuzu bilecek kadar çok gördüm. Haklı olarak, sizin gibi beyefendilerin kapınızı aşındırması gerekir."

"Benim türüm mü?" Sesi sinirli geliyordu. "Fark etmediysen söyleyeyim, artık benim türümden sayılıyorsun." "Sadece yüzeyde. İkimiz de biliyoruz bu unvanın altında senin türünden değilim."

"Kimse benim değil," diye ağzından . "İşte bu yüzden evlenmedim."

Ah, şimdi işin özüne iniyorlardı. Sebebini bilmek istiyordu ama bilmiyordu da çünkü bu, cevabı önemseydiği anlamına . "Bu nasıl mümkün ?"

Kızardı. "Bunu söylememeliydim."

"Ama sen yaptın." Sayfada ince giysili bir kadının dış hatlarını çizdi. Bu, Diana'nın yüzüne bakmasını ve cevap vermeden önce onu korkutmasını engelledi. "Yargılamayacağım. Sadece söyle bana."

Bakışlarını başka yöne çevirdi, bakışları sabit ve düşünceli. "Gerçek şu ki, korkarım ben evlenecek biri . Kendimi bir erkeğe bağlamaktansa oturup çizim yapmayı, kumaşla çalışmayı ya da kitap okumayı tercih ederim."

"Neden seçim yapmak zorunda kalasın ki? Bir erkeğe bağlı olabilir ve yine de tüm bunları yapabilirsin." "Belki doğru adamla. Ama tek sebep bu değil. Evlilik için fazla soğuk olduğumdan korkuyorum,

Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Bir erkeğe, ona sahip olmak için her şeyden vazgeçecek kadar değer verdiğimi hayal bile edemiyorum. Annemi tümgeneralle kaçmaya iten şey gibi. Ve eğer bu dürtü yoksa, ne anlamı var ki? Elegant Occasions bana ve kız kardeşlerime maddi ihtiyaçlarımızı karşılamak için fazlasıyla yetiyor ve kız kardeşlerim de bana arkadaşlık ediyor."

Kadın eskiz defterine uzandı, belli ki baş başa görüşmelerine son vermek niyetindeydi, bu yüzden adam defteri kapatmak için öne eğildi. İkisinin arasında defter yere düşmüş ve bazı çizimler etrafa saçılmıştı.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı ve dağılan sayfaları toplamaya başladı. İşte o zaman üzerlerinde ne olduğunu fark etti.

Rüzgârlı kırların ve bir dağın sınırladığı eski bir ormanın kömürdeki görüntüleriyle büyülenmiş bir

halde donakaldı.

nehir. "Burası Exmoor mu ?"

"Evet." Şaşırmış görünüyordu. "Oraya gittin mi?"

Başını sallayarak eskizleri topladı ve göz gezdirmeden önce kucağına koydu. "Bir proje üzerinde düşünürken Simonsbath House Inn'de kaldım. O civarda epeyce dolaştım."

"Simonsbath yakınlarında doğdum," dedi usulca. "Babamın malikânesi Exmoor Court orada bulunuyor." "Ah. Bu çizimlerin neden bu kadar çağrışım yaptığını açıklıyor. Babamla çok zaman geçirmiş olmalısınız.

Onları çiziyorsun. Sen tam bir sanatçısın."

"Teşekkür . İnşaat mühendisliği tanımınızı başka bir ifade etmek gerekirse, 'doğal dünya hakkındaki bilgimi' insanlığın keyfi için 'doğanın gücünü' tasvir etmek için kullanmayı seviyorum."

"Bunu görebiliyorum."

Sonra Exmoor'a ait olmadığı açıkça belli bir çizime geldi. Bunun yerine, tam tepesinde toplanan fırtınayı yakalamış gibi görünüyordu. Acaba o anons edilirken tam da bu görüntüyü mü çiziyordu? Her nasılsa ağaçların ve uzakta beliren kara bulutları yakalamıştı. Henüz gök gürlememiş olmasına rağmen gökyüzünün gümbürtüsünü bile duyabildiğini hayal etti.

Ya da en azından damarlarında dolaşan kanının davul sesinden başka bir gök gürültüsü yoktu. Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Bunları bu kadar hararetle çizen kadın hiç de 'soğuk' değil."

Daha önce onda görmediği savunmasız bir ifade takınmıştı ve yağmur tehdidiyle toplanan bulutlar onu dün onunla tanıştığından beri yapmak istediği şeyi yapmaya itti. Bir eliyle çenesini kavrayacak şekilde uzandı ve başını eğerek dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bu çılgınca, akılsızca bir dürtüydü. Yine de itiraz etmediğinde ya da onu itmediğinde, bu zaferin tadını çıkarmak için kendine izin verdi ve dudaklarını daha cesurca aldı.

Ağzı tahmin ettiği kadar baştan çıkarıcıydı -yumuşak, tatlı bir ağız harikası- ve en sevdiği meyve olan çilek kokuyordu. Kadın elini adamın yanağına koydu, o da elini adamın boynunun arkasına, kızıl saçlarının parmaklarının üzerine döküldüğü yere koydu. Sonra kayboldu, narin tenine ve ipeksi buklelerine dokunmanın, dudaklarındaki ballı çayın tadının ve aralarına karışan sıcak nefeslerin zevkine kapıldı. Bu çok lezzetli bir zevkti ve aynı zamanda neredeyse yeterli değildi.

Bu yüzden onu daha yakına çekti ve dilini ağzına soktu.

Beşinci Bölüm

Başka bir erkek Diana'yı bu şekilde öpmüş olsaydı, Diana onu tokatlardı. Ama hiçbir denemeye cesaret edememişti ve sadece bu bile Dük'ün öpücüğüne izin vermek için güçlü bir cazibeydi. Greenwood'un dili yavaş ve sabit hareketlerle Diana'nın ağzına girerek, Exmoor Ormanı'na dalan bir geyik gibi Diana'nın engellerini aştı. Kalbi çılgınca atıyor ve kanı sadece kulaklarında değil, dün gece kendine dokunduğu yerlerde de çarpıyordu.

Demek tutku buymuş. Diana bunun bu kadar ... her şeyi kapsayan, vücudunu geçiren bir şey olduğunu asla tahmin .

Zihni karardı. Bunun için söyleyecek hiçbir sözü yoktu.

Adam durakladı ve kadın düşündü. Durmasını istemiyordu, bu yüzden onu durdurmak için başını ellerinin arasına aldı. Bir iniltiyle öpücüğü yeniledi ve kadın onu krema gibi yalayıp yuttu. Saçları çok yumuşak ve gürdü. Yapmayı çok gibi, bir an için saçlarını karıştırdı. Sonra ellerini aşağı kaydırarak adamın geniş omuzlarına koydu, belli ki omuzları dolgu değildi.

Aman Tanrım, kaslı bir Adonis değil miydi?

Dudaklarını öpmeyi bıraktı, sadece yanağından kulağına doğru bir yol öptü. "Durmalıyız," diye fısıldadı inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Evet," dedi, o da aynı .

Şimdi boğazına doğru öpüyordu ve yaktığı ateş onu alevlendirdi, özellikle de onu kendine çekmek için ellerini beline doladığında. İri ellerinin orada olması doğaldı, boynu boyunca nabzının şiddetle, çok şiddetle attığı yere doğru öpücükler fırçalaması doğaldı. . . .

Yağmur yağdı, iri damlalar taraflarına sıçradı. Kadın geri çekildi. "Hayır, güzel kıyafetlerini ıslatacaksın!"

"Sanırım bundan kaçınmak için artık çok geç."

Ama hemen ayağa kalktı ve eskiz defterini ceketinin içine soktu, sonra da onu içeri çekmek için elinden tuttu. Sabah odasına girdiklerinde, muhtemelen orada kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Şu anda, fırtınayla yarışırçasına ve tüküren ateş oda karanlıktı. Kara bulutlar normalde pencerelerden içeri girecek ışığı .

Öpücüklerinin etkisi geçmeye beri sağduyusu kendini göstermeye başlamıştı. Daha fazla yaklaşmasını engellemek için bir şeyler söylemeliydi. Ama daha fazla yakınlaşmayı engellemek istemiyordu. Bu da her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Paltosunun altından eskiz defterini çıkararak ona uzattı. Kızın eli yanlılıkla onunkine değdi ve adam yanmış gibi geri çekildi. Daha önce kendisine dokunduğu için pişmanlık duyduğu belli olan bu adama hakaret mi etmeliydi yoksa böyle güçlü bir tepki aldığı için memnun mu olmalıydı bilemiyordu.

Parmaklarını mürekkep rengi saçlarında gezdirerek, rüzgâr ve yağmurun çoktan dalgalarda daha da fazla düzensizlik yarattı. Sadece bir çabayla dağınık bukleleri düzeltme dürtüsüne karşı koydu.

"Leydi Diana, öyle demek istemedim-"

"Bana Diana de," dedi usulca. "Kız kardeşin zaten öyle diyor."

Bu onu rahatlatmak yerine daha da sertleştirdi. "Ben öyle düşünmüyorum."

benim-"

"Her şey ." Adamın ne söylemeyi planladığından emin değildi ama iyi bir şey olduğundan şüpheliydi.

Derin bir nefes alarak kadının gözlerinin içine . "Genelde yanımda çalışan birinden faydalanmam," diye kestirip attı. "Terbiyeden yoksun olabilirim ama ben onurlu bir beyefendiyim, alçak değil."

"Senin bir alçak olduğunu düşünmüyorum." Ona ihtiyatla baktı. "Ve sen kimseden faydalanmadın. Ben gönüllü bir katılımcıyım. Ayrıca, birlikteliğimiz işveren ve çalışandan çok eşitler arasındaki bir birliktelik gibi."

"Sanırım bu doğru." Yine de sesi tedirgin geliyordu. "Yine de özür dilerim ve bir daha olmayacağına dair sizi temin ederim."

Ne yazık.

Hayır, bunu söylemeye cesaret edemedi. Neden "bir daha olmayacak" diye sormak istedi ama öpücüklerini çalan ve onu yalnız yakaladıklarında ahtapota dönüşen diğer erkekleri , sormamanın ihtiyatlı olacağını . Bunu şimdi halletmek ve birlikteliklerini profesyonelce sürdürmek daha iyiydi. "Tabii ki. Bu uygun olmazdı."

"Aynen öyle."

Küçük bir gülümsemeye karşı koyamadı. "Yine edep konusunda endişeli olanın *sen olmas*ı tuhaf görünüyor."

Bakışlarını bir an için kızın ağzına sabitlemiş gibiydi. Sonra kaskatı kesildi. "yoksa yemeğime geç kalacağım. Bana çıkışı göstermenize gerek yok."

Adam arkasını dönüp neredeyse koşarak odadan çıktığında, kadın kendini hem mahrum hem de şaşkın hissetti. Öpüşmeleri onun için *o kadar* kötü mü olmuştu? *Onun* için kesinlikle kötü olmamıştı. Evlilik hayatı hakkındaki tüm varsayımlarını yerle bir etmişti.

Sırtı ona dönük olan koltuktan bir ses duyuldu. "Peki bizim iri yarı dükümüz ne gibi korkunç bir şey yaptı?"

Diana sıçradı. "Eliza! Ödümü . Bunca zamandır orada mıydın?"

Eliza ayağa kalkıp ona doğru geldi. "Az önce odaya girdiğimi görmedin mi?" Diana kaşlarını çatınca gülerek ekledi: "Elbette başından beri oradaydım. Ama bu oldukça ilginç sahneyi bölmek istemedim." Diana'nın elindeki dergiyi seçebileceği kadar yaklaştı. "Majestelerinin eğri köprüler hakkında yazdığı makaleyi okurken uyuyakalmışım. Son derece sıkıcıydı. Gerçi okuduğum köprüleri gerçekten seviyor."

"Ve kanallar, tüneller ve her türlü bayındırlık işleri, görünüşe göre. Bu işlerin mühendisliğini yapan bu kadar çok adam olduğunu bilmiyordum. Bu akşam İnşaat Mühendisleri Derneği'nde konuşma yapacağını biliyor muydunuz? Bana inşaat mühendisinin ne olduğunu açıklamak zorunda kaldı." Eliza konuşacakmış gibi ağzını açtığında Diana, "Ve hayır, insanlara karşı nazik olan bir mühendis değildir," dedi.

Eliza'nın kıkırdaması Diana'nın sürekli gevezeliğini durdurdu, Tanrı'ya şükür. Diana asla gevezelik etmezdi. Ama aynı zamanda bir dükü yağmurda öpmemiş, parmaklarını onun saçlarının arasına sokmamış ya da şu anda bile yüzünü kızartacak kadar vahşi dürtüler hissetmemişti.

"Peki hangi korkunç şeyi yaptı?" Eliza'nın sesi sertleşmişti. "Seni görmek istediğini ve sinirli olduğunu duyar duymaz buraya geldim. Sana moral vermek için dıĞarı çıkmaya baĞladım ama dıĞarı baktığımda her Geyi kontrol altına almıĞsın gibi görünüyordu. Ben de beklemek için günlüğün yanına yerleştim ve uyuyakaldım... ta ki az sesleriniz beni uyandırana kadar."

"Beni mi gözetliyordun?" Diana, Eliza'nın bütün konuşmalarını görmüş olma ihtimalinden dolayı utanarak sordu.

"Buna 'şaperonluk' deniyor, canım. Bunu nadiren uyguladığımı biliyorum ama sen de bana nadiren sebep veriyorsun."

için. Son kez söylüyorum, ne kadar kötü bir

şey-" "Bana kötü bir şey yapmadı."

Eliza'nın bakışları onun üzerinde daraldı. "O zaman neden özür diliyordu?"

"Çünkü öyle düşünüyordu." Elbisesinin manşetlerini düzeltiyormuş gibi yaptı. Nasıl da Eliza kendisini yeniden beş yaşında bir çocuk gibi hissettirebiliyor, dilemediği yaptığı bir hata için özür dileyebiliyordu? "Ama ona öyle olmadığını açıkladım."

"Hmm. olsaydı bana söyler miydin?"

Diana ona dehşetle baktı. "Tabii ki yapardım! Ama o yapmadı. Yani bu kadar endişelenmen için bir neden yok."

Eğer Greenwood öpüşmeyi sadece anlık bir şey olarak gördüğünü açıkça belirtmeseydi, Eliza'ya hâlâ öpüşmeden bahsedebilirdi. Bu acı verici olsa da, Diana da muhtemelen aynı şekilde davranmalıydı. *Her* ne tadını çıkarmak istese, *onun* davranışının kendisine rehber olmasına izin vermeliydi.

Ne de olsa Greenwood, İnşaat Mühendisleri Derneği'ndeki beyefendiler bu gece onun becerilerine övgüler düzdükten sonra yarın yine o kaba haline dönecekti. Sonuç olarak, onunla olan ilişkisinden samimiyetten başka bir şey çıkmazsa, bahçede yaptıkları baş başa görüşmenin ayrıntılarını kız kardeşlerine açıklamaktan nefret ederdi.

Peki ya ona karşı farklı davranmaya başlarsa? Ona tekrar yaklaşırsa, onu tekrar öpmeye çalışırsa?

İçini kaplayan ani heyecanı bastırdı. Bu, zamanı geldiğinde geçmek zorunda kalacağı bir köprüydü. *Eğer* gelirse. Çünkü bu hiçbir şekilde kesin değildi.

* * *

Yağmur ve "güzel giysileri", Geoffrey yemeğine yürüyerek gidecekti. Kafasını boşaltmaya, Leydi Disdain'e bulaşmaması için tüm nedenleri kendine hatırlatmaya vardı.

Hayır, *Diana*. İnledi.

Leydi Disdain, Diana'yı anlamsızca öperken kesinlikle ortadan kaybolmuştu. Bu kadın, pazarlık ettiğinden çok daha fazlası olduğunu kanıtlıyordu. Ağzı, Tanrım, o kadar sıcak ve ıslaktı ki. Yumuşak teni ve güzel gözleri.

Onunla ilgili ne yapacaktı? Onu kollarında, yatağında istiyordu. Elbette böyle bir şey söz konusu değildi ama istediği gerçeğini değiştirmiyordu. Ve neden o inanılmaz öpücüğü edemiyordu?

O kadını gerçekten öptüğüne inanamıyordu. Onun da buna izin verdiğine inanamıyordu. Yaşadığı şoku atlattığında ona bir parça akıl vereceğinden kuşkusu yoktu ama zamana kadar ona özrünü hatırlatacak ve meselenin kapandığını belirtecek kadar sakinleşecekti. Sonra da etkileyici unvanının ve fahiş fiyatlarını ödemeye istekli olmasının onu kışının üstüne için ikna etmesi için dua edecekti.

Tam o sırada arabası Cemiyet'in toplandığı meyhanenin önünde durdu. Hayatında bir binayı gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Artık sonunda sarhoş edici Diana'yı aklından çıkarabilirdi. Şansı yaver giderse, sonsuza dek.

Ama üç saat sonra, güzel bir akşam yemeği ve biraz iyi biradan sonra, arabasına geri döndü ve bir kez daha Leydi Ölümçül'ü düşünüyordu. Hayır, Leydi Disdain. Hayır, *Diana'yı*. Şu andan itibaren kesinlikle uzak durması gereken, çünkü tanıdığı en büyüleyici erkeklerle yediği uzun bir akşam yemeği bile beyninden silememişti.

da kötüsü, Greenwood Evi'ne ulaştığında, annesi ve kız kardeşinin gittiği süre boyunca onu fark etti. "Geoffrey!" Annem, uşak daha paltosunu alamadan misafir odasının kapısından . "Mühendislerle akşam yemekleri ne kadar sürüyor ki?"

Paltosunu uşağa uzattı. "Geçtiğimiz ay mühendislik alanındaki gelişmeleri tartışmak gerektiği . Ya da beş. Sizi temin ederim ki her şey iş içindi."

Yanağına bir öpücük kondurdu, sonra geri çekilip ona şüpheyle baktı. "İçki içiyorsun." "Sadece bir ya da iki bira, her akşam yemekte içtiğimden fazla değil. Merak etme anne. İçmiyorum. henüz babama dönüşmedi."

"Umarım öyle değildir. Onu öldüren şey içki içmekti."

İçki ve afyon. Ama annem babamın afyon sakızı kullandığını bilmiyordu ve o da böyle kalmasını istiyordu.

Geoffrey'nin elini sıktı. "Ama hataları ne olursa olsun, umarım seninle gurur duyduğunu biliyorsundur. Kadehlerini doldurduğunda, seni dinleyen herkese yaratıcılığınla övünürdü."

Sözler onu kesip geçti. "Bu biraz fazla kahverengi değil mi sence de?" "Senin yanında nadiren yapıyor olması hiç yapmadığı anlamına gelmez evlat."

Onun bu iddiası aklını başından almıştı. Babasının, Geoffrey'nin Stockdon and Sons'da çalışmaya ya da bir kanalın veya tünelin kazılmasını denetlemek için aylar süren bir süre için ayrıldığında ne yaptığını bile bildiğini hiç hissetmemişti.

Ama onunla birlikte salona doğru yürürken yaşadığı şoku bastırdı. Şu anda ölümlerle değil, yaşayanlarla sohbet ederek zaman geçirmesi gerekiyordu, sadece annesine ve Rosy'ye her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek için bile olsa. Rosy, babasının ölümünden beri onun için endişelenmeye meyilliydi.

İşin , annemle birlikte içeri girdiklerinde yüzünde gördüğü şey rahatlama değildi. Temkinliydi. Bu onu kesinlikle duraksattı.

"Ne oldu?" Rosy'nin sesi incinmiş gibiydi. "Bunca zamandır neredeydin? Elegant Occasions'ı .. Elegant Occasions'ı işten mi çıkardın?"

Bu onu yakaladı. "Yapmamı mı *istiyorsun*?"

"Hayır!" Kollarını beline . "Ama çok uzun zamandır ve ... ve gittiğinde oraya gideceğini söyledin ve ben korktum-"

Ona yaklaşırken yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Eminim kardeşini bundan daha iyi tanıyorsundur, ufaklık. Hırlar ve homurdanırım ama öfkem yatıştığında tekrar mantıklı biri olurum."

Yüzü aydınlandı. "Yani oraya gitmedin mi?"

". Ama Leydi Diana ve ben iyi şartlarda ayrıldık." Onu çenesinin altından kucakladı. "Sana *başka* ne söylediğini açıkladı, senin bahsetmediğin kısmı."

Rosy yutkundu. "Ne demek istediğini anlamıyorum." Ona sırtını dönerek, zaten alev alev yanan ateşi körüklemek için aceleyle yanına gitti.

Onu takip ve maşayı ondan alıp koydu. "Bana Lord Winston'ın gerçekten de bir çapkın olarak ün saldiğını söyledi."

Yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Bir erkek değişebilir, değil mi?" "Herkes değişebilir meleşim. Ama bu anlamına gelmez."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Şimdiden değişiyorsun. Dün, bana söylediklerini bilseydin Diana ile çalışmaya devam etmeyi reddederdin. Bugün daha hoşgörölüsün."

Bugün o da kadını öpmüştü, bu da algılarını biraz renklendirmişti. Bunu kız kardeşine söyleyecek değildi. Bir anda başının üstünde düğün çanları çalmaya başladılar. "Leydi Diana

Bana karşı dürüst -küçük kız kardeşimin aksine- bu yüzden ona ve işine bir şans vermeye hazırım. Bakalım ne olacak."

"Oh, çok sevindim!" Ona gülümsedi, bu da her şeyi daha iyi hale getirdi. "Onları kovacağından emindim ve benim için o kadar harika oldular ki buna dayanamazdım."

Sonra annemle birlikte o gün Elegant Occasions'da yaptıkları her şeyi anlatmaya başladılar. Önünde moda bebeklerinin geçit törenini izlemek ve hangi elbiseleri sipariş ettiklerini açıklamak zorunda kaldı. Tanrım, kendini neyin içine sokmuştu?

Bir ara gizlice cep saatine baktı.

Görünüşe göre yeterince sinsi değildi, çünkü annesi kaşlarını kaldırarak "Seni sıkıyor muyuz oğlum?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi kibarca. "Siz dördünüzün elbiselerinizle gösteriş yapmanızı izlemek büyüleyici." "Biz dördümüz mü?" Rosy sordu.

"Sen, anne ve iki bebeğiniz."

Kız kıkırdayınca rahatlıyordu. Onun güldüğünü duyarsa iyi olduğundan her zaman emin olabilirdi. Ama ve annesi terzide ne sipariş ettiğini öğrenmek istediklerinde, bir akşam için yeterince prova ve kumaş konuşması yapmıştı.

"Yakında göreceksin." Ayağa kalktı. "Şimdi ikiniz de beni bağışlayın ama ben yatmaya gidiyorum." Ve eğer şanslıysa, düşüncelerini sürekli rahatsız eden çekici kadını düşünmeden uykuya dalacaktı.

Açıkçası, önümüzdeki birkaç gün için başka bir yer gerekecekti.

Altıncı Bölüm

Rosy'nin Leydi Rosabel olarak katılacağı ilk etkinlik için plan yapıp hazırlandığı üç hafta boyunca - Diana zavallı kızın katıldığı felaket müzikali saymayı reddetmişti- Diana dükü ara sıra görmeyi ummuştı. Ne yazık ki, kendisi ve kız kardeşleri Greenwood Evi'nde ne kadar zaman geçirirlerse , onu bir kez bile görmemişti.

Yine de kız kardeşleriyle konuştu. Dük olarak takdim edileceği törene *hazırlanmasına* yardımcı oluyorlardı. Bir şekilde Foxstead Kontu'ndan kendisine sponsor olması için bir anlaşma koparmayı başarmıştı. Görünüşe göre Lord Foxstead, Greenwood'un projelerinden birine yatırım yapmıştı. Ama Greenwood bu konuda ne de başka bir şey hakkında ona tek kelime etmemişti.

Gerçeği görmezden gelmek zordu. Ondan kaçıyordu. Bu durum daha da belirginleştikçe, karnında tıpkı annesinin haberinin duyulduğu ilk balodaki gibi mide bulandırıcı bir kasılma hissetti. Sanki yıkanmamış ya da doğru düzgün giyinmemiş gibi herkes ondan kaçmıştı ve şimdi o da aynısını yapıyordu.

Grenwood onu öpmüş ve arzulu bulmuştu. Başka ne açıklaması olabilirdi ki?

Şimdi o, Rosy ve Bayan Ludgate sabahın erken saatlerinde genç kadının yatak odasında idiler. Bayan Ludgate elbisenin orasını burasını kıvrıyor, ipliğini koparıyor ve genel olarak güzel bir elbiseyi olağanüstü bir hale getiriyordu.

Bu arada Diana da Rosy'nin kıyafetinin son rötuşlarını . Bugün büyük bir etkinlik vardı - Rosy'nin sunumu ve sonrasındaki samimi akşam yemeği eğlencesi. Ancak bugünlerde saray kıyafetlerinin tuhaflığı nedeniyle tüm dikkatler Rosy'nin göğüslerinin hemen altında ustaca toplanmış bronz yeşili ipekten yapılmış akşam yemeği elbisesindeydi. Mavinin tonlarıyla yeşilin koyu tonu Rosy'nin güzel zümrüt gözlerini vurguluyordu ve ipeğin alt kısmı işlemeliydi. Beyaz boncuklar yakayı ve küçük tatlı kolları süslüyordu.

"Bitti," dedi Bayan Ludgate ve geri çekildi. "Ne düşünüyorsun, Diana?" Rosy için yavaşça döndü.

"Bence muhteşem, sence de öyle değil mi?" dedi Diana. "Bayan Ludgate, kendinizi aşmışsınız. Rosy o elbisenin içinde her zamankinden daha da muhteşem görünüyor."

Bayan Ludgate bir teşekkür mırıldanırken, Rosy kızardı. "Muhteşem görünmediğime eminim ama en azından bunun içinde güzel görünüyor muyum? Bu gece için o kadar endişelendim ki aynaya bakamadım."

"Şimdi bunu kesinlikle yapmalısın." Diana Rosy'yi aynaya doğru çevirdi ve tepkisini bekledi.

Rosy kendi yansımasına bakakaldı. "Bu gerçekten *ben miyim?* I . . . Bir prenses gibi görünüyorum."

"Gerçekten de öyle. Pek çok hayran kazanmak için yola çıkan bir prenses. Özellikle de Eliza bu akşam saçını yapmayı bitirdiğinde." Odanın öbür ucundan kız kardeşinin bir şeyler dikmekte olduğu yere seslendi. "Eliza, şu türban filetosu akşam yemeğine kadar *olacak*, değil mi?"

"Olacak," dedi Eliza, gözlerini boncuk dizileriyle süslediği uzun kumaş tüpünden ayırmadan. "İnsanlar kesmeyi bırakırsa tabii."

"Kraliçe'nin Misafir Odası'na gittiğinizde üzerinde çalışacak vaktiniz olmayacak," dedi Diana.

"Bunun farkındayım," diye ısırdı Eliza.

Rosy'nin kraliçeyle tanışma zamanı yaklaştıkça hepsi hırçınlaşıyordu ve

testislerini saklamakta zorlanıyorlar.

Verity kapı aralığında belirdi. "Rosy bir beyefendi için uygun mu?"

"Beyefendiye göre değişir," dedi Diana. "Saçları açık."

Verity gülererek, "Sanırım erkek kardeşi bunu bir iki kez görmüştür," dedi.

Sonra Dük'ü odaya çekti ve Diana tüm konuşma kapasitesini kaybetti. Dükün üzerinde yine mavi bir palto vardı, çivit mavisiydi, pek moda bir renk değildi ama ona yakışıyordu. Krem rengi ipek yeleği, keten kravatı ve son derece cilalı topuklu ayakkabılarının içine soktuğu iyi terzilenmiş pantolonuyla özellikle lezzetli görünüyordu.

Kendini kadınlarla dolu bir odada bulmanın rahatsızlığından bahsetmiyorum bile. Ve onu. bakışlarından kaçındı, bu da nasıl hissettiğini açıkça ortaya koydu.

gelecekte evlenme olasılığı olduğu anlamına geldiğini ummuştu, ille onunla değil ama en azından biriyle. Ama belli ki onun için bir anlık bir heves olması gereken şeye çok fazla önem veriyordu. Ve eğer sosyeteden anlamayan dükü bile bir daha pervasızca davranmaya ikna edemezse, bu skandalı görmezden gelip ona *kur* yapacak başka bir girişimci bulması da mümkün değildi.

Evlenmeyi beklememesi muhtemelen iyi bir şeydi. Boğazında biriken gözyaşlarını . Kesinlikle kendini pasta yapmamalıydı, hele de bir müşteri için. O daha iyi biliyordu. Ve kesinlikle onun peşinde olduğunu ya da böyle bir saçmalığı düşünmesine izin vermeyecek kadar gururluydu.

"Leydi Verity," diye söze başladı, Diana'ya hızlı bir bakış atarak. "Rahatsız etmek istemem ama-" "Geoffrey!" Rosy bağırdı. "Gelip nasıl görmelisin."

Yaklaştı, gözleri kız kardeşine sabitlenmişti. Rosy'yi gördüğünde verdiği tepki Diana'nın isteyebileceği tek şeydi. "Tanrım, Rosabel," dedi şaşkın bir sesle. "Bir melek gibi görünüyorsun. Cennetten gelen gerçek bir melek."

"Biliyorum! Harika değil mi?" Onun için döndü. "Leydi Diana tasarladı ve Bayan Ludgate yarattı. Bayan Ludgate, gelin kardeşimle tanışın."

Terzi, bir dükün kız kardeşinin kendisini onunla tanıştıracak fikri karşısında şok olmuş gibiydi ama tepkisini hemen gizledi ve Rosy'nin bunu yapmasına izin verdi. Greenwood, terziye karşı Diana'yla ilk karşılaşmalarında olduğundan daha samimiydi. Kimse Bayan Ludgate'in ondan çok daha aşağıda olduğunu tahmin edemezdi ve Diana bunun için minnettardı. Terzinin işine bayılıyordu.

Sonra Greenwood gelip Diana'ya alttan alta "Mücevherler ne olacak?" diye sordu.

Üç haftalık sessizlikten sonra kendisiyle konuşmasına şaşırان kadın, "O konuda idare ediyoruz. Sanırım Brookhouse mücevherlerinden hiçbirisi size miras kalmadı çünkü ne anneniz ne de kız kardeşiniz evde hiçbirini bulamadı. Sen de bu konuda bizi aydınlatacak kadar etrafta değildin. Bu yüzden takması için güzel boncuk kolyelerimiz var. Kız kardeşlerim ve ben ona ödünç vermek niyetindeyiz-"

"Zümrüt mu?" diye sordu Diana'yı tamamen hazırlıksız yakalayarak.

"Neden? Cebinde biraz var mı?" Adam *kendisine* olmasa da şakasına gülümseyince ekledi: "Evet, zümrütler akşam yemeğinde bu elbiseyle mükemmel olurdu. Ama oldukça pahalılar, biliyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse, beni daha çok Kraliçe'nin Kabul Salonu'nda kadınların takması beklenen elmas ve inciler endişelendiriyor."

"Sunumun yapıldığı yer burası mı?"

"Hayır. Evet, orada gerçekleşiyor ama St James's Sarayı'nda kraliçenin genç hanımları -ya da sizin gibi yeni dükleri- kutsadığı etkinliğe Kraliçe'nin Kabul Salonu da deniyor."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi, gözleri hâlâ kız kardeşine perçinlenmişti. Görünüşe göre, kız kardeşi için her şeyi yapardı.

Diana'ya bakmaktan kaçın.

"Rosy'nin bu tören için giymesi gereken bembeyaz elbisenin hiçbir anlamı yok; devasa bir krem şantiye benziyor ve üzerine sonradan düşünülmüş gibi şık bir korse eklenmiş. tren ve tacına birkaç uzun tüy ekleyince gösterişli tablo tamamlanıyor."

"Anlıyorum," dedi, hiç görmediğini açıkça belli ederek.

"Neredeyse en başta ne konuştuğumuzu unutuyordum. Mücevherler. Takdim edilecek genç hanımların mümkün olduğunca çok elmas ve inci takmaları beklenmektedir. Elbette tam pırlanta takılar tercih edilir-"

"Elbette," dedi alaycı bir tavırla.

"Elimizde hiçbir şeyin tam seremonisi yok ama Rosy'ye kendi sunumumdaki elmas tacı ödünç verdim," dedi, "içinden çıkan tüylerle birlikte - gerçi devekuşu tüylerinin bazılarını değiştirmek zorunda kaldık çünkü yedi yıl ve üç kadının mezuniyet töreninden sonra çok yıpranmış ve sarkmışlardı. Eliza'dan bana, benden de Verity'ye kaldılar." *Gevezeliği kes, Diana!*

Derin bir nefes aldı. "Kendi elmas ve inci küpelerimizi topladık ama kolye ve broş olarak fazla bir şeyimiz yok, bu yüzden macunla idare edeceğiz. . . parıldayan her şeyle, gerçekten, çünkü amacın bu olduğuna inanıyorum. Oh, ve Eliza Rosy'ye rahmetli kocasının ona verdiği mücevherlerden bazılarını ödünç vermek niyetinde."

"Tanrım, bundan bana daha önce bahsetmeliydin."

"Buralarda değildin, hatırladın mı?" dedi buzbir ses tonuyla. "Annen ve kız kardeşin mücevherler konusunda seni rahatsız etmek istemediler çünkü üç hafta önce benimle konuştuğunda Rosy'nin yeni elbiseler alması gerektiğinden bile emin değildin."

Yüzü kızardı. "Haklısınız. Muhtemelen daha önce söylemem ama birkaç ay önce vasiyetname okunduğunda, önceki dükten bana miras kalan avukat, bir kasada sakladığı Brookhouse mücevherlerini gösterdi. Zaten onları buraya getirmeyi düşünüyordum, bu yüzden bu sabah avukatın ofisinde evrakları imzalarken mücevher tabutunu geri getireceğim. İçinde Rosy'nin akşam yemeğinde takabileceği zümrüitten bir parure olduğundan eminim ve sanırım içinde kullanabileceğiniz başka şeyler de var."

"Bu harika olur," dedi Diana. "Teşekkür ."

"Bana henüz teşekkür etme." Hafifçe gülümsedi ve bu kez bakışları onunkilerle buluştu. "Çeşitli elbiseler için uygun olanları seçmeniz gerekecek."

"Ne deneme ama," dedi kuru bir sesle. "Muhtemelen muhteşem mücevherlerle giyinip kuşanmak zorunda kalacağım." Elinin alnına bastırarak, geçiriyormuş gibi . "Ama sebat edeceğim."

Güldü. "Seni eğlendirebildiğime sevindim." Rosy'ye başıyla işaret etti. "Ve onun kıyafetleriyle ilgilenmene çok sevindim. Bana çember etek giymek zorunda olduğunu söyledi. Çocukluğumdan beri böyle bir şey giyen bir kadın görmedim ve nereden alacağımı da bilmiyorum."

"Çember etekler, elbiselerin şanti gibi görünmesinin nedeni."

"şantiyi severim," dedi hafifçe, ama bakışları kızın üzerinde oldukça yoğunlaşmıştı.

"Ah, ama bu elbiseleri yiyemezsin."

"Çok yazık." Adam kadının ağzına odaklandı. "Kahvaltı etmedim ve kendimi oldukça ... acıkmış hissediyorum."

Her sözünü bir okşayış gibi hissettirmeyi nasıl başarıyordu? Ve neden sanki aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi onunla tekrar flört ediyordu?

Tam bunu düşünürken, adam kendini yakalamış gibiydi, çünkü bakışlarını şimdi Verity ile konuşmakta kız kardeşine çevirdi. "Onu değiştirmişsin, biliyorsun. Saçlarını topladığında onu tanıyamayacağımı bile söyleyebilirim."

"Öyle olsa iyi olur. Bugün ona eşlik edeceksin. Kendi sunumunu yapacağından bahsetmiyorum bile. Yoksa unuttun mu?"

"Hatırlıyorum."

"Erkekler için kıyafetler çok özeldir."

"Farkındayım. Rosy bana bunu defalarca hatırlattı. Beyaz torba peruk. Pantolon. Eski moda ceket. Tokalı ayakkabılar."

"Avukatlık bürosuna yetişemeyeceğinden ve eve dönüp üstünü değiştirecek kadar zaman bulamayacağından emin misin?"

Onun bakışlarıyla karşılaştığında tek kaşını yukarı kaldırdı. "Neden? Beni giydirmeyi mi planlıyorsun?"

Yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu. Bir kez daha flört ediyordu. O da karşılık verebilirdi. "Gerekirse yaparım."

Aralarında havayı elektriklendiren bir şey geçti. Nefes alamıyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Onun da bunu hissettiğine yemin edebilirdi.

"İstedğin zaman beni giydirmekten çekinme, Diana." diye fısıldamak için yaklaştı. Sonra doğruldu ve bir dinleyici kitlesi olduğunu fark gibiydi; onlara hiç dikkat etmeyen bir dinleyici kitlesi ama yine de "Fark etmemiş olabilirsin," diye devam etti, "ama zamanı mükemmel tutan bir saatim var. Gerekli saatte burada olacağım, sizi temin ederim."

Kendini nefes almaya zorladı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ondan sonra kendini toparlayabildi. "Chapeau sütyeniniz var mı?"

"O da ne?"

Ani bir panik hissiyle, "Belki size bir tane bulabiliriz-" dedi.

Kıkırdadı. "Chapeau bras'ın ne olduğunu biliyorum. Yüce Tanrım, beni gerçekten acemi bir sanıyor olmalısınız. Yeni terzim beni onayladığı tek şapkacıya gönderdi. Aynı şey ayakkabıcı ve terzi için de geçerli. Ama zaten bir chapeau bras'ım vardı. Cemiyetin yemeğinde giymiştim. Siz görmediniz çünkü kız kardeşinizin evine vardığımda onu benden aldı."

Bir parça gevşedi. "O halde kılıç taşımayı biliyorsun." "Birkaç beyefendiyi krallığın şövalyesi ilan etmeyi planlıyorum."

"Ciddi ol. Bir kılıç takmak zorundasın. Bu gerekli."

Ona kuşkuyla baktı, sonra Eliza'yı yanına çağırdı. "Kraliçe'nin Misafir Odası'na kılıçla mı gelmeliyim?"

"Evet. Büyük bir kılıç değil ama gerçek bir kılıç. Törensel bir kılıç iş görür."

"Bunu duyduğunuza şaşırabilirsiniz ama tören kılıcının uygun olduğu hiçbir durumda bulunmadım." Başını iki yana salladı. "Neden bir tanesine ihtiyacım olsun ki? Bahçede Rosy'nin onurunu korumam gerekirse diye mi?"

"Bu kuralları kraliçe belirler," dedi Diana. "Ama kılıçların arkasındaki mantıktan emin değilim." Ona muzip bir gülümseme attı. "ona emin olun. Ben buna cesaret ama sen bir düksün, her şeyden paçayı sıyrabilirsin."

"Kraliçe ile tanıştırılmanın ötesinde bir görüşme arzum yok. Eğer küfretmemi onaylamıyorsanız, Yüce Majesteleri'nin nasıl tepki vereceğini ancak Tanrı bilir." Diana gülmemek için kendini zor tutarken o kapıya . "Ama bu kılıç sorununu hemen şimdi çözeceğim."

Hayır, bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. Ne demek istemiş olabileceğini merak ederek onun peşinden koştu. Ama artık çok geçti. Adam uşağını çoktan bulmuştu.

Uşağı mı? Uşağından ne yapmasını bekliyordu ki?

"Söylesene Webb," dedi Greenwood, "önceki efendinin saray işleri için kullandığı bir kılıcı var mıydı?"

Webb gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Mahkeme işleri mi, ?"

Diana içini çekti. "Mahkemeye çıkarken kullanmak için bir kılıçtan bahsediyor. Leydi Rosabel'in bu öğleden sonraki sunumu gibi. Ve kendi kılıcı."

"Ohhh," dedi Webb. "Evet, Majesteleri, sanırım seleftinizde böyle bir eşya vardı. Hemen bulduracağım."

"Bu öğleden sonra kullanması için zamanında mı?" diye sordu Diana. "Evet leydim," dedi Webb. "Bundan emin olacağım."

Uşak hızla uzaklaştı ve giderken kılıcı aramaları için uşakları topladı. Greenwood kendini beğenmiş bir ifadeyle ona baktı. "İşte. Sorun çözüldü."

"Eğer zamanında bulurlarsa. Ki bu hiçbir şekilde kesin değil."

"Diana, sakın ," dedi alçak bir sesle, "öğleden sonra ve bu gece için endişelendiğini görebiliyorum."

Adamın bunu anlayabilmesinden ürken kadın gerçeği ağzından kaçırdı. "Elbette endişeliyim. Bu iki olay kötü giderse Rosy'nin kendine güvenini yok edebilir. Kendini suçlayacaktır. Ve biz ona güven vermek için çok çalıştık." Bunu söylememeliydi. Temel kurallarından biri, bir müşteriye asla kendi korkularını ve zayıflıklarını itiraf etmemektir.

"İtiraf et," dedi, "endişelendiğin tek şey bu değil. Kurallara uymayacağımdan endişeleniyorsun. Söz veriyorum seni utandırmayacağım. En iyi şekilde ."

"Bu beni pek rahatlatmıyor."

"Neyse ki, beni hizada tutabileceksiniz."

"Anlayamadım?"

"Sunum için bana ve Rosy'ye eşlik etmeyecek misin? Geleceğini söyledi."

"Gelemem. Evli değilim."

"O da öyle."

Ellerini belinin üzerinde kavuşturdu. "Kraliçeye takdim edilmeyeceğim. Bir kadın takdim edildikten sonra, evlenene kadar St James Sarayı'ndaki kabul odalarına gitmez. Ama endişelenmene gerek yok. Üçümüzden Rosy'ye sponsor olabilecek tek kişi olan Eliza her şeyin yolunda gitmesini sağlayacak. Normalde bunu yapacak kişi annen olurdu ama yapamaz çünkü kraliçeye daha önce takdim edilmiş biri olması gerekiyor ve annen, annenle baban Newcastle'da tanıştıktan sonra Londra'ya hiç gelmediğini söylüyor."

"Bu *çok* karmaşık görünüyor. Eğer Rosy'ye sponsor olmuyorsan, neden bizimle geleceğini söyledi?"

Diana ona söylemek için bekliyordu, doğru anı bulmayı umuyordu. Şimdi, doğru ya da yanlış, o an gelmişti. "Rosy azından ilk arabaya onunla binmemi ve siz ikiniz saraydan çıkana kadar beklememi kabul ettirdi. Sanırım ona cesaret verecek son dakika bilgeliği umuyor. Ya öyle ya da beni ona iyi şans getirecek bir tür sihirli tılsım olarak görüyor."

"*Ya da* son zamanlarda sizin danışmanlığınıza güvenmeye başladı, bu yüzden yönetebildiği kadarıyla sizin orada olmanızı istiyor."

"Eliza neden bunun için yeterince iyi değil, bilmiyorum," dedi Diana. "Kız kardeşine sorman gerekecek." Kaşlarını kaldırdı. "Yani birkaç saat içinde Bayan Pierce, ben ve Rosy'ye eşlik edeceksiniz, öyle mi?" "Evet. Tam olarak değil, çünkü iki araba var ve sen ve kız kardeşim diğerinde olacaksınız."

bir tane." Midesi düğümlendi. "Ve ne düşündüğünü biliyorum."

"Öyle mi? Lütfen beni aydınlat o zaman."

"Bunu kendi amaçlarım için planladığımı düşünüyorsunuz."

Ona boş bir bakış attı. "Bunlar hangi amaçlar için ?"

Sertçe yutkundu. Onunla birlikte olmak için entrikalar çevirdiğini düşünmediyse bile, bunu ona kesinlikle düşündürmeyecekti. "Sen söyle."

"Hiçbir fikrim yok. Sadece bir arabanın içinde saatlerce oturup bizi beklemeye razı olmanıza şaşırdım."

Eliza'nın ailevi durumuna sahip bir kadının sponsor olarak kabul edilmesine şaşırmış *olmalı*. Diana kesinlikle . Çünkü şartlardan biri oldukça : *Skandala karışmış bir ailenin hiçbir üyesi saraya kabul edilmeyecekti*.

Diana sadece skandal yok kuralının sponsorlar için geçerli olmadığını varsayabilirdi. Yoksa Eliza nasıl kabul edilmişti? Ya da belki de kabul ettikleri o değil de, yeni düğ olmuş birinin kız kardeşi olan Leydi Rosabel'di. Belki de Eliza'nın aile skandalını bilerek görmezden geliyorlardı.

Sonra Diana'nın aklına başka bir düşünce geldi. "Rosy bir şeyler ters gider ve hızlı bir kaçış yapmak zorunda kalırsa bir müttefiki umuyor olabilir."

"Eğer böyle bir şey olursa," dedi, "ona yardım eder misin?"

"Neden kaçmak istediğine bağlı. Ve sunumda ne kadar ileri gittiğine." Derin bir nefes aldı. "Muhtemelen onu geri dönmeye teşvik ederdim. Verity ... kendi sahneye çıkışında biraz talihsizlik yaşadı. O zamandan beri Kraliçe'nin Misafir Odası'na bir daha katılmayı kararlılıkla reddetti ve Rosy'de böyle kalıcı bir tepki vermesini görmek istemem."

Gözlerini ona dikti. "Ne tür bir aksilik?"

"Verity'nin hatası değildi, yemin ederim." Onu Rosy'nin yatak odasından koridorun aşağısına çekti. "Ve Rosy'ye söyleyemezsin, yoksa bu konuda çok utanır ve sonra onun başına gelebilir. Zihin bazen bize karşı hareket edebiliyor."

"Tanrı aşkına, ona da ne olabilir ki?"

"Hanımlar kraliçeye çok alçak sesle reverans yapmak zorundadır. Kraliçe Charlotte ya alınlarından öper ya da diğer herkes için öpmeleri için elini verir. Sonra da trenlerine takılmadan sunum odasından çıkmaları gerekiyor."

"Sanırım Verity'nin ayağı takıldı?"

Diana yüzünü buruşturdu. "Aslında daha kötüydü. Majesteleri onu alnından öpmek için eğildiğinde hapşırdı."

Grenwood güldü, şeytan. Ama onun yüz ifadesini görünce ayıldı. "Bunun herkesin başına gelebileceğinin farkındasın."

"Özellikle de kız kardeşime çünkü pek çok şey onu hapşırtır, özellikle de tüyler. Ama bize ne olursa olsun öksürük, hapşırık ya da diğer uygunsuz bedensel sesleri tutmamız öğretildi. Majestelerinin yüzüne hapşırmak kabul edilemez bir davranış olarak görülüyor."

"Bugünlerde kabul edilemez olan buysa Tanrı hepimize yardım etsin," diye mırıldandı.

Onun sözlerini duymazdan geldi. "Elbette Rosy'yi bizim eğitildiğimiz gibi eğittik. Ve ona günde birkaç kez trenle geriye doğru yürüme alıştırmaları yaptırdık. Düşündüğünüzden daha zor."

"İnanın bana, bunun ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirim."

Dudaklarına güven verici bir gülümseme yerleştirerek onun kolunu okşadı. "Ama her şey yoluna girecek. Rosy çabuk . Eminim harika bir izlenim bırakacaktır."

Kız elini kolundan çekemedi elini kapattı. "Daha önce endişeliydin."

Şimdi endişelenmiyordu, adamın büyük, sıcak eli onunkini sararken değil. Onun bu nazik jestinden çok fazla anlam çalışıyordu. "Ben her zaman endişeliyimdir. Kız kardeşlerime sor. Sunum kıpır kıpır olurum. Ve Rosy'nin güvenini kaybetmesini istemiyorum."

Elini onunkinin altından kaydırarak parmaklarını avucunun içine doğru kıvrırdı ve onun dokunuşunu bir şekilde kavramaya çalıştı. "Gitmelisin. İhtiyacınız olan şeyi yapmak için zar zor zamanınız olacak."

"Kraliçe'nin Misafir Odası'nın saat ikiden önce başlamadığını sanıyordum."

"Evet, ama korkunç bir araba kuyruğu olacak, o yüzden erken gitmek en iyisi." Bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar erken?"

"Öğlen mi?"

İnledi. "O zaman görüşürüz."

"Hayır, bundan daha erken, çünkü kıyafetlerini değiştirmelisin." "Tamam. On bir."

Ona gülümsedi. "Mükemmel!"

Gitmek için döndüğünde, adam bir eliyle onu durdurdu. "Beni giydirmek zorunda kalabilirsin Diana.

Çünkü haklısın, bu bana yapmam gerekeni yapmak için ancak zaman bırakıyor."

Kadın burnunun ucuyla ona baktı. "O zaman acele iyi olur Majesteleri, değil mi?" Ve onun buna vereceği tepkiyi izleme isteğine direnerek gülümseyerek uzaklaştı.

Yedinci Bölüm

Arkadaşı Foxstead'in yanında duran Geoffrey, Mavi Salon'un bir köşesinden Rosy'yi izliyordu. St James Sarayı'ndan çoktan bıkmıştı. Çok fazla yabancı, kim olduğunu merak eden çok fazla tuhaf bakış, çok fazla tüy ve kesinlikle çok fazla ışıltılı elmas. Buraya ait değildi.

Daha da kötüsü, çember etekli iki kadını yerleştirmek için getirmek zorunda kaldığı iki arabadan ilkinde Leydi Diana yalnızdı. Kendi kendine, şu anda Londra'da sarayın çevresindeki sokaklardan daha güvenli bir yer olmadığını söyledi. Ama de kadını yalnız bırakmış içini kemiriyordu.

Lord Foxstead sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Biliyorsun, artık kalmak zorunda değilsin. Kimsenin kalmasına gerek yok. İçeri girdiğimde koridorda bekleyen uzun kuyruğa bakılırsa, hanımefendilerin gelmesi biraz zaman alacakBen kendim gidiyorum. Bir kadeh konyak için White's'ta bana katılabilirsin. Yürümek için yeterince yakın ve eminim Bayan Pierce, Leydi Rosabel'le işleri yoluna koymuştur. Dul kadın, kız kardeşinizin akşam yemeği için eve zamanında gelmesini sağlayacaktır."

Lanet olsun. Bu akşam Greenwood Evi'nde otuz davetlinin katılacağı ve sonrasında dans edilecek bir akşam yemeği olduğunu unutmuştu. *Samimi akşam yemeği eğlencesi, kışımın kenarı.*

"Teşekkür Foxstead," dedi Kont'a. "Ama sanırım kız kardeşimi arabada bekleyeceğim." *Leydi Diana ile. Kaçıyor olman gereken kişiyle. Ve sizi kendisine çeken, bir taşın demiri çektiği gibi.* "Nasıl . Her iki durumda da, bu akşam görüşürüz. Ama bana katılma konusunda fikrini değiştirirsen White's'a gittiğinizde kapıcıya benim misafirim olduğunuzu söyleyin, sizi içeri alacaktır."

Birlikte yürüdüler ve Teddington Lock'la ilgili planlardan bahsettiler. Neyse ki Foxstead Geoffrey'nin arabalarının yakınından geçmeyecekti, böylece adam Geoffrey'nin Leydi Diana'ya katıldığını görmeyecekti. Geoffrey onun görülmesinin kendisini neden rahatsız ettiğinden emin değildi ama aralarında masum bir öpücükten başka bir şey yokken dillerin onun hakkında dolaşmasını istemiyordu.

Doğru. Tamamen masum.

Geoffrey iç çekti. Onu mahvetmemek için bir yol bulsa iyi olacaktı. Ayrıntıları tam olarak bilmiyordu ama bir erkekle arabada yalnız oturmanın bir kadının kendini sosyetenin dışında bulması için kesin bir yol olduğundan oldukça emindi. Elegant Occasions olmasaydı, zaten toplumdan tamamen dışlanmış olacaktı, yüzden işini de mahvetmek istemiyordu.

O ve Foxstead ayrıldılar ve Geoffrey Diana'nın kız kardeşini beklediği arabaya doğru ilerledi. Yaklaştığında uşak tünediği yerden aşağı atladı ve Geoffrey adama olduğu yerde kalmasını işaret etti. Geoffrey Diana'yı gafil avlamak istiyordu. Her zaman kontrol ondaymış gibi görünüyordu ve gerçek Diana'yı görmek istiyordu.

Ne yazık ki hayal kırıklığına uğramaya mahkûmdu. Arabanın içine baktığında, kadın pencereleri tamamen açık, dergiye benzeyen bir şey okuyordu. Sırtı dümdüzdü, tek bir teli bile yerinde değildi ve etekleri bile karışmamıştı.

Sonra parmağını yalayıp sayfayı çevirdi ve ona duyduğu şehvet çirkin gösterdi. Tam anlamıyla. Lanet olsun. Kız onu görmeden gitmeliydi.

O . "En azından pencereleri kapatmalısın. Sadece güvenlik bile olsa."

Başını çevirdi ve günlüğü Rosy'ye ait olduğunu düşündüğü bir şalın altına sokarken kızardı. "Etrafta bu kadar uşak varken ve saray muhafızlarının yarısı yakınlardayken

güvenli."

"Sanırım," dedi. "Ne okuyordun?" "Oh, önemli bir şey ."

"Kendini çok kaptırmış görünüyorsun." Kadın onu durduramadan, adam açık pencereden uzanıp dergiyi şalın altından çıkardı

Dudaklarını ilkel bir çizgiye oturttu. "İnsanlara gizlice yaklaşıp eşyalarını çalmak gibi kötü bir huyun var."

Gülümsedi. "İnsanlar değil. Sen. Hâlâ seni çalışıyorum." Sonra dergiye odaklandı. Daha doğrusu *İnşaat Mühendisliği Dergisi*'ne. Kızarmasına şaşmamalı. Bakışlarını ona doğru kaldırdı. "İtiraf et. Benim makalemi okuyordun."

"Bunu inkâr etmek için bir nedenim yok. Hâlâ *seni* çalışıyorum," dedi gözleri parlayarak.

Kendi sözlerini ona geri fırlatmak Diana'ya kalmıştı. " ya sen?"

"Pek sayılmaz. Yazdıklarının yarısını bile anlamıyorum. Ama bu konuda tutkulu olduğunuzu söyleyebilirim."

"Sezonda nasıl ilerleyeceğiniz konusunda ne kadar tutkuluysanız. Sormak zorundayım, *sana* kim yardım etti?"

Mevsime ayak uydurmak mı? Yoksa tüm bu kuralları bilerek mi doğdunuz?"

Onu güldürmeyi ummuştu ama onun yerine diğer pencereden dışarı baktı ve sonra sanki arabanın her iki tarafında da etrafı dinleyecek kimsenin olmadığından emin olmak istercesine dönüp onun da ötesine baktı. Sonra eteklerini düzeltti. "Neyse ki Eliza bana yardım etti."

"Annen değil mi?"

Omuz silkti. "Annem çok meşguldü."

Açık pencereye yaslandı. "Kendi kızının çıkışını yönetmek için mi?"

Büyük bir iç geçirdi. "Evet. Bilmen gerekiyorsa, o ve babam o sırada süregelen kavgalarına daha çok dalmışlardı."

"Ne için tartışıyorlardı?"

Burnunu çekti. "Bir de sadece sosyetedeki insanların dedikodu yaptığını iddia ediyorsunuz."

"İnanın bana, kimseye söylemeyi Kaynağından öğrenirsem de dedikodu sayılmaz." "Doğru. Ama cevap biraz karışık. Metresi olup olmadığı konusunda tartışmışlar. Metresi olup olmadığı bir sevgilisi vardı. Dürüst olmak gerekirse, her şeyi bulurlardı. Babam kulübüne gider, sonra şafak sökene kadar eve dönmezdi, bu da metresiyle görüştüğünden emin olan annemi çileden çıkarırdı. Bu yüzden annem nereye gittiğini söylemeden günlerce ortadan kaybolurdu. Nerede olduğunu bilmemek babamı çıldırtıyordu. Muhtemelen bu yüzden yaptı."

"Bu sizi ve Leydi Verity'yi de çıldırtmış olmalı. Sonuçta, sevgilileri konusunda ketum davranmalarının ve hanımefendilerin de kendileri yokmuş gibi davranmalarının bir nedeni var. Çocukları üzmemek için. Ya da bana öyle söylendi."

Bakışları onunkilerle buluştu. "Buna alışmıştık. Eliza o sırada zaten evliydi ama Verity'yle benim nasıl olduğumuzu görmek ve babamla annemin birbirlerini öldürmediklerinden emin olmak için Grosvenor Meydanı'ndaki evimize gelmeye başladı. Bu büyük bir skandal olurdu, biliyorsunuz. Ailemizin skandalları onaylamadığı söylenir."

Onunki de öyle, özellikle de dikkatli olmazsa çıkabilecek bir tür skandal. "Bunun için ailenizi suçlayamam. Skandal dedikoduya yol açar ve toplum içinde sizi rahatsız eder."

"Babam genellikle kavgalarını sessiz tutmayı başarırdı, ama her zaman değil. Öyle ki, bağırışları kırışleri çınlatırdı. Benim kraliçeye takdimim henüz gerçekleşmiş olduğundan, Eliza beni evden dışarı çıkarmak ve sosyeteye biraz olsun girmemi sağlamak için katıldığı her etkinliğe götürüyordu. Bana ve Verity'ye yardım edebilmek için evimizde olup bitenleri görmezden gelmekte çok iyiydi,

Sezon boyunca önemli bağlantılar kurmak ve arkadaşlar bulmak için."

Başını iki yana salladı. "Anladığım annen bunu senin için yapıyor olmalıydı." "Olmalıydı ... ama annem anne olmakla hiç ilgilenmedi." Ses tonu, annesinin Ondan genellikle duymadığı bir alaycılık. "Annem bugünlerde iki şeyle ilgileniyor; eğlenmek ve babamı kızdırmak. Annem tümgeneralle kaçarak babamı çileden çıkardıktan sonra babam boşanma davası açmaya karar verdi."

"Hiç şaşırmadım. Onun davranışları kalbini kırmış olmalı."

"Pek sayılmaz. Sadece annemin onu alt etmesine asla dayanamazdı."

Kendi arabalarından birinin dışında durmaktan yorulunca, basamağı indirdi ve arabanın kapısını açtı. Daha içeri girmeden uşak koşarak yanına geldi. ", içeri giremezsiniz!"

"Neden olmasın?" diye sordu sinirli şekilde, hâlâ kapıyı açık tutuyordu. "Bu benim arabam. İçinde oturmak isterim. Ve belki de -duygusuz bir yaratık olduğum için- bile *binerim*."

Diana, Geoffrey'e bakarken gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Thomas itibarım konusunda endişeli. Bir hanımefendinin kapalı bir arabada bir erkekle yalnız kalmaması gerekir. Bu onu mahvedebilir."

Geoffrey, her birinde en az bir uşak bulunan ve arabacıdan bahsetmeye bile gerek olmayan sıra sıra dizilmiş arabaları işaret . "Bizi 'yalnız' olarak görmüyorum. Kapalı bir vagon da değil. Bütün pencereler ve perdeler açık, güpegündüz."

"Her şey yolunda Thomas," dedi lanet uşağına. "Bunun için hazırlıklı geldim." Kapüşonunun arkasına uzanarak, yüz bir örtü gibi bir peçe çekti.

Basamağı çıkıp arabanın kapısını kapatırken, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı içinden. "Ben burada duracağım."

"Nasıl isterseniz," dedi hafifçe. "Sizi rahatsız edecek bir şey yapmak istemem."

"Doğru." Kapüşonunu işaret etti. "Artık kendini açabilirsin." Onun yüz ifadesini görememek hoşuna gitmiyordu.

"Aklımın ucundan bile geçmez," dedi sesinde açık bir eğlenceyle. "Hazırlıklı olmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Araba aniden titredi, sonra ileri doğru süründü. "Bu da ne?" diye bağırdı. "Hareket ediyorsun!" Ancak yanına yaklaştığında, arabanın tekrar durmadan önce sadece bir araba boyu ilerlediğini fark etti.

"Sıradayız, biliyorsun," dedi.

"Bilmiyordum. Hatırlarsanız, son bir saattir işkence odasıdaydım ve hala ortaya çıkmamış olan Rosy'yi bekliyordum."

"Çünkü listede on yedinci sıradaydı. Sıra periyodik olarak ilerliyor çünkü vagonlar aynı sayısal sıraya göre yerleştirilmiş. burası neden bir 'işkence odası'?"

"Bir ." Parmaklarıyla bir şeyleri işaretlemeye başladı. "Peruğum kaşınıyordu ve kılıcım bir şeye takılmadan hareket edemiyordum."

O daha devam edemeden, kız kıkırdama cüretini gösterdi. "Görüyorum ki, kız kardeşine verdiğim Çizim Odaları'nda yürüme derslerinin aynısını sana da vermeliymişim."

"Belki de öyledir." Ona dikkatle baktı. "Ya da belki de bana başka bir kılıç bulmalıydın." "O ne yaptı? bittiğinde ortadan mı "

"Tercihen. Bundan bahsetmişken-" Kılıcı ve kınını çıkardı ve arabacıya uzattı. "Bunu tüneğinizin altına yeriniz var mı?"

Arabacı onu alırken, "Elbette, " dedi.

"Gördün mü?" diye alay etti. "Kendi başına yok etmenin bir yolunu buldun."

Güldü. Sonra öksürdü. "Tanrı yardımcım olsun, ağzım kupkuru. Bu da başka bir şey. Kraliçe'nin Misafir Odası'nda herhangi içecek bulunmadığı konusunda beni uyarmış olsaydınız, Greenwood Evi'nden ayrılmadan önce cebime bir matara ."

"Bu pek işe yaramazdı. Ceketiniz sizi ele vermeyecek bir mataraya izin vermeyecek kadar iyi oturmuş." Başını pencereden dışarı uzattı. "Thomas, içecek bir şeyler getirebilir misin?"

Uşak olumlu cevap verince Geoffrey adamın elinde ne olabileceğini merak etti. Lanet kadın Geoffrey'nin evini zaten kendisinin yönetebileceğinden daha iyi yönetiyordu. Yine de onu görmemek için her gün dışarı kaçıyordu, bu yüzden ona başka seçenek bırakmamıştı.

Pencereye yaslandığı sırada araba tekrar hareket etti.

Araba durduktan sonra, "İşte bu," diye homurdandı. Arabanın kapısını açarak içeri girdi ve onun karşısındaki koltuğa yerleşti. "Kendini anonim hale getirdiğine göre artık rahat edebilirim."

Bacaklarını ve şeffaf bir kumaşla örtülmüş ama yine seçilebilen bacaklarıyla çarpıştı. Bu ve arkasındaki diğer at arabası, arabacısının Greenwood Evi'nin at arabası evinin derinliklerinden çıkarabildiği en büyük arabalardı ve çember etekli kadını ve refakatçisini taşıyabilecek tek arabalardı.

Ama kısa bir süre için bile olsa *onunla* aynı arabada olmayı beklemiyordu. Diana buraya Rosy ile gelmiş, kendisi ise Bayan Pierce ile diğer arabaya binmişti. Bu yüzden hem kendisinin hem de Diana'nın uzun bacakları olduğu gerçeğine göre ayarlama yapma şansı .

Ancak şimdi bir şansı vardı, çünkü tam karşısına oturmuştu. Bunu değerlendirmek yerine, ince dizleri onunkilere değecek şekilde pozisyonunu değiştirdi ve içinden bir arzu şimşegi çıktı. Belli ki yanlış hareket etmişti.

Bir an dondu , göğüsleri her zamankinden daha hızlı inip kalkıyordu. Bu gece bir gece elbisesi içinde onları daha iyi görmek için sabırsızlanıyordu. Şu anki elbisesi, ayak parmaklarından çenesinin hemen altına kadar uzanan ve hasır bonesinin lavanta kurdeleleriyle bulunduğu mor bir kumaştan yapılmıştı. Onun beğenisine göre fazla açıktı.

Sonra dizini uzaklaştırmak için doğruldu. Lanet olsun. İşte tam da bu yüzden evli olmayan çiftin arabada yalnız kalmaması gerekiyordu.

"İtiraf et," dedi, sesi gerilmişti. "Bir arabayı kovalarken yemek yemek istemiyorsunuz."

Tanrı'ya şükür, bu uygun bir dikkat dağıtıcı oldu. "Yemek de mi getirdin?" Midesi sanki onun sorusunu yankıarcasına guruldadı.

"Senin boyunda bir adamı uzun süre besinsiz bırakamazdım. Bayılabilirdin ve Thomas'ın yardımıyla bile seni kaldırmamız mümkün olmazdı."

"Hayatımda hiç bayılmadığımı bilmenizi isterim."

"Tanrıya şükür. Birini ezebilirdin. Ama şu anda biraz bitkin görünüyorsun. Tek söylediğim bu."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak homurdandı. Bu çok gülünçtü. O da hiçbir zaman "zirvede" görünmemişti.

Ya da yaptıysa bile bunun nedeni susamış ve aç olmasıydı.

Thomas arabanın Geoffrey'nin tarafındaki penceresine yaklaştı ve küçük bir piknik sepetini içeri kaydırды. Geoffrey sepeti neredeyse kaptı, sonra da karıştırdı. "Bunlar da ne böyle?" diye sordu, gerçek olamayacak kadar küçük minyatür bir armutu alarak.

"Marzipan armutları."

Ağzı sulandı. "Marzipan benim favorim," dedi ve sonra ona şüpheyle baktı. "Sen sordun

Anne, ben ne yemekten hoşlanırım."

"Ve içki, evet. Annenizin ve Rosy'nin ne sevdiğini de sordum. Bana göre kendi partisinde her zaman gerçekten hoşuna giden şeyler yemelidir. Sizce de öyle değil mi?"

Başını salladı, ağzı badem ezmesiyle dolu olduğu için konuşamıyordu. Son da yuttuktan sonra sepeti karıştırdı ve oldukça küçük sandviçler buldu. Birini havaya kaldırarak, "Lütfen bunların da badem ezmesi olmadığını söyle," dedi.

Güldü. "Hayır. Onlar jambonlu ve kaşarlı, salatalıklı ve tereyağlı ve biftekli ve hardallı sandviçler. Hardal Verity'nin kendi özel tarifi. Nasıl yaptığını ya da ne olduğunu bana ve Eliza'ya bile söylemiyor ama çok lezzetli."

Geoffrey önce bunu denedi, sonra da mutluluktan gözlerini kapadı. "Tanrım, bu çok güzel." Salatalıklı sandviçlerden birini aldı ve aynı zamanda küçük tartlara benzeyen bir şeyi işaret etti. "Bunlar ne?"

"Limon, reçel ve Bakewell tartları. Oh, ve minyatür kıymalı turtalar." O da en sevdiği kıymalı turtaya uzanırken ekledi: "Bütün bunları iki hafta sonraki baloda servis edeceğiz. Ne dersiniz?"

"Bence Leydi Verity'ye kârınızdan çok daha yüksek bir yüzde vermelisiniz."

Gözlerini ona . "yoksa bunu küçük sırrımız olarak saklayacağım. Verity'nin zaten çok büyük bir kafası var."

"Ben de öyle. Bu yüzden şapka bulmakta hep zorlanıyorum." Bir limonlu tartı cilaladı. "Bunun yanında içecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ah! Tamamen unuttuğum!" Başını pencereden dışarı uzattı. "Thomas? Bordo şarap için hazırız."

"Elbette leydim."

Thomas araba tekrar hareket edene kadar beklemek zorunda kaldı ama durur durmaz onlar için iki kadeh bordo şarap doldurdu ve pencereden içeri uzattı. Geoffrey kendi kadehine baktı. Yeterince iyi bir şaraba benziyordu. Ve Zarif Davetler'in yüksek maliyeti düşünüldüğünde bile, evindeki işleri bir kadının idare için söylenecek bir şey vardı.

Bu konuda çok rahat olma. Uzun bir süre evinizi yönetecek tek kadın annem olacak. En azından ben evlenmenin güvenli olduğundan emin olana kadar.

Diana Thomas'a, "Artık şampanyayı kremaya başlayabilirsin. Yaklaşık beş vagon gerideyiz, değil mi?"

"Dört, leydim."

Thomas pencereden çıkarken, bordo şarabını yudumlamak için örtüsünü kaldırdı ve Geoffrey onu dikkatle izledi. "Şampanya ne için?"

"Kız kardeşinizin başarısını kutlamak için tabii

ki." "Ondan bu kadar emin misin?"

"Eliza'nın bu konuda ona rehberlik edebileceğinden o kadar eminim. Ve evet, Rosy'den de o kadar eminim. Kız kardeşin son birkaç haftada çok yol kat . Başarılı olmaya kararlı."

Biraz bordo şarap yuttu. "O zaman umarım haklısındır. Çünkü eğer yanılıyorsan, bu gece bir felaket olacak."

"Ama diğer müşterilerimin de bildiği gibi, bu gibi konularda her zaman haklıyım." "Ve alçakgönüllü de."

"Elbette. Başka türlü görgüsüzlük olurdu."

Araba tekrar hareket etti ve kadehini itip kaktı. "Aksini göstermek görgüsüzlük olur. Başka türlü olmak tamamen başka bir şeydir. Ben kendi yeteneklerimin gayet farkındayım ve sizin de öyle olduğunuzu düşünmeye başlıyorum."

Gülümsedi ve biraz daha bordo şarap yudumladı. "Seninkinin farkında mısın yoksa benimkinin mi?"

"Her ikisi de, sanırım." Konuyu değıştirse iyi olacaktı. "Şimdi de anneni merak ettim. sevgilisi arasında ne oldu?"

Diana elini umursamazca salladı. "Oh, evlendiler. Skandal bir süre için orduda görev imkânsız hale getirdi ama sonunda Kıtaya gitti ve tekrar kılıcını ve tüfeğini aldı."

"Peki ya annen? O da onunla mı gitti?"

"O yaptı. Yaklaşık dört ay boyunca. Ama tahmin edebileceğiniz gibi savaş hoş bir şey değil ve tümgeneral sonunda onu Cumberland'deki malikanesinde için evine gönderdi."

"Neden böyle davrandığını anlayabiliyorum-Bekle, bir *mülkü* mü var?"

"Öyle. Annemle evlendikten sonra babası öldü, bu yüzden babasının vikontluğu ona miras kaldı." Dudaklarını büzdü. "Sanırım ona tümgeneral demekten vazgeçmeliyiz, ama yapamayız. O ve annem hayatlarımızı altüst ettikten sonra, kendi çabasıyla ve zina ilişkisine karışmasına rağmen Lord Rumridge olduğunu fark etmek çok can sıkıcı. Annem de Leydi Rumridge oldu ve şu anda Cumberland'da sarayda oturuyor."

"Cumberland'de bulundum. Mahkeme yapılacak bir yer değil." "Bilemiyorum. Biz kız kardeşler henüz davet edilmedik."

Kadının sesindeki hissedilir acı, onun adına acı çekmesine neden oldu. Ona söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Hangi yetişkin erkek ve kadın ... hayır, *çocuklar* yavrularına böyle davranırdı? Tanrı aşkına, yavrular ebeveynlerden daha yetişkindi.

Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini dikleştirdi. "Evlenme konusunda neden isteksiz olduğumu şüphesiz anlayacaksınız. Hayatım boyunca oldukça teatral ebeveynlerimin birbirlerini savuşturmalarını ve itişmelerini izlemek beni .

. . *Lütfen* konuyu değıştirebilir miyiz?"

"Elbette." Bir an ne diyeceğini şaşırdı. Sonra cüretkâr bir tavırla, "Yani, mezuniyet törenlerinde işler hep böyle mi ilerler? Kız kardeşinizin sponsorluğunda genç bayan takdim edilirken siz arabada mı oturuyorsunuz?"

Kederli bir kahkaha attı. "Bu konuda hiçbir şey genel olarak böyle ilerlemiyor. Ben genellikle orada bulunmam ve genç hanımın annesi de onun sponsoru, dolayısıyla Eliza da nadiren orada bulunur. Size daha önce de söylediğim gibi, Rosy gelmemi istedi."

"Doğru, tabiri caizse cesaretini toplamak için." Dudakları gerildi. "Bana inanmıyor musun?"

"Elbette sana inanıyorum. Özellikle de Rosy bunu doğruladığı için." Gerçi Diana bu sabah muhtemelen bunu kendi sebepleri için planladığını düşündüğünü söylemişti. Hangi nedenlerden bahsediyor olabileceği konusunda ona hiç cevap vermemişti. Tam Diana'yı konuda sıkıştırmak üzereydi ki vagon ilerledi. "Şu anda hangi numaradayız?"

"Emin değilim. Dikkatimi vermiyordum."

Öyleydi. Arabaya değil, peçeyi her kaldırdığında kızın ağzından aldığı küçük bakışlara.

Uşak içeri baktı. "Genç hanımlar geliyor. Şampanyayı açayım mı leydim?" "Elbette," dedi.

Geoffrey pencereden dışarı baktı ve onları hemen fark etti. Bayan Pierce gururla gülümsüyordu ve Rosy çember eteğiyle arabaya doğru süzülürken adımlarını hızlandırdı. Diana o elbise hakkında yalan söylememişti. *Tıpkı* bir top şantiye benziyordu. Ya da belki bir sıcak hava balonuna. Ama Rosy'nin onu ustaca kullanması onu .

İki bayan yaklaşırken Geoffrey onlara yardım etmek için dışarı fırladı ve sonra gecikmeli olarak hatırladı

O ve Rosy diğer arabada olacaktı. Bu arabaların hiçbirisi, çember etekli ve tüylerle süslü bir başlık takmış *birden* fazla kadını taşıyacak şekilde yapılmamıştı. Bu yüzden Diana'yla konuşması yarım kalacaktı. Ne yazık. Ona hâlâ sabahki konuşmalarını sormamıştı.

"Harikaydı, Diana!" Rosy aceleyle yanlarına geldi. "Kraliçe bana Londra'yı nasıl bulduğumu sordu, ben de bana söylediğin şeyi söyledim; tüm turistik yerleri sevdiğimi ama evde, rahat olabileceğim bir yerde olmayı özlediğimi söyledim. Sonra alнімdan öptü ve Sezon'da başarılı ve bundan emin olacağını söyledi!"

"Bu büyük bir darbe!" dedi Diana. "Seninle gurur duyuyoruz, değil mi Eliza?"

"Gerçekten de öyleyiz." Eliza Geoffrey'ye döndü. "Onu , Majesteleri. Başını dik tuttu ve adımlarında bir kez bile tereddüt etmedi." Eliza kız kardeşini onaylarcasına gülümsedi. "Ve şimdiden ilk fethini gerçekleştirdi: Devonshire'ın varisi, Hartington Markisi." Diana'ya bilmiş bir bakış fırlattı. "Rosy'den sadece bir ya da iki yaş büyük, yakışıklı ve iyi konuşan bir genç adam."

Hartington'ın günah kadar zengin olduğu ve muhtemelen günahın en iyi arkadaşı düşünülürse, Rosy'nin kızarması gerekirdi. Hartington kesinlikle Prens Naip'in arkadaşıydı, bu da başlı başına endişe verici bir bağlantıydı.

"Rosy, seni uyarmalıyım-" diye başladı.

"Bugünlük zaferini yaşamasına izin ver, olur mu?" Diana fısıldadı. "Yarın istediğin kadar uyarabilirsin."

Rosy'nin umut dolu gözlerle kendisine baktığını ve bir bilgelik vermesini beklediğini gördü. Lanet olsun. İtiraf etmekten nefret etse de Diana haklıydı. "Onunla bir daha karşılaştığında o elbiseyi giymemen konusunda seni uyarmalıyım. Onu kolayca devirebilirsin."

Rosy neşeyle güldü ve yelpazeyle onun koluna dokundu. "La, bazen çok aptal oluyorsun, Geoffrey. Benim çemberlerim kadar da zorlu değil."

Öyle olmalarını ne kadar isterdi. O zaman talipleri hakkında endişelenmesine bile gerek kalmazdı.

"Bize gitmemiz gerektiğini söylemeye geliyorlar," dedi Bayan Pierce, "bu yüzden muhtemelen kendi arabalarımıza binip gitmeliyiz."

"Elbette." Kolunu Rosy'ye uzattı. "mi?"

"Diana'yla gitmek istiyorum. Ona nasıl geçtiğini anlatmayı henüz bitirmedim."

Uzun süre acı çeken bir iç . Eşyalarını Bayan Pierce ile bir kez paylaşmıştı zaten. Bunu tekrar yapmak zorunda mıydı?

Sonra kafasına dank etti. Artık kız kardeşlerin durumu hakkında daha fazla şey bildiğine göre ona Diana'yı sorabilirdi.

Peki bunu neden yapmak istiyorsun?

Lanet olsun. Şu anda Diana'ya odaklanmasına gerek yoktu. Rosy'ye odaklanması gerekiyordu. "*Bana söyleyebilirsin nasıl gittiği hakkında.*"

Başını eğdi ve tüylü tacı tehlikesi geçirdi. "Gerçekten dinleyecek misin?"

"Elbette." Bu saçmalık için para ödüyordu; parasının karşılığını alıp almadığını da öğrenebilirdi. "Ayrıca, nasıl olsa anneme her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın, o yüzden anlatırken Leydi Diana'nın da yanında olduğundan emin ol."

Onu arabaya bindirmesinin tek yolu buydu.

Sekizinci Bölüm

"Gerçekten nasıldı?" Araba yola çıkarken Diana Eliza'ya sordu. "Saraya birkaç şeyin üzerinden geçtik ama her şeyi hatırlayacağından emin değildim."

"Onu ustalıkla hazırladınız. Sırada bekleyen ve kim olduğunu bilmedikleri için onu küçümseyen birkaç kız vardı ama kraliçe ona bu kadar ilgi gösterdikten sonra, aynı kızlar yüzlerce soru sormak istedi."

"Onlara üzgün olduğunuzu ama Leydi Rosabel'in bu akşamki açılış yemeği için hazırlık yapması gerektiğini söylediniz. Davet edilmedikleri için şimdi bu yeni yetmenin kim olduğunu ve neden Elegant Occasions'ın ilgisini hak ettiğini öğrenmeye daha da hevesliler. Müşteri olarak kabul ettiğimiz kişiler konusunda ne kadar titiz olduğumuzu artık herkes biliyor."

Eliza, "Bilmedikleri şey, bizim ilginç ve çalışması keyifli olanları tercih ettiğimizdir," dedi.

"Ve dikkatini verenler," dedi Diana.

"Kesinlikle." Eliza sırtıttı. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım kraliçe Rosy'nin bu kadar iyi reverans yapabilmesinden etkilendi. *Ben* de etkilendim. O kız mükemmel bir reverans yaptı - sırtı dik, başı saygıyla eğik ve iki ayağı doğru sağlamak için tam olarak yerleştirilmişti. Bunu daha iyi yaptığını gördüğüm tek kişi Verity'ydi. Eğer hapşırmasaydı ..."

"Biliyorum. Çok utanç vericiydi. Verity'yi çok ürkek yaptı."

"Her halükarda, Rosy ile gurur duyardınız."

"Her şey söylenip bittiğinde ben de hep böyle hissetmek isterim. Bu yüzden dikkatini veren müşterileri seviyorum."

"Peki, eğer ondan hoşlanmıyorsan, tam olarak neden inatçı dükün uygun davranış eğitimini üstlendin?"

Diana duygularını açığa vurmamak için kendini zor tuttu. "İnatçı biri *değil*. Sadece kendine aşırı güveniyor. Ve değer verdiğimiz şeyleri küçümsüyor." Eliza'nın yüzünü incelediğini hissedebiliyordu. "Ayrıca, onun önemli olduğunu söyleyen sendin. Ona kesinlikle iyi davranmamız gerektiğini söyleyen de sendin."

"Bu yüzden mi itibarınızı riske atarak bu arabada sizinle birlikte oturmasına izin verdiniz?"

"Ne riski? Etrafta çok sayıda uşak vardı ve arabanın her penceresi açıktı.

Ayrıca, sadece birkaç dakikalığına bindi. Ne de olsa bu *onun* arabası."

Harika. Şimdi Dük'ün sözlerini papağan gibi tekrarlıyor ve kız kardeşiyle gerçeği çarpıtıyordu.

"Diana," dedi Eliza alçak bir sesle, "dikkatli ol. Onun bir saray mensubu olma yeteneğinden yoksun oluşunun

Sen. Greenwood hiçbir açıdan tipik bir lord değil. İçinde beni endişelendiren bir karanlık var. Sırları var."

Evet, biliyordu. Diana bile bunu biliyordu. "Herkesin sırları vardır. Yoksa babamın içtiği zamanki öfkesini ya da annemin babamı kışkırtmak için yaptığı flörtleri unuttun mu? Hiçbirimiz mükemmel değiliz." Eliza hiçbir şey söylemeyince, olabildiğince hafif bir ses tonuyla, "Ve her halükârda, hiçbir şey yok," diye ekledi. En azından henüz.

"Pekâlâ." Eliza oldukça kısıtlayıcı olan çemberlerinin yanından uzanıp Diana'nın elini okşadı.

"Unutma, bana ihtiyacın olursa, ne olursa olsun yanıdayım."

Diana onun elini sıkı. "Tabii ki."

Sırlara gelince, Diana Greenwood'u baştan çıkarma planlarını çok ama çok gizli tutmak zorundaydı. Eliza onun planlarını onaylamayacaktı ve hatta babasına bile söyleyebilirdi. Diana Verity'den o kadar emin değildi ama Verity Eliza'ya söyleyebilirdi ve bu da Diana'nın Eliza'ya kendisinin söylemesiyle aynı sonucu doğururdu.

Ve Diana Greenwood'u baştan çıkarmak istiyordu. Onu öptüğünde kanında öyle bir kıpırdanma ki, öpüşmenin ötesine geçerse ne kadar daha fazlasını hissedeceğini ancak hayal edebilirdi. Yani, *eğer* o da baştan çıkarmaya yatkın olsaydı. Adam ona ilgiyle , bunu inkâr edemezdi. Bu yüzden onunla yatmaya uygun olacağını umuyordu.

Kulağa çok yaramazca geliyordu, değil mi? Ama elinde değildi - Dük'le yaramazlık istiyordu. Sadece onu yatağına çekmek için nasıl bir yol tam olarak emin değildi.

Çapkınca ipuçları vermeli ve onu kendi sonuçlarını çıkarması için bırakmalı mıdır?

Hayır, onun kendisini evlenmek için tuzağa düşürmek istediğini düşünebilir ve son üç haftadır olduğundan daha fazla ondan kaçabilirdi. Ne de olsa o bir beyefendi.

Kendini sunmalı ve gerisini ona mı bırakmalıydı?

Hayır, çünkü onu geri çevirirse sonsuza dek mahcup olacaktı. Ya birine söylerse?

Yüce Tanrım, ama bir daha asla insan içine çıkamayacaktı.

Dürüst gerekirse, nasıl bir yol izleyeceğini bilmiyordu. Bu konu hakkında biraz daha düşünmesi gerekiyordu. İlk -ve *tek*- öpüşmelerinden sonra olduğu gibi onu odadan kaçtırtmadan ilgisini ona aktarmanın bir yolu olmalıydı.

Ama artık bunu düşünecek zamanı yoktu. Eliza yemekten sonra çalınacak müzikle ilgili bazı son dakika konularını görüşmek istiyordu. Sonra Greenwood Evi'ne vardılar ve o andan itibaren her şey Rosy'nin ilk akşam yemeğiyle ilgiliydi.

Eliza her gibi müzisyen dörtlüsüyle çalınacak parçalar hakkında konuşarak epey zaman geçirdi. Verity mutfakta şarap, porto şarabı ve aromalı suların yanı sıra yemeğin de hazır olduğundan emin oluyordu. Diana'ya da yemek odası ve Rosy'nin kıyafetleriyle ilgili yüzlerce son dakika detayı gelen diğer her şeyi denetlemek kalmıştı.

Sonunda kendini yemek odasında buldu ve yemek için seçtiği porselen ve gümüş doğru yerleştirildiğinden emin oldu.

"Gördüğüm akşam yemeğini içerde yemeyi tercih etmişsiniz."

Dük'ün henüz etrafta dolanmasını beklemediği için yerinden sıçradı. "Beni diken üstünde tutmaktan gerçekten , değil mi?"

"Bu adil," homurdandı. "Normalde asla almayacağım şeyleri bana hoşlanıyorsun." "Ne gibi?" diye sordu, yüzünü ona dönerek.

Aman Tanrım, ne büyük bir hata. Çok ince yünden yapılmış kuyruklu ceket, neredeyse beyaz görünecek kadar soluk mavi ipekten yeleği ve jet kerseymere dar pantolonu dayanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Eğer daha az dayanıklı bir kadın olsaydı, bayılırdı.

Onun yerine sakinleştirici bir nefes aldı. "Seni tam olarak ne için ödeme yapmaya zorladım?"

"Balo salonunun zemini bu gece için tebeşirlenecek. Argand lambalarının yemek odası ve misafir yerleştirilmesi de cabası."

"Balo salonunun zemininin tebeşirlenmesi balo içindir, bu gece için değil. İnanın bana, öyle-"

"Çok pahalı," diye araya girdi. "Hem tebeşir ne işe yarar ki bu kadar pahalı olsun? Sanırım insanların dans ederken kaymalarını önlemek için yere tebeşir koyuyorsunuz, ama öyle bile olsa tebeşir ucuzdur."

Bu kelime oyununun kasıtlı olup olmadığını merak etti. Muhtemelen, gözlerindeki ışıltıya . "Rosy'nin ilk balosu söz konusu olduğunda, bundan daha fazlası söz konusu. Bazı sanatçılar zemini tebeşirle çizerek resimler yaratıyor: dans eden figürler, manzaralar, güzel tasarımlar ... bu türden şeyler. Bu sanatçılarla henüz tanışmadım.

Henüz tebeşirle çizen bir arkadaşımız yok ama inşa ettiğiniz köprülerin şerefine bir tasarım yapmasını sağlayabiliriz diye düşündüm. Çok hoş olmaz mıydı?"

Bakışlarını ona dikti. "Sanırım, ama balo başladıktan bir saat sonra da bitmiş olur."

"Mesele de bu zaten. İnsanların tebeşirle 'dans ettiğini' hiç duymadınız mı? Tam da için özeldir. Şuna benzer ..." Bir örnek bulmaya çalıştı. "Bir müzikalde birinin şarkı söylemesi gibi. Bir kez söylendiğinde, şarkının o özel yorumu da biter, öyle değil mi? Bu da aynı fikir, ama sanat için. Büyük bir etki yaratacaktır - balo salonu zeminlerindeki tebeşir resimleri şu sıralar genç erkekler ve kadınlar arasında çok popüler." Adam yüzünü buruşturunca ekledi: "Ama sadece siz onaylarsanız. Eğer onaylamıyorsanız da, yarın tebeşirle resim yapan adamlarla buluşmadan önce bunu hemen söylemelisiniz."

Bir süre sonra nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Eğer sadece balo içinse, sanırım sorun yok."

"Sadece balo için," diye yineledi onu. "Bu gece balo için sadece resmi misafir odasını kullanacağız."

Bu yüzden tebeşirlenme olmayacak. Zaten misafir odası dans etmek için daha samimi." "Samimi! Bu 'samimi akşam yemeği eğlencesi' davetini otuz kişi kabul etti." "Birkaç hafta içinde Rosy'nin balosuna iki yüz kişi davet ettik"

Adam ona bön bön baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Hiç de bile. Rosy'nin Londra'nın gözdesi olması için balonun çok kalabalık olması gerekiyor ve balo salonunuz rahatlıkla yüz elli kişi alır." Bakışlarını ona dikti. "Annen davet edilecek kişi sayısını senin onayladığını söyledi."

"Yaptıysam bile hatırlamıyorum." Sanki yeniden düşünecekmiş gibi durakladı. "Argand lambalarını kabul ettiğimi hayal meyal hatırlıyorum."

"Briç yatırımcılarının bir toplantısına gidiyorsunuzdur, şüphesiz," dedi küstahça. "Ama satın aldığınıza pişman olmayacaksınız. Lambalar yandığına göre misafir odasına baktınız mı?" Adam başını hayır anlamında sallayınca, "Eskisinden çok daha parlak oldular. Burada da yaktıklarında, yemeklerinizi net görebileceksiniz."

"Yenilebilir olduğu sürece net bir şekilde görmeme gerek yok." Gülmemeye çalışarak başını salladı. "Umutsuz vakasın."

"Öyle diyorsun." Omuzlarını dikleştirdi ve züppe gibi görünmeye çalıştı. "Yine de bu samimi akşam yemeği eğlencesine davet edilen neredeyse herkes daveti kabul etti ve davetiyeleri resmi olarak gönderen kişi *ben olduğum* için . . ."

"Tüm bu kabuller kafanızı çok şişirmeden önce," dedi, "size Verity'nin yemeklerinin hızla efsaneleştiğini söylemeliyim. Yemekleri mükemmelliğin nasıl çıkaracağını ve belli bir yaştaki beylerin hoşlanacağı yiyecek ve içecekleri nasıl seçeceğini iyi biliyor. *Bu* yüzden hepsi katılıyor."

"Belli bir yaştaki beyler mi?"

"Ünvanlı ve zengin beyefendilerin evli babaları."

"Ve belli bir tür yemeği mi tercih ediyorlar?"

"değil. Ama kabul etmelisiniz ki genç erkekler egzotik yemekleri denemeye ya da tam bir öğüne ihtiyaç duymadan tart ve benzeri şeyleri yemeye , çünkü çoğunlukla içmekle meşguller. Ve tabii ki dans etmekle. Ama belli bir yaşa gelmiş erkekler sığır ya da koyun eti ve güzel bir patates isterler."

Buna itiraz etmeye başladı ama sonra kadının haklı olduğunu fark etti. Kendi babası bile yaşlandıkça yemek konusunda çok katı davranmaya başlamıştı. Geoffrey'nin büyükbabası ise akşam yemeğinde sadece bir parça sığır ya koyun eti ve patates yerd.

Diana sözlerine şöyle devam etti: "Dolayısıyla, eğer bu yemekte kendilerine yeterince ikramda bulunulursa, oğullarının

baloya daha sonra katılacak. Annelerin sağı solu belli olmaz, onlara güvenemeyiz ama bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçtiği için Verity'nin menülerine güvenmek zorundayız. Gerisi Rosy'ye kalmış ve Kraliçe'nin Misafir Odasında nasıl bir performans sergilediğini duyduğuma göre, hepsini oldukça iyi bir şekilde etkileyebilir."

Grenwood kaşlarını çatı. "Ama onun sadece unvanlı, zengin bir adamla evlenmesini *istemiyorum*. Onu mutlu edecek biriyle evlenmesini de istiyorum."

Kafasını ısırp koparmamak için konuşmadan önce ona kadar saydı. "Kim, söyler misin? Kayınbiraderim gibi savaşa gidip öldürülecek bir subay mı? Servetine odaklanacak bir bankacı mı? Beş parasız bir öğrenci mi? Onun için kimin mükemmel olacağını düşündüğünüz konusunda bana *biraz* fikir verebilir misiniz? Çünkü kimi davet edeceğimi seçerken, ne yazık ki bana talimat veremediniz."

Bu onu sinirlendirmiş gibi görünüyordu. "Bilmiyorum. Onunla karşılaştığımda tanıyacağım."

"Beni dinleyin, Majesteleri. Leydi Rosabel için mükemmel bir adam seçseniz bile ona karşı hiçbir şey hissetmeyebilir. Mutlu olabilmesi için adamı kendisinin istemesi gerekir. Yapabileceğiniz en iyi şey -bizim yapabileceğimiz- saygın beyefendileri davet etmek ve içlerinden herhangi birinin kalbini bakmak."

"Peki," dedi dişlerini sıkarak. "Ama yemin ederim, eğer metres tutan ve onu perişan eden bir adamla birlikte olursa, mutlu ."

"Ben de öyle. Babam annemi perişan etti ve bu hiçbirimiz için hoş bir durum değildi."

"Benim babam da anneme aynısını yaptı, o yüzden karşılıyorum."

"Güzel." Şimdi onun evinde olup bitenleri görmezden gelmeye geri dönmelerini diliyordu. "Güzel," diye cevap verdi. " anladığımız sürece."

Adam uzaklaşmaya başlamıştı ki aklına bir düşünce geldi. "Babanın anneni perişan ettiğini söylüyorsun ama o bunu hiç söylemiyor. Ne zaman ondan bahsetse, övgüler yağıdırıyor."

"Biliyorum." İç çekti. "Yokluğun kalbi daha da büyüttüğünü söyleyen o söz neydi? Babam mutluyken, o da ıslıl ıslıldı. Esprili sözleriyle onu güldürürdü ve Shakespeare'in onu 'yaz günlerine' benzettiği sonelerinden alıntılar yapardı. Hatırladığı kişi , çok içen düşünceli adam değil."

"Ah. Bu babamdan tamamen farklı. Annemi kontrol altında tutmaya çalıştı ve yeniden evlenmesine rağmen bir metresi vardı, hala da var. Nedense babanızın sefalet yaratma tarzının *benim* babamınkinden daha lezzetli olabileceğini düşünüyorum."

"Belki," dedi ama gözleri Eliza'nın gördüğü o karanlık sırları ima ediyordu. Bir gün Diana bunların ne olduğunu öğrenmeye tamamen niyetliydi.

Yine gitmeye başladı ama bu sefer kendisi dönmeyi tercih etti. "Bana bir şey söyle. Bu gece o elbiseyi giymeyi düşünüyor musun?"

"Evet. Neden?"

"Bugün St. James's'te giymişsin. Bayanların geceleri farklı elbiseler giydiğini sanırdım."

Gözlerini kırıştırdı. Sonra bilinci yerine geldi. "Hatırlamıyor musun? Sana burada misafir olarak bulunmayacağımızı söylemiştim. Yemeğe *katılmayacağım*, anlıyor musun? Ev sahibesi bile değilim. Annen bu pozisyonda ama gayri resmi olarak, çünkü yas tutuyor. Ben perde arkasında dolaşacağım, hizmetçinizin sorunlarla başa çıkmasına yardım edeceğim, uşakların siparişlerini aldığından emin olacağım ve bunun gibi şeyler yapacağım."

"Ama yapmak zorunda mısınız?" Onu değerlendiren bir bakışla iğnelemek için durakladı. "Eminim bu noktada hizmetkârlarım ne biliyorlardır ve ortaya çıkabilecek acil durumlar kız kardeşleriniz tarafından halledilebilir."

"Yemeğe katılmamı *istediğinizi* mi söylüyorsunuz?" diye sordu, bundan ne kadar memnun olduğunu belli etmemeye çalışarak.

"Benden çok ... şey ... Rosy sana güveniyor gibi görünüyor ve annem bile tavsiye için sana bakıyor." İnledi. "Seni orada istemediğimden değil, ama bu daha çok kız kardeşim ve annemin iyiliği için. Yani, *ihtiyacım* yok ..."

"Anlıyorum. Ve endişelenmenize gerek yok. Katılmayı hiç beklemiyordum, bu yüzden söylemeye çalıştığınız şey her ne ise ... beni aşağılamadı."

İç geçirdi. "Bu konuda beceriksizce konuştuğumu duyan hiç kimse, elli beyefendiden oluşan bir dinleyici kitlesine hükmedebileceğime ve onları uygulanabilir olduğunu hayal bile edemeyecekleri bir projeye yatırım yapmaya ikna edebileceğime inanmaz."

"Buna inanırım," dedi yumuşak bir sesle. "Sonuçta makalenizi okudum. Pek bir şey anlamadım ama için mantıklı bir açıklama söyleyebilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu ", değil mi?"

"Evet." Kararsız bir nefes aldı. "Eğer katılacaksam -tabii ki sadece kız kardeşin ve annenin hatırı için- bir akşam yemeği elbisesine ihtiyacım olacak ve burada hiç elbisem yok."

Cep saatini çıkarıp zamanı kontrol ettikten sonra, "En az buçuk saatin var ve o kadar uzakta yaşamıyorsun. Bunun için bir hizmetçi gönder. Mutlaka bir uşak vardır."

Dük, bir kadının giyinmesinin ve saçını yaptırtmasının ne kadar uzun sürebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Diana elbisesini sade tutarsa muhtemelen bunu başarabilirdi. "Sanırım."

"Mükemmel." Parmağını kravatının içine ve görünüşe göre gevşetmeye çalışarak çekti.

"Yapma bunu," dedi, artık eğrilmiş olan düğümü düzeltmek için uzanarak. "Uşağınızın bütün emeğini mahvedeceksiniz."

"Kaç sen?"

Bir o yana bir yana çekiştirdi. "Bir kadına yaşını sormanın kabalık olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama kravatımla nasıl bakılırsa annem yaşında olduğunu tahmin ediyorum." Kız ona ters ters , adam güldü. "Hadi , söyle bana. Yoksa kravatımı yine mahvedeceğim."

"Bilmen gerekiyorsa, yirmi dört yaşındayım."

"Çok daha yaşlı bir kadın gibi davranıyorsun," dedi.

"Teşekkürler mi?" Bir kırışıklığı düzeltti. "İşte böyle. Şimdi bırakın, Majesteleri."

Gözlerindeki o yoğun bakış, her kadının kemiklerinin titremesine neden oluyordu. "Senin iyiliğin için yapacağım ama bana 'Majesteleri' demeyi kesersen. Bu seni bir hizmetkâr gibi gösteriyor ama değilsin."

Elbette haklıydı ama başka hiçbir müşteri böyle bir şey önermemiştii. Daha az şişmesi için kravatının düğümünü okşarken boğazında bir yumru oluştu. "Peki sana nasıl hitap etmeliyim? Dük mü? Greenwood mu?"

"Geoffrey. Bana Geoffrey de."

"Sana kimsenin önünde Hristiyan isminle hitap edemem," demek için geri adım attı. "Birlikte bir şeyler çevirdiğimizi düşünecekler." Özellikle de bir eşin yapacağı gibi onun kravatını düzelttiğini gören olursa. Ve onunla "bir şeyler yapmak" istese de, bunu başka kimsenin bilmesini istemiyordu. Kesinlikle özel kalmalıydı.

"Doğru. Anlıyorum." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve uşağının uzun uğraşlar sonucu elde etmiş olması gereken saçlarını iyice karıştırdı. "O zaman başkalarının bana Greenwood ya da Dük deyin ama 'Ekselansları', 'Majesteleri' falan demeyin. Ve bana özel olarak Geoffrey deyin."

Özel olarak. Bu cesaret vericiydi. "Pekâlâ. *Geoffrey*, yemek başlamadan önce yapmam gereken çok şey var, özellikle de ben de katılacaksam."

"Git," dedi, sandığından daha fazla bir dük olduğunu gösteren buyurgan bir el sallayışla. "Git ve ne yapman gerekiyorsa yap. Ben bir viski alacağım ve akşamın başlamasını beklemek yerleşeceğim."

Buna güldü. "O zaman çalışma odanızda yapın, olur mu? Böylece gerekirse birimiz kravatını düzeltme ve saçını emin olma şansına sahip oluruz." Sonra da akşam yemeği için uygun kıyafetleri getirebilecek bir uşak bulmak üzere uçup gitti.

Dük-Geoffrey bazen çıldırtıcı olabiliyordu ama sonuçta baştan çıkarmak için tam da ihtiyaç duyduğu türden bir adam olabilirdi. Keşke onu en iyi nasıl baştan çıkaracağını bulabilseydi.

* * *

Geoffrey onun gidişini büyük bir ilgiyle izledi, acele ettiğinde hareket kolaylığı sağlamak için eteklerini hafifçe kaldırdığını fark etti, bu da ona kaçınılmaz olarak ayak bileklerini gösteriyordu. Beyaz ipek çoraplarla örtülmüş olsalar da güzel, ince şekilli ayak bilekleri idi. Ellerini bacaklarında gezdirerek jartiyerlerine ulaşmayı hayal etti; çözecek böylece çoraplarını aşağıya çekip çıkarabilecekti. Oradan da...

Tanrı yardımcısı , bu düşünce zincirini durdurmazsa kendini utandıracaktı. "Rosy nerede?" sordu arkasından annesinin sesi.

Lanet olsun, umarım annesi onu Diana'ya salyalarını görmemiştir. Döndüğünde onu biraz telaşlı buldu. "Onu görmedim," dedi. "Soyunma odasına mı?"

"Elbette." Endişe alınanda çizgiler oluştu. "Ama oradaki kadınlardan hiçbiri de onu görmemişti, giyinmesine yardım etmeyi bitirdiklerinden beri. Eliza'yla saç hakkında konuşmak için indiğini söylediler, ama merdivenlerde Eliza'nın yanından geçtim, o da kız kardeşini söyledi. Rosy saklanıyor mı? Yaklaşan bir sosyal olay karşısında paniğe kapıldığında nasıl davrandığını bilirsin."

"Evet, ama bu gece bunu yapacağını sanmıyorum. Birkaç saat önce Greenwood Evi'ne dönerken tanıştığı için nasıl sevindiğine bakılırsa, Rosy yemek konusunda hiç de endişeli değildi."

Annem yemek odasını taradı. "Buradaki tüm sandalyeleri görseydi, yeniden düşünebilirdi."

Sanki bir işaretmiş gibi kız kardeşi içeri girdi. "Anne, biri beni aradığını söyledi. Her şey yolunda mı?"

Annesinin yüzündeki endişe silinmişti. "Artık burada olduğun için her şey yolunda." Sırayla Rosy'nin yanaklarını öptü, sonra kaşlarını çattı ve ellerini tuttu. "Çok üşümüştün canım. Hiç dışarı çıktın mı?"

"Bu fırtınalı günde mi?" Rosy karşı çıktı. "Oraya gitmek için deli olmalıyım. Diana'nın bu geceki görünüşümle ilgili katı şartlarını yerine getirmek için zaten iki saatimi harcadım. Dışarıya bir adım atsam rüzgâr elbisemin örtüsüne zarar verir, saçlarımı fare yuvasına çevirir, ya da olduğundan daha fazlasına. Yemeği neden içeride düzenlemeye karar verdik sanıyorsunuz?"

Bu çok mantıklıydı. "Peki ?" Geoffrey sordu. "Kimse seni bulamadı."

"Çünkü *bunu* kesmek için kış bahçesine girdim." Arkasından bordo bir gül çıkardı. "Mükemmel değil mi? Bunu yaka çiçeği olarak takabilirsin diye düşündüm." Goncayı adamın iliğine sokmak için yaklaştı. "İşte oldu. Seni oldukça gösterişli gösteriyor. Diğer hanımlar geri kalan her şeyi talep etmeden önce seninle en azından bir dans talep etmeliyim."

Paniğe kapıldı. Ama o daha bir şey söyleyemeden annesi, "Saçmalama, Rosy. Bir erkek kız kardeşiyle dans edemez. Bu kurallara aykırı."

Tanrıya şükür, dedi Geoffrey kendini tutmadan önce neredeyse yüksek sesle. "Özür dilerim, ufaklık. Belki başka bir zaman, etrafta danslarımızı yasallaştıracak kimse olmadığında."

"Şimdi git canım," dedi annem. "Eliza seni yukarıda bekliyor, saçını yaptırabilirsin."

mükemmelliğe."

Rosy güldü. "Kusursuz, öyle mi? Şahsımla ilgili hiçbir şeyi mükemmel hale getirmediğimi söyleyebilirim. Ama akşam yemeği konuklarımıza gösterilmeden önce saçlarımın kesinlikle törpülenmesi gerekiyor."

Geoffrey tam ona iltifat etmek üzereyken, kadın fırlayıp gitti. "Kış bahçemiz mi var?" sordu annesine.

"Elbette," dedi hafifçe, her ne kadar dikkati dağılmış gibi görünse de. "Bütün yok mu?"

"Bilmiyorum. Henüz başka düklerle tanışmadım. Onları sevgili ya da koca olarak kapmak isteyen kadın sürüsünden evlerinde ." Başını iki yana salladı. "Son birkaç haftadır ne zaman bir toplantıya katılsam, başka bir yerde konuşurken tanıştığım birinin beni kız kardeşiyle, kuzeniyle, hatta annesiyle tanıştırmak için beklediğini biliyor musun? Bu adamlar benim kaç yaşında olduğumu sanıyor?"

Annesi hiçbir şey söylemedi, boşluğa bakıyordu. "Kış bahçesinde hiç gülümüz *olduğunu* sanmıyordum. Sanırım gidip kontrol etmeliyim."

"Bekle bir dakika anne. kaç?" Geoffrey, büyükbabasının ona reşit olduğunda hediye ettiği en sevdiği cep saatini çıkardı. "Mükemmel. Bir saat ya da daha fazla vaktimiz var, yani senin gül avına çıkmak , benim de viski içmek için vaktim var." *Ve Diana'nın giyinmek için zamanı var.*

Yine de öyle olmasını umuyordu. Akşam yemeği için onlara katılması konusundaki ısrarı, her şeyin nasıl geliştiğine dair endişelerini artırmayı amaçlamıyordu.

"Sorun değil," dedi annem. "Yemek bittikten sonra gülleri . Kendi başlarına kış bahçesinden kaçacak ya."

"Doğru," dedi gülerek.

Geoffrey sonraki bir saati çalışma odasında mutlu bir yalnızlık içinde geçirdi. Hizmetkârlardan hiçbiri onu rahatsız etmeye cesaret edemiyordu ve annesiyle Diana'dan başka kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Dük olmak için söylenecek bir şeydi bu. En azından bu kadar büyük bir evde bir nebze de olsa sessizliğe sahipti. Newcastle'da güzel ama mütevazı büyüklükte bir evde yaşıyorlardı, bu yüzden sessizlik zor kazanılmıştı.

Muhtemelen bu yüzden annem Newcastle'dan Yorkshire'daki Ouse Nehri üzerinde bulunan Grenwood Kalesi'ne ne zaman taşınacaklarını sorup duruyordu. Onun cevabı hep "Rosy evlenince" oluyordu. Ama Newcastle'daki dedikodular peşlerini bırakmadan önce kasabaya yerleşebilmeleri için taşınmanın daha erken gerçekleşmesi .

Çalışma odasının kapısı çalındı. İç çekti. Akşam yemeği vakti gelmiş olmalıydı.

"Girin," dediğinde gelen Diana'ydı. Ama şimdiye kadar hiç Diana görmemişti.

"Annen seni getirmem için beni gönderdi "

Adam ayağa fırladığında kızın sözleri kesildi. Ona kendini alamadı. Altın rengi elbisesi mum ışığında bile , onu bir tanrıçaya dönüştürüyordu. Kabarık kısa kolları omuzlarına zar zor yapışıyordu ve korsajın siyah süslemesi göğüslerinin dolgunluğunu vurguluyor gibiydi. O kolları omuzlarından tamamen çekip çıkarmak ve göğüslerini saklandıkları yerden çıkarmak o kadar kolay olurdu ki-

Lanet olsun. Onlara aval aval bakmayı bırakması gerekiyordu ama bu çok zordu. Sertleşiyordu ve bu işe . Bakışlarını hızla kızın kumral buklelerine kaydırdı, bu da nedense dikkatini kızın dolgun ve çekici ağzına çekti. öpmeyi o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu. *Onun* tadına bakmak.

"Bu elbise olur mu?" diye sordu endişeyle, adam sessiz kalmaya devam edince.

"Kesinlikle," diyebildi ancak. Kızın kaşlarını çatması üzerine aceleyle ekledi: "Adaşınız kadar güzel görünüyorsunuz." *Nefesimi . Kararlılığımı zayıflatıyorsun. Benim için yıkılan bir köprüden daha tehlikelisin.*

Hayır, bunların hiçbirini söylememeli. Bunu cesaretlendirme olarak değerlendirecektir.

Ve şimdi ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Benim adaşım büyük halam Diana'dır."

"Ben tüm Dianaların adaşından bahsediyordum: Roma'nın av tanrıçası." Nazlı nazlı gülümsedi. "Seni bir klasikçi ."

"Newcastle-upon-Tyne Akademisi, hatırladın mı? Matematik ve fiziğin ötesinde bu eğitimin bir kısmını özümstedim. Ayrıca, bir süre babamın çalışma odasında Diana'nın yıkanırken resmedildiği çok güzel bir yağlı boya tablosu vardı. Sen onun ikizi olabilirdin."

Tek kaşını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim, yarı çıplaktı."

"Hiç de değil. *Tamamen* soyunmuştu." Sırıttı. "Nedense annem bunu son derece dehşet verici bulurdu."

"Bu ne sürpriz." Gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. "Sanırım babamın çalışma odasında da benzer bir tablo var. Konu beyefendiler arasında favori gibi görünüyor. Çok klasik."

"Yani baban da bir klasikçi mi?"

"Seninle aynı şekilde olduğunu tahmin ediyorum," dedi kuru bir sesle.

O anda, onu kıyafetsiz hayal ettiğini fark etti. Nazik yetiştirilmiş her kadın buna alınabilirdi.

Onu gerçekten de kıyafetsiz hayal etmiş olması önemli değildi. Bu konuşmayı daha sakın sulara taşıması gerekiyordu. "Belki de daha centilmence bir yaklaşımla baştan başlamalıyım. Leydi Diana, bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkür , nazik beyefendi," dedi reverans yaparak. "Ve oldukça yakışıklı görünüyorsunuz, Dük. Her nasılsa kravatınızı kırıştırmamayı bile başarmışsınız. Beau Brummell gurur duyardı."

"Kim o?" diye sordu.

"Fark etmez. Onu sevmezsin. Ben kesinlikle sevmem." "Ne yazık ki, korkarım saçlarım hala 'vahşiliğe savrulmuş' durumda."

"Doğru," dedi, bir tutamı şuraya, bir kıvrımı buraya düzeltmek için yaklaşıırken. "Yine de görünüşü beni etkiliyor aslında."

Tanrım, ama onu baştan çıkarmıştı. Eğer kapı açık ve annesi onu buraya göndermeseydi, baştan çıkmasına izin verip onu tekrar öpebilirdi. buluşan gözleri bunu gerçekten isteyebileceğini söylüyordu.

Ama o böyle bir şey yapmayınca, rengi attı ve kapıya doğru döndü. "Ne olsun, konu saç modasına gelince bana aldırmayın. Bu Eliza'nın yetki alanı. Eliza demişken, kıyafetlerinizin uyumlu olduğundan emin olmak için seni, anneni ve Rosy'yi birlikte görmek istiyor."

Çalışma odasından çıkarken onu takip etti. "Tanrı kıyafetlerimizin uyumlu olmamasını yasaklıyor."

"Tek söyleyebileceğim, Eliza'nın ailelerin uyumlu kıyafetlere sahip olması gerektiği konusunda bir fikri olduğu, özellikle de bunun gibi önemli durumlarda. Bunun uyumlu aile ilişkilerine yol açtığını söylüyor. Yıllar önce ailemizi parçalayan şeyin bunun eksikliği olduğuna inanıyor."

"Anladığım kadarıyla birden fazla metresiniz yok, öyle mi?"

Diana omuz silkti. "Bana annemle babamın uzun zaman önce bir kez söylendi. Yani buna hakkı olabilir. Gerçekten kim bilir?"

"kim bilebilir ki?"

Bir ailenin nasıl bir arada tutulacağı konusunda uzman olmadığı kesindi. Babası, annesine gösterdiği şefkat kadar sık sık onunla tartışıyor gibiydi. Büyükbabam ve annem, babam yüzünden her zaman anlaşmazlık içindeydiler. Ve son zamanlarda o ve Rosy ...

Hayır, Elegant Occasions sayesinde *bu* ilişki geliyordu. Bu yüzden onun sosyeteye girişini izleyecek ve onu sonuna kadar alkışlayacaktı. Çünkü onun ve annesinin iyi bir düzen kurması, en azından uyumlu aile ilişkilerine yolu açacaktı.

Ve zihninden büyük bir yükü alır.

Dokuzuncu Bölüm

Neden ona bir değil, iki kez dokunmakta ısrar etmişti? Hiç mantıklı değildi. Erkekler genelde onun üzerinde bu kadar derin bir etki . Sadece o... ve onun soyunmuş tanrıçalardan bahsetmesi, her şeye yeniden başlayarak durumu düzeltmeye çalışması ve onu her seferinde şaşırtan zekâsı. Onun gibi birini tanıımıyordu.

Bu onun çekiciliği olmalı. O farklıydı. Bir dük, ama gerçek bir dük değil. Bir centilmen, ama her zaman bir değil. Nasıl olur da ona dokunmak istemezdi? Sadece onun cüssesi bile kendisini alaycı soylulardan ve onların dedikoducu eşlerinden uzak hissetmesini sağlıyordu.

Bu yüzden onu aklından çıkarmaya çalıştı ... en azından onu daha fazla düşünecek zamanı olana kadar. Şimdilik herkesin oturma önceliği kurallarına uymasını, Verity'nin aynanın üzerindeki küçük ezmesi kuğuları saf bir dağ gölünde yüzüyorlarmış gibi yerleştirmeyi unutmamasını ve birisinin kendisi için masaya fazladan bir koltuk koymasını sağlamak zorundaydı. Bir mucize eseri, katılması beklenen hanımlardan biri hastalığı nedeniyle masadan kalkmış, böylece Diana kadın-erkek oranını bozmadan yemeğe katılabilmisti.

Geoffrey dul bir markiz ile bir dükün genç kızı arasında oturmaktan pek memnun görünmüyordu ama öncelik kuralları bunu gerektiriyordu.

Kimin davet edileceğini *Diana* belirlemişti. Yaşlanan Markiz'in en büyük torununun evlenecek yaşa geldiğini duyan Diana, dul kadını da davet etmek için acele etmişti. Bu arada dükün kızının, babasının varisi olan gözde bir erkek kardeşi vardı. Rosy, bir dük ya da markiyle evlenmek yerine bunlardan birinin varisiyle evlenmekten daha iyisini ve ne yazık ki etrafta dük ve marki varisi pek yoktu.

Yine de Diana dükün kızını davet ettiğine pişman olmuştu, çünkü kız Geoffrey'e o kadar hayranlıkla bakıyordu ki, Diana onun suratını soğuk Rus çorbası kâsesine sokmak istiyordu.

"Ördeği denediniz mi?" diye sordu sağındaki yemek arkadaşı. "terbiye görmediği söylenen bir dükün verdiği yemekten beklediğimden daha iyi."

Geoffrey'i savunmak için garip bir şekilde şiddetli bir dürtü onu ele geçirdi. "Babasının prestijli soyuna ek olarak, Majesteleri'nin anne tarafından da Newcastle Stock-don'larının soyundan geldiğinin farkında mısınız? Soyu o eski ve çok pahalı okulda, Newcastle-upon-Tyne Akademisi'nde şekillendi. Majesteleri torunlarından birini oraya göndermeyi düşünüyor."

Sanki hayatının en bariz yalanını söylemiyormuş gibi konuşurken adam başını salladı. Zaten adamın gerçeği bileceğinden de şüpheliydi. Ve bu ne idüğü belirsiz adam onun öfkesini ateşlemişti ki bunu yapmak genellikle zordu. Genel dedikodu akışının dışında hak ediyordu.

Soldaki yemek arkadaşıyla ikinci kez böyle bir konuşma sonra, şeker hamurundan bir kale, bir dağ gölünde badem ezmesi kuğular ve kaleyi çevreleyen karlı etekler için pareil kaplı çikolata damlalarından oluşan büyük bir çaba olan tatlı yemeğinin geldiğini görmekten çok mutluydu. Ortadaki parçanın iki ucunda badem ezmesi meyvelerden ve çeşitli bisküvilerden oluşan şeker hamurlu kaseler vardı. Diğer yemek yiyenlerin oo ve aa'larına bakılırsa, Verity'nin el işinden etkilenen tek kişi o değildi.

Hanımlar, beylerin limanlarını içmelerine izin vermek için Bayan Brookhouse'un odasına çekildiklerinde Diana, Rosy'yi bir kenara çekme fırsatını yakaladı. "Nasılsın hayatım?" Diana sordu. "Keyif alıyor musun

kendin mi?"

"Evet ama konukların hepsi çok *yaşlı*."

"Gerçekten de öyleler. Ama hiçbir seçkin beyefendiler olmadığı için mi onlarla konuşmayı daha kolay buldunuz?"

"Evet, ama uygun erkeklerle hiç tanışmazsam nasıl koca bulacağım?"

"Onlarla iki hafta sonra, şu anda burada olan ailelerinin, senin ne kadar güzel ve uygun bir kadın olduğunu gördükten sonra katılmaları için onları teşvik edecekleri mezuniyet balonda tanışacaksın. Ve eminim ki aileleri bu arada düzenleyecekleri tüm etkinliklere sizi de davet edeceklerdir, böylece beyefendilerle daha erken tanışabilirsiniz. Bu gece için, yaşlı insanlarla sohbet etmenin sizi daha az yoracağını düşündüm."

Rosy'nin gözleri kocaman oldu. "Oh! Bu çok daha az yorucu."

"Şimdi asıl soru, burada bulunan beyefendilerle dans etmek ister misiniz? Çünkü bu sizin yaşınızdaki erkeklerle dans etmek için çok iyi pratik olacaktır."

"Biri bana sorduğu sürece dans etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Diana onun omzunu sıvazladı. "Güven bana, sorulmak sorun olmayacak. Buradaki çiftlerin hepsi canlı bir ya da iki makaradan hoşlanan iyi dansçılardır."

"Ne tesadüf. Ben de öyle!"

Rosy bunu tüm samimiyetiyle söylemişti. Diana sadece başını sallayıp gülümseyebildi. Genç bayan ağabeyine pek benzemiyordu, değil mi? O neye ihtiyacı varsa onu alır, Rosy ise birinin ona sunmasını beklerdi. Belki de bu cinsiyetler arasındaki bir farklılık meselesiydi. Ya da belki de yaş farkıydı. Rosy on dokuz yaşında olmasına rağmen dünyadan pek haberdar değildi ama eninde sonunda ona yetişecekti. Diana Geoffrey'nin yaşını tam olarak bilmiyordu ama yirmili sonunda olduğunu tahmin ediyordu.

"Sormak hiç aklıma gelmemiştir," dedi Diana, "ama kardeşin kaç yaşında?" Rosy'nin gözlerinde spekülâtif bir parıltı belirince Diana sorduğuna pişman .

"Otuz yaşında," dedi Rosy. "Ve sanırım çok seçkin biri."

Diana ona duyduğu ilgiye ihanet etmemek için mücadele etti. "Ne yazık ki burada çok az uygun bayan var ama onun adına balonuza birilerini davet edeceğimden emin olabilirsiniz."

Sonra, gerçek duygularını açığa vurmadan önce, kadınların rahat ettiğinden emin için yatak odasına gitti. Bir süre oturdu, çoğu kibar ve zeki olan hanımların sohbetinin tadını çıkardı, zaten Elegant Occasions'ın davetlerine davet nedeni de buydu.

Çok geçmeden, çalınan müziğin sesi yatak odasına kadar ulaştı. "Monymusk "un neşeli melodisiyle cezbedilen akşam yemeği konukları ayağa kalkıp resmi salona doğru akın ettiler. Diana oraya vardığında neredeyse herkes bir eş bulmuş ve dansa katılmıştı.

Geoffrey hariç. Kapının yanında durmuş, bir bardak Porto şarabı içiyor ve misafirlerinin piste dönüp durmasını izliyordu... özellikle de kız kardeşinin.

Ona yaklaştı. "Rosy iyi gidiyor, sence de öyle değil mi? Birkaç hafta öncesine göre kesinlikle kendine daha fazla güveniyor."

"Doğru. O da güzel dans eder. Ama bir kez öğrendikten sonra benimsedi." "Ve görüyorum ki bir eş bulmakta hiç zorlanmamış."

Kendi kendine gülümsedi. "Başka türlü davranmasını beklemiyordum. Birçok beyefendinin kalbini kıracağını söyleyebilirim."

"Hiç şüphesiz."

Ona baktı. "Neden dans *etmiyorsun*? Çoktan piste çıkmadığınızı görünce şaşırdım."

"Belki de sorulmayı bekliyorumdur," dedi nazikçe, bunun onun için yeterince geniş bir ipucu olduğunu umarak. "İhtiyacın olan buysa sana bir ortak bulabilirim," dedi bakışlarıyla odayı tarayarak.

İç çekti. "Sanırım *sana* bir ortak bulmalıyım. Belki de akşam yemeği arkadaşın?"

"Markiz mi? Hiç sanmıyorum. Ayrıca, onu orada zaten çevik bir adamla dans ederken görüyorum."

"Diğer yemek arkadaşınızı kastetmiştim," diye kestirip , sesindeki kıskançlığı gizlemeye çalışarak.

"Hayır, gerçekten. O herif akşam yemeğinde bana yeterince gevezelik etti, saçma sapan dedikodulardan başka bir şey yapmadı.

hiç insanlar. Bir kontun White'ın bahis defterine oynadığı bir bahis yüzünden karısıyla başının derde girmesi neden umurumda olsun ki?"

Tanrıya şükür dükün kızına ilgi duymuyordu. Diana nedenini bilmesine de rahatlamıştı. Dük'ün, tüm varlığı kendisine bu kadar yabancı bir işe bağlı olan bir kadınla evleneceğinden şüpheliydi.

"Benimle her zaman dans edebilirsin," dedi elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde.

"Hayır, yapamam," dedi kavgacı bir tavırla ve ardından büyük bir yudum porto şarabı içerek reddetti. Kadın acısını bastırdı ama "Neden?" diye sordu.

"Dans edemem."

"Ama neden? Bana öyle geliyor ki-"

"Ben *dans edemem*." Ona ters ters baktı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bu onu tamamen hazırlıksız yakaladı. "Bu nasıl olabilir? Newcastle'daki partilerde ya da toplantılarda hiç dans etmedin mi?"

Homurdandı. "Tamamen erkeklerden oluşan akademime devam etmediğim zamanlarda büyükbabam beni çeşitli mühendislik projelerine götürüyor ve Stockdon and Sons'da işlerin nasıl yürüdüğünü gösteriyordu. Onunla seyahat edecek yaşa geldiğimde, zamanımın yarısını evden uzakta geçiriyordum." Savunmaya geçti. "Dans etmeyi öğrenmemek umurumda değildi. Bir gün bu yeteneğimi kullanacağımı tahmin ."

"Annen gitmeni hiç umursamadı mı? Kaç ?"

"On iki. Ve gittiğim için mutluydum. Evde ..." Omuz silkti. "Annemin yanında Rosy ve babam vardı. Ve büyükbabamla emin ellerde olduğumu biliyordu."

Tam onu anlamaya başladığını düşündüğü anda, her şeyi altüst eden bir şey öğrendi. "Pekâlâ, ama büyükbaban ve baban öldükten sonra, kız kardeşin için aldığın dans derslerini neden almadın?"

"Çünkü bir kanalın inşasını denetliyordum. Çünkü birkaç ay içinde bana düklük verileceğini bilmiyordum. Ve çünkü ..." Tereddüt etti, kara kaşları çatıldı "Dans etmekte pek iyi olacağımı sanmıyorum. Kendimi minuet yapmaya çalışan bir fil gibi hissederdim."

"Bir keresinde Tower Menagerie'de dans eden bir fil görmüştüm. Cüssesine rağmen oldukça çevik dans ediyordu. Ayrıca, sen fil değilsin. Cüsseniz ayaklarınızın üzerinde hafif olmanızı engellemiyor." Diğer dansçılara baktı. "Rutin olarak yaptığınızı varsaydığım gibi, yarım kalmış köprülerin ve kilitlerin üzerinde dengede durabilen herkes mükemmel bir şekilde dans edebilir. Hatta bundan zevk bile alabilirsiniz."

"Bundan oldukça şüpheliyim."

"O zaman neden bunu kanıtlamıyoruz? Hadi terasa çıkalım ve sana ilk dans dersini vereyim. Dışarıda müziği rahatlıkla duyabiliriz ve hava yine soğudu, yani kimse dışarıda olmak istemeyecektir."

Sanki bunu neden yapmak istediğini anlamaya çalışıyormuş ona sertçe baktı. Kendisi de tam olarak emin değildi. Tek bildiği, bu zayıf bağı keşfetmesi gerektiği idi ve bunu insanlarla dolu bir oda yerine daha özel bir yerde yapması gerekiyordu.

Kadın sadece onun cevabını beklerken, adam başını salladı ve ona salondan çıkıp teras yerine salona geçmesini işaret etti. "Bu şekilde kimse herhangi bir sonuca atlamayacak," açıkladı. "Sen ve ben evin içinde bir yerde acil bir durumla ilgileneceğiz." Önden gitti

Şimdi boş olan yatak odasından geçip terasa çıktı.

Buraya pek gelmemişti. Akşam yemeklerini dışarıda yerlerse masaları kurmak için olası bir yer olarak incelemişti ama serin ve sisli hava bunu akıllıca yapmamıştı. Bu yüzden dışarı Geoffrey önden giderek onu basamaklardan aşağıya, müziği duyabilecekleri ama karanlıkta kolayca görülemeyecekleri terasın dış çevresine doğru yönlendirdi.

Ama karanlık aslında onları engelleyebilirdi. Arkadaşınız sizi göremiyorsa bir dans adımını göstermek zordu. Sanki onların yararınaymış gibi, tam o sırada bulutlar dağıldı ve dolunay yollarını bulmalarını kadar parladı. , alçak bir tuğla duvar terası çevreliyordu. En azından bu çalışabilecekleri bazı sınırlar veriyordu.

Durdu ve ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Tamamen seninim, Diana. Benimle istediğini yapabilirsin."

"Beni kışkırtma," dedi Diana gülerek. "Dans derslerinin böyle bir bağlılık gerektirdiğini pek sanmıyorum. Ama buna siz karar vereceksiniz. Öğrenmek istediğin belirli bir adım var mı, yoksa hepsi seni aşıyor mu?

yetenekler?"

"Paça adımını öğrenmek isterim," dedi ve kız şaşkınlıkla ona bakınca ekledi, "Tabii ki bu 'benim yeteneklerimin ötesinde'! Dans edemiyorsam, bu, tanım gereği, hiçbir , hatta adımların ne olduğunu bile bilmediğim anlamına gelir!"

"Pekâlâ, pekâlâ," diye homurdandı. "Bu konuda küstahlaşmana gerek yok." O kendi dans ustasının başladığı gibi başladı. "Hiç sekmeyi öğrendin mi?"

Şaşkın görünüyordu. "Ne demek istediğinizi gösterebilir misiniz?"

Ay ıGıgında ve salondaki Argand lambalarının ıGıgında ne kadar iyi görebileceğini umarak öyle yaptı. "Şimdi sen dene," dedi.

"Aslında bunu çocukluğumdan beri biliyorum," dedi ileri geri zıplarken. "Sadece adının ne olduğunu hiç bilmiyordum."

"Harika! Şimdi el ele tutuşup birlikte zıplayacağız."

Bu iyi gitti, bu yüzden atlamayı bir şasi adımına dönüştürmek için genişletmeye başladı. Sonra ona birkaç kez alıştırma yaptırdı. Neredeyse onun mühendis beyninin yaptıklarını parçalara ayırdığını ve kendine uyguladığını görebiliyordu.

Onun çevikliğinden bahsetmeye gerek bile yok, güzel denge kurma yeteneği konusunda haklıydı. Kendi gücünün hatta ağırlığının farkında olmaması dışında kesinlikle bir fil *değildi*. Eğer onun ayağına , muhtemelen kırardı.

Bu yüzden bunun asla gerçekleşmemesini sağlamak zorundaydı.

İçerideki müzik değişmişti, bu da dansın da değişmekte olduğunu gösteriyordu. Birinin ikisinin de kayıp fark etme ihtimaline karşı içeri girmeleri gerekiyordu ama ne o ne o bunu önerdi.

Sonra ona yavaşça dönerken sağ ellerini başlarının üzerinde nasıl birleştireceklerini öğretmeye çalıştığı an geldi. Bir yerde dönüşün izini kaybettiler.

Öpüşmeyi biri başlatmıştı -muhtemelen o. Daha sonra ay ışığından mı, yakınlıktan mı, hatta havadaki yasemin kokusundan mı söyleyemedi. Tek bildiği, adam onu öptüğünde bunun son derece doğal geldiği idi.

Bu kez, tıpkı dansta yaptıkları gibi, adamın dilini ağzına sokup ilerletmesine ve geri çekmesine şaşırmadı. Açıkça kendini bırakarak, kendini samimi öpüşme eylemine bıraktı. Çok geçmeden, ellerini, başlarını ve *ağızlarını* hareket ettirebilmek için ayaklarını hareket ettirmeyi bırakmışlardı. Böylece oluşan heyecana konsantre olabiliyorlardı.

Öpüşme şekli muhteşemdi. Onu gafil alçak teras duvarına yasladı, onu öpmeyi bile bırakmadı ve duvara doğru kaldırdı. Nasıl öpüştüğünü hayal ettiğini sanıyordu.

Bir erkekle birlikte olmak, böyle samimi bir anı paylaşmak iyi ama hayır. Bu . Onu arzulatıyor, özletiyor ve yakıyordu. Bütün gün bu andan kaçmışlardı, bu yüzden sonunda tekrar öpüşüyor olmak inanılmaz bir histi. Sonunda öpüşebildikleri için . . . sonunda

Tanrı yardımcısı olsun. Daha önce hiç öpüşmemişti. Dilinin tembel hareketleri. Dudaklarındaki liman tadı. Onun kokusu, bergamot ve misk. Ağzının içinde defalarca gezinirken ona kendini öyle ... öyle bir kadın gibi ... hissettiriyordu ki.

daha muhtaç, daha çılgın hale geldikçe, başını ellerinin arasına ve onu da kendisine aynısını yapmaya ikna etti. Sonra iri ellerini omuzlarına götürdü ve öpücüklerini ağzından boynuna ve boğazına, oradan da daha aşağıya, göğüslerinin üst kısımlarına doğru götürdü.

"Ohhh, evet," diye adam dudaklarını korsajının kenarında gezdirirken. Adamın ellerinin üzerinde , göğüslerini , öpmesini ve rüyalarında hayal gibi yoğurmasını arzuluyordu. "Dokun bana," dedi, sonra bunu kafasından değil de yüksek sesle söylediğini fark edince dondu kaldı.

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi bir eliyle onun giyinik göğsünü örtecek kadar geri çekildi. "Burada mı?" diye homurdandı.

"Evet. *Lütfen*."

"Hanımefendi ne isterse," diye mırıldandı, ellerini kızın göğüsleriyle doldururken gözleri ay ışığında parlıyordu.

Gözlerini ve adamın omuzlarına egzotik hislerin onu yıkamasına izin . Onun gücünde bir adam için, ona karşı garip bir şekilde nazikti. Dikkatli davrandığını bilmek onu ölçsüz bir şekilde heyecanlandırıyordu.

Ve adam elbisesinin üzerinden meme uçlarını okşadığında, neredeyse sıçrayacaktı. Bir erkeğin böyle bir şey yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Onları emebilir miyim?" sordu kısık sesle.

"Aman Tanrım, evet," dedi kadın, adamın onları çıplak bırakmayı kastettiğini fark etmeden önce. "Ama biri görmeyecek mi?"

Sert bir kahkaha . " göremedikleri sürece hayır." Kasketinin kollarını omuzlarından çekip aşağı indirdi. Bu sayede önce bir göğsünü, sonra da diğerini serbest bırakacak kadar korsesini ve üst kısmını aşağı çekebildi.

Vahşi bir canavara yakışır bir şekilde gırtlaktan bir ses çıkardı, sonra göğsünü ağzına almak için bir dizinin üzerine çöktü. Bu kez dilinin kırbaç darbeleri kızın içinde daha derin, daha şiddetli bir şey uyandırdı. Denizdeki bir tekne gibi, demirlerini . Çünkü daha önce hiç bir şey gelmemişti.

"Geoffrey ... oh, *Geoffrey*, bu çok ... hissettiriyor ..bu çok ..." "Evet. Ve sen, sevgili tanrıçam, tadın cennet gibi."

Dişlerinin arasında meme ucunu hafifçe yakaladı ve kadın inledi, daha fazlası için kadar istekliydi ki göğsünü ağzına itti. Bu, onu elini diğer göğsü okşamak için kullanmaya, aç bir hırıltıyla aralarında gidip gelmeye sevk etti.

Ellerini adamın dalgalanan saçlarına gömdü ve da savurarak ona , onu içine çekti, öne doğru sallandı. Tam kendini duvardan aşağı kayarken hissettiğinde, adam onu belinden yakalamak için ayağa kalktı.

"Dikkat et tatlım." Onu bir kez daha derinden öptü, ama bu kez duvardan tamamen kaldırıp teras zeminine koymadan önce onun hoşuna gitmeyecek kısa bir süre. "Affet beni, çok ileri gittim. Yaptığım yanlıştı-"

"Tek kelime daha etme." Adamın içindeki sıcaklıktan suçluluğa şimdiden kadın, parmağını adamın dudaklarına bastırdı. "Ben pişman değilim, sen neden olasın ki?"

"Çünkü biz evli değiliz." Adam kızın elbisesini yerine oturtmaya çalıştı ama işi eline yüzüne bulaştırıyordu. "Çünkü evlenmek için özgür bile değilim."

Elleri elbisesinin üzerinde dondu kaldı. Ona bakamıyordu. "Evlenmek üzere nişanlandınız mı?" "Tam olarak değil, ama-"

"Ama özgür değilsin." Bunun tek bir anlamı vardı: Bir kadın onu bir yerlerde .

Onu iterek geçti. "Gitmem gerek. Eliza ve Verity beni arıyor olacaklar." "Diana.
.."

"Hayır, mazeretlerini duymak istemiyorum." Gözyaşlarına engel olmaya çalışarak, elbisesini düzeltmeye çabalayarak ve kimsenin onları görmemiş olması için dua ederek aceleyle uzaklaştı.

O koca sersemin canı cehenneme. Başka bir kadına çoktan bağlanmış bir adamla ilişkiye girecek değildi. Babası metresiyle her annesinin ne kadar acı çektiğini görmüştü. Bu acıya kendi başına katlanamazdı. Bir erkeğin metresi olmayı her zaman reddetmişti ve bu değişmemiştir.

Çünkü bu durumda taraflardan biri olmak kaçınılmaz olarak felakete yol açıyordu. Ve şu anda hayatında ihtiyaç son şey daha fazla felaketti.

Onuncu Bölüm

Geoffrey onun peşinden düşündü ama sonra vazgeçti. Bir kere, ikisi için salona ayrı zamanlarda ayrı kapılardan girmek daha güvenliydi, böylece kimse ne yaptıklarını tahmin edemezdi. Başka bir şey daha..

İnledi. Şu anda pantolonuna bir baksalar, Diana'yla neyin peşinde tam olarak anlayacaklardı. Karşılaşmanın nasıl bittiğine rağmen hâlâ o kadar tahrik olmuştu ki düşünemiyordu.

Kendisine kalsa yemeği terk eder, üst kattaki yatak odasına çıkar ve duruma göre meseleyi kendi alırdı... ya da eline. Ama Diana muhtemelen onu, kendisine yaptığı bariz terbiyesizlikten çok yemekten kaçtığı için azarlardı.

Onunla bir daha konuşup konuşmayacağını bile.

Lanet olsun! Ona nişanlısı konusunda tamamen yanıldığını söylemeye cesaret edemedi, yoksa özgür olmadığını söylemesinin gerçek nedenini açıklayana kadar baskı yapmaya devam edecekti. O zaman başka birine söyley. Annesi ya da kız kardeşi gibi.

Hayır, onu dahil etmek için çok fazla risk vardı. Ayrıca, o ve kız kardeşleri zaten bir skandalı atlatmışlardı, ikincisini at. Bu yüzden Rosabel'e nazik ve saygın bir koca bulmaya ve annesinin uygunsuz bir şeyle suçlanmamasını ya da herkesin önünde utandırılmamasını sağlamaya odaklanmalıydı. Ve *bu* iki şey de babasının sırrının ortaya çıkmamasına bağlıydı.

Diana ondan ne ki? Onunla evlenmek mi? Onunla yatmak mı? Diana'nın mahrem deneyiminin seviyesini yanlış okumuş olabileceğini düşündü.

Bu imkansızdı. İlk öpüşmeleri kesinlikle onun açısından çekingen olmuştu. Ve az önceki karşılaşmaları onun istekli ama deneyimsiz olduğunu göstermişti. Kahretsin, kendisinin ne yapacağını bilmesinin tek nedeni Newcastle'da neşeli bir dul kadınla kurduğu şehvetli dostluktu. Kadın, onun sadece on dört yaşında olduğunu anlamadan önce ona çok şey öğretmişti. O noktada, sevgisini henüz toy bir delikanlı olmayan adama aktarmıştı.

Dul kadın onun olduğundan daha yaşlı olduğunu düşünen ilk kişi de değildi. Geoffrey o kadar uzun boylu ve hızlı büyümüştü ki, kadınlar sık sık onu en verimli çağında bir erkek sanıyorlardı. Geoffrey bir süre onların bu varsayımlarından yararlanmıştı. Hangi genç adam olabildiğince çok kadınla yatmak istemezdi ki?

Sonra babası onu oturtmuş ve hastalık ya da çocuklu bir kadınla birlikte olmanın tehlikeleri konusunda uyarmıştı. Babası Geoffrey'nin bir gün evleneceğini ve salata günlerinde başına kakılmasından nefret edeceğini söylemişti.

Geoffrey o zamandan beri çoğunlukla bekârdı. Kadınlarla. Ama eliyle değil.

"Burada gizlenerek ne yapıyorsun?" diye sordu bir kadın sesi.

"Kahretsin, Rosy, beni şaşırtma! Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı." Neyse ki pantolonundaki şişkinlik kaybolmuştu. En azından şimdilik.

"Şey," dedi, "Diana seni getirmem için beni gönderdi. Herkes seni soruyor."

"Tamam. Geri geleceğim." Kalbi hızla çarpıyordu. Diana onu görmek istiyordu. ve ailesiyle daha fazla ilişkiye girmeyi reddetmek mi? düzeltmeyeceği kadar berbat mı ? "Ne istediğini söyledi mi?"

Rosy gözlerini ona dikti. "Senin için, böylece insanlar seni sormayı bırakacak. Ya da en azından

Tahmin ettim. Gerçekten söylemedi."

Lanet olsun. Kız kardeşi hiç yardımcı olmuyordu. Birlikte evin kapılarından birine doğru yürürlerken, "Yemek ve dans hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Gerçekten de öyleyim! Beni bir Sezon geçirmeye zorladığınız için teşekkür ederim. Şimdiye kadar harika geçti." Kapının hemen önünde durakladı. "Oh, ve arkadaşlarınızdan biriyle dans ettim - Lord Foxstead. Çok hoş birine benziyordu. Soylulardan arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

"Ve şimdi biliyorsun." Foxstead. Lanet olsun. Adamın bir unvanı ve serveti ama fahişelik konusundaki ünü neredeyse Lord Winston'ınki kadar kötüydü.

Geoffrey, Rosy'ye dürüstçe fikrini söylemekten daha iyisini biliyor olabilirdi. Ama bu onu Foxstead'le konuşmaktan, adamın niyetini sormaktan, Foxstead'in neye bulaştığını bildiğinden emin olmaktan alıkoymamalıydı. Tanrı aşkına, adam ondan tam dokuz yaş büyüktü!

Diana'dan altı yaş büyüksün. Ayrıca, eline geçen her fırsatta ondan faydalanıyorsun. Ama Foxstead'i sadece kız kardeşinle dans ettiği için boğazlamaya hazırsın. İkiyüzlü bir göt olma.

Geoffrey gerçekten de ikiyüzlü bir pislikti ve umurunda *değildi*. Diana düşüncelerine hükmetmeye başlamıştı ve bununla nasıl başa çıkacağından emin değildi. Yine de yakında çözsse iyi olacaktı. Aksi takdirde, Rosy için altın bir gelecek yaratabilecek kadınla arası açılacaktı. Annesi ve Rosy bunun için onu asla affetmeyecekti.

Eğer kendi aceleci ve akılsız davranışı Diana ve kız kardeşlerinin yardımını kalıcı olarak kaybetmesine neden olursa, buradan Hades'e kadar kendini tekmeleyecekti.

* * *

Diana'nın Geoffrey'i tek nedeni konukların, Geoffrey'le terasta yalnız olmadıkları pekiştirmektir. Bunu kesinlikle ikiyüzlü alçağı görmek istediği için yapmamıştı. Hayır, kesinlikle. Rosy'yi onu alması için göndermesinin nedeni de buydu. Böylece Diana'nın o koca yalnız kalması gerekmeyecekti.

Adam gelir gelmez, akşam yemeği eğlencesi sona ermeye hazır olur olmaz, geceyi kutlamak için Rosy'nin şerefine kadeh kaldırması gerektiğini ona hatırlatacaktı. Ona bu hatırlatmayı yaptıktan sonra Diana olabildiğince hızlı bir şekilde kaçacaktı.

Onu beklerken, boş yatak odasını arşınladı ve kendini öfke krizine soktu. Sonra Rosy, Geoffrey olmadan geldi.

"Kardeşini getirdiğini sanıyordum," dedi Diana... Rosy'nin genişleyen bakışlarına bakılırsa biraz fazla sertti.

"Öyleydim ama önce misafir odasındaki bir meseleyle ilgilenmesi gerektiğini ve kısa süre sonra döneceğini söyledim."

Doğru. Bu Geoffrey'nin yoluydu, tıpkı onu ilk öptüğünde yaptığı gibi. Bu harika değil miydi? "Bana bir şey söyle," dedi Rosy'ye. "Neden hiçbiriniz Geoffrey'nin ... kardeşinizin bir nişanlısı olduğundan bahsetmediniz?"

Rosy gözlerini kırıştırdı. "Çünkü öyle değil."

Cevap onu şaşırtmıştı. Elbette Rosy kardeşi için yalan söylemezdi. Diana'nın söyleyebildiği kadarıyla genç kadın genelde oldukça dürüsttü. Ama yine de ... "Bugün erken saatlerde bana evlenmekte özgür olmadığını söyledi."

"Neden böyle bir şey söylediğini anlayamıyorum. Newcastle'da çok gözde bir bekâr. En azından artık bir dük için." Rosy'nin yüzü . "Bir dakika, siz ikiniz *evlilikten* mi bahsediyordunuz?"

Bu Diana'yı hazırlıksız yakaladı. Yazıklar olsun ona! Şimdi de ona söylememesi gereken şeyleri söyletiyordu. "Birbirinize mi? Saçmalama." Mantıklı bir açıklama bulmak için çabaladı. "Sadece evlenmeye karar verdiğinde ona nasıl bir eş bulabileceğimizi tartışıyorduk. O sırada şu anda evlenmeye müsait olmadığını söyledi."

"Anlıyorum," dedi Rosy, açıkça ikna olmamıştı.

Yüce Tanrım, bu yalana bir son vermeliydi. Diana bundan hoşlanmıyordu ve ayrıca bu konuda kötüydü. "*Hiç* nişanlısı oldu mu? Hâlâ aşık olabileceği biri?" Galler Prensi'nin çok da gizli olmayan bir karısı olabiliyorsa, Geoffrey'nin de ailesinden gizlediği bir nişanlısı, hatta karısı olabilirdi.

Rosy güldü, sonra Diana'nın yüzüne baktı ve ayıldı. "Bildiğim kadarıyla Geoffrey kimseye kur bile yapmadı. Hem de hiç. Köprüleri, tünelleri ve kanalları onun tek aşkı görünüyor. *Onları* kastetmiş olabilir mi? Siz onu yanlış anlamış olabilir misiniz?"

"Oh, inan bana, bu konuda oldukça açıktı." Nefesi kesilmeye başlamıştı. Açık konuşmuş *muydu*? Konuşmayı kafasında tekrarlardı; adam kesin bir dille "evlenmeye bile özgür olmadığını" söylemişti ama bunun başka bir kadınla ilgisi olduğunu söylememişti.

Yoksa sadece boşa mı kürek çekiyordu? Her iki durumda da, kastettiği her neyse, bu konuda kesinlikle açık sözlü davranmamıştı. "Kardeşin bazen çok sinir bozucu olabiliyor."

"*Bazen* değil," dedi Rosy. "Çoğu zaman. Sık sık kulaklarını sıkmak . Eğer onlara ulaşabilseydim ben de yapardım."

"Ne demek istediğini bilmezken ve açıklamazken ona nasıl yardım edebilirim ki?" Diana açıklamasına izin verecek kadar uzun süre kalmamıştı ama bu ne burada ne de oradaydı. Muhtemelen Diana'nın sözlerini nasıl yorumlayacağını çok iyi biliyordu ve kibirli alçak herif de izin vermişti.

Rosy sıkıntılı bir ifadeyle onu izledi. "Geoffrey'nin kimseye açıklama yapmama eğiliminde olduğu konusunda sizi uyarmalıyım ve bu konuda bana ve anneme karşı da diğer herkese olduğu kadar kötü davranıyor. Dürüst olmak gerekirse, bize evlilikle ilgili şu ya da bu şekilde hiçbir şey söylemedi. Ya da Greenwood Kalesi'ne ne zaman taşınacağımız hakkında. Ya da babam ölüm ne demiş olabilir, eğer bir şey söylediye bile. Tek kelime bile etmedi."

"Ve size söylemesini *talep* etmiyorsunuz?"

"Geoffrey taleplerle pek başa çıkamaz. O çok ... şey ... bağımsızdır."

"Kendi yolunu çizmeye kararlı demek istiyorsun. *Bunu* fark ettim." Diana ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve evlenmekte özgür olmadığını söylerken ne demek istediği hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Hem de . Belki de büyükbabamın işini nasıl satmaya çalıştığından bahsediyordu? Büyükbabamız öldükten sonra Geoffrey Stockdon ve Oğulları'nı yıllarca tek başına yönetti. Babam hiç ilgilenmedi, o yüzden öldüğünde hiçbir şey değişmedi. Ama Geoffrey düklüğü ve her şeyi miras aldıktan sonra ..."

Rosy kollarını belinin üzerinde kavuşturdu. "O ve annem üçümüzün Yorkshire'daki Greenwood Şatosu'na taşınmamızı istiyor, böylece malikaneyi düzene sokmaya başlayabilecek. Ama arkadaşlarımı geride bırakmaktan nefret ediyorum. Sadece iki tane var ama de ..."

"Anlıyorum," dedi Diana nazıkçe. "Kadın arkadaşlar toplum içindeki her yaşam için gereklidir."

"Evet! Anlıyorsun." Rosy alt dudağını çiğnedi. " senin kız kardeşlerin var. Bir anne, ne kadar harika olursa olsun, kız kardeşlerin yerini alamaz."

"Doğru," dedi Diana, boğazında bir yumru oluşmuştu. Ama kız kardeşler de bir annenin yerini tam olarak tutamazdı.

Annesini en son gördüğünden beri haftalar geçmişti. Sezon boyunca hepsi çok meşguldü. Yine de Diana onu özliyordu. Annelerinin babalarına duyduğu öfkeden arınmış olan anneleri değişmiş, bir şekilde daha kolay başa çıkılır hale gelmiş, kızlarının ona sunabileceği her türlü şefkat kırıntısından mutlu olmuştu.

Annem evlilikleri boyunca sadece babamın zina ilişkileri yüzünden böyle davranmış olabilir miydi?

Artık bir önemi yoktu. Annemle babamın arasının açılmasına neden olan şey ne olursa olsun, evlilikleri başarılı bir birlikteliğin en iyi örneği değildi.

Geoffrey'nin gizliliği de evlilik için iyiye işaret değildi. Oh, neden onu evlilik açısından düşünüyordu ki? Berbat bir koca olurdu. Her şey her zaman *onun istediği* gibi olacaktı ve zaten babamdan yeterince çekmişti. Ayrıca, evliliğin istediği bir şey olmadığını açıkça belirtmişti.

Tabii onaylamadığı, evlenmek istemediği tek *kişi* o değilse. Davranışları yüzünden ahlaksız olduğunu mu düşünüyordu? Eğer öyleyse, ona lanet olsun. Onu bir şeye zorlamış gibi değildi.

Muhtemelen kızın onu tavlamaya çalıştığını düşünüyordu. Bu, evlenmeme nedenleri hakkında ona neden yalan . Tanrı aşkına, evlilikten söz etmemiştii bile nasıl ve neden böyle bir sonuca vardığı onu aşıyordu. Ama bunun suçlusu o değildi. Ve onu gördüğünde bunu ona söyleyecekti.

Sadece bu gece değil.

"Dansa geri mi?" Rosy kapıya . "Geoffrey'ye ne olduğunu bilmiyorum."

"Evet, geri dön. Akşam yemeği eğlencesinin tadını çıkarmayı hak ediyorsun. Ne de senin için. Ama önce Eliza'yı bulup buraya gönderirseniz çok memnun olurum."

"Geoffrey'i görürsem onu da göndereyim mi?"

"Hayır." Diana kalmıyordu. Ve şu anda onunla uğraşamayacak kadar yorgun ve öfkeliydi. Bir yaklaşım bulması gerekiyordu.

Eliza geldiğinde Diana tüm Brookhouse ailesiyle işinin bitmesine hazırdı. Ama o anki ruh haliyle aceleci davranmaması gerektiğini de biliyordu. Bu yüzden kız kardeşinden Geoffrey'ye akşam yemeği sonunu nasıl idare etmesi gerektiğini hatırlatmasını istemekle yetindi.

Eliza'nın bakışları onun üzerinde daraldı. "Bugün Majesteleri'yle olan tartışmaların çoğunu siz yaptınız.

Ne değişti?"

Diana kız kardeşine yorgun bir gülümseme attı ve var gücüyle yalan söyledi. "Onunla ya da ailesiyle bir ilgisi yok. Sadece korkunç bir baş ağrım var. İnsanların bir dakika daha duramam. Anlıyorsunuzdur." Kız kardeşinin elini tuttu. "Ama kalmamı istersen, bunu kesinlikle yaparım."

"Hayır, hayır, elbette değil." Eliza Diana'elini iki elinin arasına aldı. "Çok uzun bir gün geçirdin-"

"Sen de öyle," dedi Diana.

"Ama son üç haftadır senin gibi bükük gezmiyorum. Evine git. Ayrıca, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Verity ve ben sosyal bir etkinliğin bitiminden önce birden fazla kez izin istedik. Sen hiç istemedin. Bu yüzden Verity'nin sıranın sende olduğunu yürekten kabul edeceğine eminim."

Diana usulca, "Teşekkür Eliza," dedi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunu unutmayacağım."

"Sana izin vermeyeceğim," dedi Eliza, sonra da güldü. "Şimdi sen git. Huysuz müşterimizi bulmalı ve kız kardeşine karşı görevini yerine getirdiğinden emin olmalıyım."

Eliza gitti ve Diana içinde daha önce giydiği elbisesi, dikiş aletleri ve Rosy'nin elbisesi ile retikülünü onarmak için çeşitli kumaş parçalarının bulunduğu çalışma çantasını almaya gitti. Diana çantayı kimsenin fark etmeyeceğini düşünerek bir kanepenin arkasına saklamıştı. Ama tam onu aldığı sırada bir adamın boğazını temizlediğini duydu. Kim olduğunu görmek için döndüğünde

Dük'ün kendisi kapı aralığında.

Onu görünce kısa süreliğine hazırlıksız yakalandı. Sonra derin bir yaptı. "

Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

İrkildi. "Diana . " dedi ve ona doğru geldi. Diana bir adım geri çekildi.

Bu onu duraksatmışa benziyordu, çünkü kaskatı kesilmişti. "Benimle konuşmanız gerektiği söylendi."

"Artık değil. Daha önce beni kasten yanlış yönlendirdiğini ve bir yalana inanmama izin verdiğini bildiğimden beri olmaz." Çantasını aldı ve onun kenara çekilmesini bekledi. "Sanırım Eliza sana akşamın geri kalanında ne yapacağını söylemiştir. Söylemediyse, söyleyecektir. Kendi adıma, size söyleyecek hiçbir şeyim yok, *Majesteleri*, bu yüzden lütfen kapıyı bırakırsanız ..."

Odaya doğru ilerledi ama tam olarak onun yolundan çekilmedi. "Beni affet, Diana. Daha önce nişanlı olduğumu ima istememiştim. Yanlış konuştum."

"Yanlış konuştum." Kadın homurdandı. "Kız kardeşin nişanlandığını duyunca şaşırdığını söyleyince *yanlış söylediğini* anladım. Yani resmi olarak nişanlı değilsiniz. *Gizlice* nişanlandınız mı? Gizlice evlendiniz mi?"

"Kız kardeşim ve annemden sıradan bir sırrı bile zor saklarım. *Bu* tür bir sırrı kesinlikle saklayamazdım."

Bu, nedense taşkın kapılarını açtı ve incinmişliği ve mahcubiyeti ortaya döküldü. "Hangisi daha kötü bilmiyorum: aslında başka biriyle nişanlı olan bir adamın ilgisinden hoşlandığımdan korkmak mı yoksa aynı adamın neden birlikte olmak istemediği gerçeğini itiraf etmek yerine yanlış izin vermeyi kasten bilmek mi?"

"Gerçek!" Kapıyı kapatmadan önce dışarı bakmak için döndü. "Hangi bu, söyler misiniz?"

Şu anda, kapı kapalıyken onunla burada yalnız kalırsa itibarının zedeleneyeceğini umursamayacak kadar sinirliydi. "Hiçbir fikrim yok. Söylememiştin, hatırladın mı? Ama bir dizi olasılığı düşündüm. Terastaki ahlaksız davranışından rahatsız mı oldun, bunu kıskırtan sen olduğun halde? Bir zamanlar geçimini sağlamak için çalışan bir adamla evlenemeyecek kadar yüce biri olduğumu mu düşündünüz? Belki de kızıl saçlarımı korkunç buldunuz?"

"Hiçbiri değil, Tanrım!" diye itiraz etti. "Bekle, kızıl saçlarını korkunç bulan erkekler mi var? Bunların nesi var?"

"Konuyu değiştirme!" diye bağırdı. "Eğer bu nedenlerden hiçbiri doğru değilse, belki de bana doğru olanın ne söyleme nezaketini gösterirsiniz. Ayrıca ben böyle bir şey söylememişken neden sizinle evlenmek *istediğimi* düşündün ki?"

"Ben sadece Düşünmedim ..."

"Hayır, duygularımı kadar dikkate almadın. Bana sadece ikimiz arasında herhangi bir cilveleşmeyle ilgilenmediğini söyleyebilirdin." Sertçe yutkundu. "İnan bana, bu meseleyi orada bitirirdi. Farkında olmayabilirsin ama daha önce müşterimle iş anlaşmamızı kişisel bir anlaşmaya dönüştürerek suları bulandırmadım. Eğer bu sizi rahatsız ettiyse, tek yapmanız gereken bunu söylemektir. Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, ben bir erkeği evliliğe ikna etmek için el altından taktikler türden bir kadın değilim."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Karşılaşmamız beni şaşırttı, hepsi bu. Şimdiye kadar fark etmiş olmanız gerektiği gibi, modaaya uygun kadınlarla uğraşmaya alışık değilim."

"Oh, bunu *kesinlikle* fark ettim," dedi kuru bir sesle. "Etrafınızdaki herkes bunu fark etti. Muhtemelen kraliçenin kendisi de fark etmiştir. Ama aynı zamanda sizi iddia ettiğiniz gibi onurlu bir beyefendi, bir kadının başka bir nişanlıyla oynadığını düşünmesine izin verecek biri olarak görmedim."

"Biliyorum. Haklısın. Bunu yapmamalıydım."

"Hayır, ."

Elini saçlarının arasında gezdirdi. Saçlarını karıştırmak gibi kötü bir huyu vardı ve huyunu bu kadar sevimli bulmasından nefret ediyordu. "Mesele şu ki," dedi, "şu anda sorumluluklar içinde boğulduğumu söylemenin ötesinde, neden evlenmekte özgür olmadığımı size söyleyemem. Düklük davranış kurallarını öğrenmek, merhum selefimin mülklerini halletmek, Stockdon ve Oğulları'nı ve mevcut projelerimi yönetmeye çalışmak ve Rosy ile annemin iyi bir durumda olduklarından emin olmak arasında, aklım başımda değil."

"Benim de benzer bir dizi ağır sorumluluğum var," dedi. "Yine de 'evlenmekte özgür olmadığımı' ima etmedim. Gerçekten de size bir kez evlilikle ilgili bir şey söyledim mi?"

"Hayır," dedi huysuzca. "Ama çoğu kadın-"

"Sen bile çoğu kadın gibi olmadığımı kabul edersen," dedi adam ona olduğundan daha fazla kızmasına neden olacak bir şey söyleyemedi. Eğer böyle bir şey yaparsa, çantasıyla onun beynini dağıtmayı çok isteyecekti.

Bir işe yarayacağından değil. Herhangi bir şeyin nüfuz etmesi için çok kalın bir kafatası vardı.

"Ve düşünsene," dedi, onun yanından kapıya doğru yürürken, "aslında bir gün evlenmek isteyip istemediğime karar verebilmem için bana tutku konusunda ders vermeni düşünmüştüm. Açıkçası, bu büyük bir hata olurdu." Kapıyı açtı ve durup ona . "Sanırım bana ders verecek başka bir adam bulmam gerekecek. Bu görev için tavsiye edebileceğiniz biri bana haber verin."

Koridorda yürümeye başlamadan önce adamın çenesinin düştüğünü görmenin muazzam memnuniyetini yaşadı. Demek onu yanıltmayı düşünmüştü, mi? Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Bundan emin olacaktı.

On Birinci Bölüm

Geoffrey kapıdan çıkıp hızla uzaklaşan Diana'nın ardından bakakaldı. Gerçekten de düşündüğü şeyi mi söylemişti? Yoksa onu yatağında hayal ederken kurduğu ateşli hayaller sonunda zihnini ele mi geçirmişti?

"Ne tür bir görevi doldurmak istiyor?"

Geoffrey o kadar hızlı döndü ki neredeyse arkadaşı Foxstead'i ve adamın tuttuğu şampanya bardağını devirecekti. Tanrım, bu adam ne kadarını duymuştu? "Pardon?"

Foxstead, Diana'nın gözden kaybolan figürüne başıyla onay verdi. "Kulak misafiri olduğum için özür dilerim, eski dostum ama Leydi Diana'nın senden tavsiye istediğini duydum. Sadece hangi pozisyonu doldurmaya çalıştığını merak ediyorum. Eğer yardımcı olabileceğim bir şeyse-"

"değil," diye tersledi Geoffrey. Arkadaş olsun ya da olmasın, Foxstead bir an için Diana'yı yatağa atabileceğini düşündüyse- ", " dedi Kont. "Sinirlenmene gerek yok. Sadece teklif edeyim dedim."

İşte o zaman Geoffrey arkadaşının yüzündeki şaşkınlığı fark etti. Sonra her şey aydınlandı. Foxstead, Geoffrey ve Diana'nın bir hizmetçi, bir tüccar ya da aynı derecede zararsız bir iş hakkında konuştuklarını düşündü.

Lanet olsun. Kendine dikkat etse iyi olacaktı yoksa bütün dünya kadının onu sinirlendirmeye başladığını anlayacaktı. "Beni affet, Foxstead. Şu anda biraz asabiyim. Hiçbir şeyin ev sahibi olmaya alışık değilim. Hatta bunların hiçbirine alışık değilim."

"Bunu ayarlamak için doğru kişileri seçmişsiniz."

Geoffrey o kadar emin değildi. Kendisini bu kadar baştan çıkarmayan "insanlar "ın -özellikle de birinin- olmasını tercih ederdi. "Şık Davetlerden bahsetmişken, bir şeyi merak ediyorum. Sosyetenin üst kademelerinde çok dolaşıyorsunuz. Leydi Diana ve kız kardeşleri hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu bağlamda, rütbeli üç kadının bir işletmeyi yönetmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Foxstead şampanyasından derin bir yudum aldı. "Bence kendi hataları olmaksızın dört yıl önce kendilerini dedikoducuların kalmış buldular. Bu yüzden oturup toplumun onları kabul etmesini beklemek ya da ailelerinin yetişkin gibi davranmasını beklemek yerine, kendilerini sosyetenin tamamen dışında bir iş kurmayı seçtiler." Başını iki yana salladı. "Anladığım kadarıyla bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti."

"Evet, ama evlenmemiş olan iki hanım onun yerine kocalarını alabilirlerdi."

Foxstead sert bir kahkaha attı. "Her şeyden önce, Leydi Verity' zaten ciddi bir talibi vardı, anne babasının boşanma haberi duyulunca ilgisini başka bir kadına yönlendiren bir alçak."

"Bu vicdansızlık!"

"Katılıyorum. Ama Londra sosyetesini böyle. Herkesin kaçması için bir skandalın kokusu yeter. Kız kardeşler işlerine başladıklarında, boşanma davası yeni başlamıştı. Hiçbir anne ya da baba oğullarının böyle bir skandalın yakınında olmasını istemezdi. Dolayısıyla Leydi Diana ve Leydi Verity tüm bunları görmezden gelebilecek erkekler bulabilseler bile, şüphesiz kendilerinden çok daha düşük seviyedeki kişilerle evlenmek zorunda kalacaklardı. O zamanlar toplum boşanma konusunda oldukça katıydı. Düşünüyorum da hala öyle."

Bu son derece adaletsiz görünüyordu. Diana'nın ona kızgın olmasına şaşmamalıydı. Onu, kendisiyle evlenmek zorunda kalacağı bir duruma sürüklemekle suçladığına inanıyordu. Geoffrey onun asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Öyleyse neden böyle bir şey yapabileceğini ima etmişti?

Çünkü kendi sırlarını saklamakla o kadar meşguldü ki, bunları saklama eyleminin onu nasıl etkileyebileceğini düşünemiyordu. Bir dahaki sefere -bir tane olduğunu varsayarsak- daha iyisini yapardı. "Peki o nasıl ... bugünlerde toplumda nasıl görülüyorlar? İşleri başarılı görünüyor."

"Kabul ettiklerinden daha fazla müşteriyi geri çevirdikleri düşünülürse, *çok* başarılı olduklarını söyleyebilirim. Onları onaylamayanlar hala ortalıkta dolaşıyor ama Elegant Occasions'ın yeterince destekçisi var ve insanlar onları meşgul etmek için yardım istiyor. Kendileri etkinliklerde yer almadıkları için, bir hizmet sunmak ile sözde toplumun içinde olmak arasında ince bir çizgide yürüyebiliyorlar."

"Nominal olarak mı? Eminim şimdiye kadar boşanma meselesi unutulmuştur. Tanrı aşkına, onlar bir kontun kızları!"

"Ve sevgilisiyle kaçan zinacı bir annenin kızları. Bu her muhtemel talibi duraklatır."

"Bu çok saçma," diye mırıldandı Geoffrey. "Kötü karakter kalıtsal bir şey değil ki."

"Size katılıyorum ama siz ve ben bilim adamıyız. Yüksek sosyetenin ortalama üyeleri gerçekleri ve kanıtları açıkça göz ardı eden batıl inanç yaratıklarıdır. Leydi Diana'yı Londra'nın yarısına her zaman tercih ederim ama gerçek şu ki siz ve ben tipik insanlar değiliz."

Geoffrey'nin midesi düğümlendi. "Leydi Diana'da gözün mü var?" Geoffrey sordu. "Olası bir eş olarak yani."

"Gözüm kimseyi görmüyor. Yaban yulaflarımı ekmeyi henüz bitirmedim." Foxstead ona dikkatle baktı. "Ama daha önce yakın zamanda evlenmeyi planlamadığını söyleyen bir adam için kadınla aşırı derecede ilgileniyor gibisin."

"Hâlâ anlamıyorum. Sadece büyüleyici bir kadın olduğunu düşünüyorum, hepsi bu." "Kahretsin, Greenwood. Aşık , değil mi?"

Geoffrey bununla alay etti. "Senin şampanya kadehine vurulduğundan daha fazla vurulmadım."

"Ah, ne kadar romantik bir adamsın, bir kadını şampanyayla kıyaslıyorsun. Yine de bu çok iyi bir şampanya."

"Ben de biliyorum," dedi Geoffrey, "çünkü parasını ben ödedim."

Foxstead neyse ki onun konuyu değiştirmesine izin verdi. "Bir bardak daha alabilirim. Bana katılır mısın?" "Elbette." Geoffrey içini çekti. "Rosy'nin şerefine kadeh kaldırmak zorundayım, o yüzden bunu şampanya."

Geoffrey'nin Rosy'den bahsetmesi Kont'u duraklatmış gibiydi. "Sizi temin ederim ki daha önce verdiğiniz ögüdü aldım. Gelecekte kız kardeşinizle saygılı bir şekilde dans etmekten fazlasını yapmayacağım, yemin ederim." Foxstead sırtımaya başladı. "Gerçi anladığım kadarıyla bir serveti var, bu da her zaman bir avantajdır. Ayrıca, bana kalırsa da güzel bir kadın."

"*Benim yanımda* böyle tavsiye ederim," diye Geoffrey. "Ve için kim teklifte bulunursa bulunsun, bunu sadece serveti yüzünden yapmasa iyi , yoksa nişanı başlamadan bitiririm."

Foxstead güldü. "Not edildi."

Gecenin geri kalanı bulanıktı. . kısmen Geoffrey'nin gece yarısını çoktan geçmiş olan Foxstead ile bir kez olsun biraz fazla şampanya içmiş olmasından kaynaklanıyordu. Ve kısmen de Diana'tutkuyla ilgili sözleri beyninde sekip durduğu için, diğer bazı kısımlarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Geoffrey, Foxstead gittikten kısa bir süre sonra kendini yatağa sürükledi ama hemen uykuya dalmadı. Bunun yerine, etkileyici ana yatak odasındaki sayvanlı yatağının tentesine bakarken, boş yere Diana'nın da kendisiyle birlikte yattığını hayal etmemeye çalıştı.

Altında çıırılçıplak duran, onu üzerine çağıran, dizlerini kalçalarının arasına yerleştirip dolgun göğüslerinin tadını çıkarırken

ona kötü davranırken. Bu görkemli görüntüyle uykuya daldı.

Sabahın erken saatlerinde bir yerde, onu gördüğü canlı bir rüyadan uyandı, sadece frikik verip tekrar uykuya dalacak kadar uzun bir süre. Uyandığında güneş tepedeydi.

Neyse ki evdeki diğer herkes onun kadar geç uyumuştı. Elegant Occasions'ın hanımlarının onlarla tanıştığı ilk sabah neden kadar durgun ve huysuz olduklarını şimdi anlıyordu. Bugün sabah onda herhangi bir toplantıya katılmasının imkânı yoktu. Tanrı'ya şükür ki onları iptal edecek kadar ileri görüşlüydü.

Diana'nın dün gece kendisine ne kadar kızgın olduğunu göz önünde bulundurarak Bayan Pierce'in evine gidip gitmemeyi tartıştı. Ama onun öfkesinin derinliğini başka nasıl ölçebilirdi ki? "Tutkunun yolları" konusunda kendisine ders vermesinden bahsederek ona sadece eziyet edip etmediğini başka nasıl anlayabilirdi? Ya da bunu gerçekten düşünüp düşünmediğini? Ve eğer öyleyse, bunu tekrar düşünüp düşünmeyeceğini?

Çünkü Tanrı biliyordu ki, onun yatağında olduğu düşüncesi zihnini doldurduğunda herhangi bir iş yapmanın imkânsız olduğunu görecekti. Bu yüzden ya onun bu istekliliğini netleştirmesi gerekiyordu. Ya da ondan tamamen kurtulmalı ve bundan böyle annesiyle Rosy'nin Zarif Günler'i onsuz halletmelerine izin vermeliydi.

Buna karar verdikten sonra, yeni uşağının ekin tutması için hazırladığı ilacı (ada çayı, Epsom tuzları, sirke ve çuval otundan oluşan iğrenç bir karışım) içti ve hanımların bugün ne yapacaklarını görmek için indi. Tanrı'ya şükür çok fazla hasta değildi, çünkü uşağının ilacı baş ağrısını geçirirken mide bulantısını artırıyordu.

Annesini ve Rosy'yi kahvaltıda buldu, onları etkileyecek kadar iyi giyinmişlerdi. Kendisine bir fincan kahve doldurduktan sonra masada onlara katıldı. "Bu sabah ikiniz de çok hoş görünüyorsunuz. Nereye gidiyorsunuz?"

"Terzi," dedi Rosy, onu irkiltecek kadar yüksek bir sesle. "Balom için elbiselerimiz hazır, onları denemeye . Sonra Diana bizi onlara uygun retikül, ayakkabı ve eldiven almak için alışverişe götürecekt."

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi annem ve Rosy'yle öyle bir bakıştılar ki ikisi de okullu kızlar gibi kıkırdadı.

"Diğer şeylerin' ne olduğunu sormaya cüret edebilir miyim?" dedi.

"Hayır," dedi annem. "*Her şeyi* bilmek zorunda değilsin Geoffrey."

"Peki. Bana söylemek istemiyorsan, söyleme. Ama belki alışveriş için sana katılırım." Bu da ona Diana'yla yalnız konuşma şansı verebilirdi. "Ben de eldiven ve ayakkabı ."

"Kesinlikle yapabilirsin." Rosy masanın altına baktı. "Şu anda giydiğin Hessianlar biraz şık ama çizmelerin yasak olduğu Almack's için uygun değil. Ayrıca dün gece benim mezuniyet balomda giydiğin ayakkabıları da giyemezsin. Daha şık ayakkabılar giymelisin."

Ona göz kırptı. Elegant Occasions onu zaten onlar gibi konuşturuyordu. "Kız kardeşimin erkek botları konusunda bu kadar uzman olduğunu bilmiyordum. Umarım hiçbir ayakkabıcı sana gizlice kur yapmıyordur. Ayağımı yere vurmak zorunda kalacağım."

Rosy neşeyle güldü. "Tanıdığım tek ayakkabıcılar ya yaşlı ya da yeni evli, kıskanç eşleri de ayaklarımı ölçerken yanımda dikiliyor. Yani pek de uygun kocalar değil."

"Özellikle de evli olanlar," dedi Geoffrey.

"Rosy'nin 'daha şık' ayakkabılara ihtiyacın olduğunu söylerken kastettiği şey," dedi annem, "dans ihtiyacın olduğu. Dün gece giydiğin ayakkabılar gerçekten dans etmek için değildi."

Bir iniltiyi bastırdı. Annesi dans ayakkabıları ile normal ayakkabılar arasındaki farkı tam olarak ne zaman öğrenmişti? Ondan dans etmesini beklemeseler iyi olur. Karanlık terasta, Diana kucağındayken kısa bir ders onu pek de uzman yapmamıştı.

"Balolar, şenlikler ve Almack'ın kuponları nasıl harcayacağımızı dikte etmeyi bıraktığında çok

memnun olacağım.

günlerimiz," diye homurdandı. "Ya da benim param."

"Ben de ," dedi kapı aralığından yumuşak bir ses. "Çünkü artık de nasıl yapacağımızı *siz* belirleyemeyeceksiniz majesteleri. Rosy'nin *kocas*ı *dikte* edecek. Ve şükürler olsun ki benim bununla hiçbir ilgim olmayacak."

Diana buradaydı. İyi oldu. En azından bu işi dek halledebilirdi.

Düzgün bir beyefendi gibi ayağa kalktı ve düzgün bir selam verdi. Ama doğrulurken, "Para tartışmanın kabalık olduğunu söyleyen sen değil misin?" demekten kendini alamadı.

"Paradan mı bahsediyorduk?" Diana eldivenlerini teker teker çıkardı. Para kelimesini kullandığını hatırlamıyorum. Bunu yapan sendin."

Rosy biraz fazla neşeyle, "Seni yakaladı, Geoffrey," dedi.

"Evet, öyle." Geoffrey bakışlarının, ne yazık ki düğmeleri ilikli, koyu kahverengi spencer'ından, benekli muslin elbisesine doğru kaymasına izin verdi. "Kahvaltıda bize katılmak ister misiniz leydim?"

"Yemek yedim. Yine de varsa bir fincan demli çay . Ve bal, belki?" Uşağa işaret etti, o da başıyla onayladı ve aceleyle istediğini getirmeye gitti.

Rosy'nin yanına oturdu ve terzi dükkânından ayrıldıktan sonra nereye gideceklerini detaylandırmaya başladı.

"Geoffrey de bugün bizimle geliyor," dedi Rosy masumca. "Eldivenlere ve ... ihtiyacı var. Başka ne istiyordun Geoffrey?"

Diana'ya baktı. "Ayakkabılar. Özellikle de *dans* ayakkabıları."

Dans etmekten bahsettiğinde kızarmadı bile. Belki de söylediği kadar "soğuk" biriydi.

Bundan şüpheliydi. "Önümüzdeki Çarşamba günü Almack's'ta bol bol *dans* etmeyi umuyorum. Leydi Diana, kendim, annem ve Rosy için gerekli kuponları aldığımı söylemiş miydim? Görünüşe göre, oradaki patroniçeler bir dükle sosyal ilişki kurma fırsatını takdir ediyorlar."

"Düzgün giyinmiş bir dük," diye kestirip attı. "Çizme yerine ayakkabı, pantolon yerine pantolon, beyaz bir kravat ve bir chapeau sutyen."

Tek kaşını kaldırdı. "Bunlardan herhangi birini atladığım için beni geri çevireceklerini gerçekten düşünüyor musun?" "Yapacaklarını biliyorum. Bunu daha önce de yaptılar."

"Bir düke mi?"

"Bir kont. Pantolonla içeri girmeye çalışan arkadaşın Lord Foxstead'e sor."

Foxstead'in sesine benziyordu. Başını iki yana salladı. "Peki. 'Düzgün giyimli bir dük' olarak katılacağım. Tanrı'ya şükür bunların hepsi bende var."

"*Tanrıya* şükür biliyorsun." Uşağın getirdiği çayı almak için ayağa kalktı ve masanın üzerine koydu. "Majesteleri, biraz özel olarak konuşabilir miyiz? Hesabınızla ilgili gözden geçirmem gereken bazı hususlar var."

Başını salladı. "O zaman çalışma odama gidelim."

Kadın patlamadan önce ancak oraya varmışlardı. "Neden günlerce benden uzak durduktan sonra birdenbire 'dansımızdan' beni mahvetmek istiyorsun?"

", 'bizim' dansımızdan bahsetmedim. Bunu size yapmazdım. Bu yüzden kız kardeşim ve annem dansa yaptığım atıfı tamamen zararsız olarak algıladılar. İkinci olarak, sizinle yalnız konuşmanın başka bir yolunu bulamadım. Sana 'dans etme' konusunda ders vermekten daha iyi bir şey istemediğimi söylemek için.

.. tutku."

"Dün gece de söylediğim gibi, bu büyük bir hata olur. Bunu şimdi anlıyorum. *Neden* evlenemeyeceğini itiraf edecek cesareti olmadığı için bir kadını yanlış yönlendirecek kadar kalpsiz bir adamla ilişki yaşamak istemiyorum."

"Gizliliğimin, evlenme konusundaki isteksizliğimin sana ya da bir başkasına açıklamaya cesaret edemediğim nedenleri var. Ama bunun nedeni cesaretimin ya da merhametimin olmaması değil. İkisinden de bolca var bende."

"Buna dair bir kanıt görmedim."

"Peki. O zaman sana bunun kanıtını vereceğim. O kadar çok kanıt ki bıracaksınız."

"Bu sizin ayrıcalığınız. Bu fikrimi değiştireceğim anlamına gelmiyor. Ya da en azından savaşımadan, Majesteleri."

"Av tanrıçam Leydi Diana'dan da daha azını beklemezdim."

"Av tanrıçanız, efendim? Kanıt olmayan bir adam için cesur sözler. Kendini beğenmişsin, hakkını vereyim."

Onun çilek kokusunu alabilecek kadar yaklaştı. Onu tatmayı çok istiyordu ama burada, görülme riskinin olduğu bir yerde değil. gelse onu bir skandala bulaştırmak istemiyordu. Zaten yeterince acı çekmişti. "Beni henüz ukala görmediniz leydim. Ama ."

"Beni henüz inatçı görmediniz, Majesteleri. Ama ."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve kahvaltı salonuna doğru yürüdü. Kıkırdadı. Gerçekten de görmediği şey, onun sürekli ortalıkta dolaşmasıydı.

Tanıştıkları ilk gün, onu daha şık bir düğ yapmak için ısrar etmişti. İyi, bırak öyle yapsın.

Çünkü ne zaman onun üzerinde çalışmaya başlasa, sonunda öpüşüyorlardı. Ya da "dans ederek." Bu yüzden ikisi de yatağına düşene kadar devam izin veriyordu.

On İkinci Bölüm

Geoffrey'nin onlara her yerde "eşlik ettiği" **bir** hafta Diana'nın birkaç şeyi fark etmesini sağlamıştı. İnsanın emrinde iri yarı bir dükün olması çok iyi bir şeydi. Daha önce onlara kötü sözler söyleyen sözde beyefendiler, Geoffrey'nin onlara ters ters baktığını görünce bir kez daha düşündüler. Onları genellikle küçümseyen sözde hanımefendiler, yanlarında bir dük varken bunu yapmayı yeniden düşündüler.

Geoffrey onlara bu geceki balo için biletlerle birlikte Almack's'a giriş kuponları bile ayarlamıştı ve bunu dük olduğu için de yapmamıştı. Leydi Patroniçeler en yüksek rütbeden insanları geri çevirmeleriyle tanınırlardı.

Geçmişte, Elegant Occasions ancak Leydi Patroniçelerden biri için bir iyilik yapmayı kabul ettiklerinde kupon kazanabiliyordu - ya hizmetlerinden birini ücretsiz olarak sunmayı ya da bağlantıları arasında önemli bir dedikodu yaymayı. Elegant Occasions her zaman reddedebilirdi ... ama bu, Patroniçelerin onları içeri almayı reddedebileceği anlamına geliyordu. Kendisine ve kız kardeşlerine şantaj yapılmasını reddettikleri için nadiren kupon veriliyordu ve kupon yoksa bilet de yoktu. Kutsalların en kutsalına girmekten men edilmenin ek damgasından bahsetmiyorum bile.

Geoffrey bir şekilde bütün bunları atlatmıştı. Şimdi o ve kız Eliza'nın evinde, o akşam Almack'yapacakları ziyarette yeni elbiseleriyle birlikte giyecekleri aksesuarları seçiyorlardı. Geoffrey şimdiye kadar ona cesaretini göstermişti. Çünkü Almack's'Leydi Patroniçelerini karşısına alabilecek birinin ruhunda ateş vardı.

Peki ya onları yenmek ve kazanmak? Bu neredeyse hiç . O zamandan beri etkilendiğini belli etmemek için çok çabalıyordu. Onu bir daha gördüğünde, bunu nasıl yaptığını soracaktı.

"Bu öğleden sonra talibin nerede?" Verity Diana'ya sordu. "Ne talibi?" Diana umursamaz bir ton takınmaya çalışarak sordu.

"Grenwood," dedi Eliza. "Ve bize karşı çekingen davranma."

Diana zoraki bir kahkaha attı. "O zaman saçmalama. Greenwood benim talibim değil. da benim de evlenmeye niyetimiz yok, yani tanımı gereği talip ."

"Koruma o zaman?" Verity sordu. "Evcil kaplan mı? İyi şans mı? Doğru tanımı bulduğumda beni durdurun."

"Arkadaş ve müşteri," dedi Diana kararlılıkla. "Hepsi bu." Gerçi adam hızla gündüzleri daha az sinir bozucu, geceleri ise daha çok baştan çıkarıcı olmaya başlamıştı. "Ve tabii ki dük. Bu da onun söylediğiniz şeylerden herhangi biri olmasını engelliyor." Menekşe rengi bir şalı yüzüne doğru tuttu. "Ne düşünüyorsun? Bunu mu yoksa fildişi mi?"

"Beni engelliyor mu? Gerçekten mi?" dedi kapıdan bir erkek sesi.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarak Geoffrey'ye döndü. "Zavallı uşağımızı seni habersiz içeri alması için ikna etmeyi bırakmalısın."

"Neden? Norris bunun bir şaka olduğunu düşünüyor."

Başını eğdi ve saf bir inançsızlıkla ona baktı. "*Bizim* Bay Norris mi? Huysuz, onaylamayan Bay Norris?"

", onaylamıyor ama yine de içeri girmeme izin veriyor." Ona yaklaşırken göz kırttı. "Unvanımın beni herhangi bir şeyden alıkoymasına gelince, korumanız olma fikri oldukça hoşuma gitti. Ama evcil kaplan.

.. sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Verity sordu.

"Çünkü *benim* evcil hayvan olmamı istiyor," dedi Diana soğukkanlılıkla. "Böylece beni kontrol altında tutması daha kolay olacak."

"Tam tersine," dedi Geoffrey, "herhangi bir evcil hayvan sahibi olmak gibi bir arzum yok, hele bir dişi kaplan hiç yok. Ama senin şans meleğin olma fikri gidiyor."

Geoffrey ona gülümsemek istemesine neden olacak kadar dikkatle baktı. Ama buna cesaret , yoksa Geoffrey olduğundan daha da ukala olacaktı.

"Mor şalı takmalısın," dedi. "Neden?" diye sordu

kadın, bakışlarını ona dikerek. "Çünkü hoşuma gidiyor."

"Fildişi olan o," dedi.

İçtenlikle güldü. "Bunu yapacağını biliyordum. Bu yüzden moru seçtim."

"Menekşe rengi." Kadın ona baktı. "Ve *seni* de tanıyorum. Sen asla fildişini seçmezsin. Senin zevklerin daha cafcaflı şeylere yöneliyor."

"Seçtiğiniz şallardan birinin başlangıçta 'cafcaflı' olduğunu mu söylüyorsunuz? Tsk-tsk. Ben de seni modanın kraliçesi ."

Kadın . "Ben asla böyle bir şey söylemedim-

" "Rosy sana böyle sesleniyor."

"Oh." Diana eridi. "Çok tatlı ."

Kollarını her zamanki etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden ben sana modanın kraliçesi dediğimde hakaret da o dediğinde 'tatlı' oluyor?"

"Çünkü sen asla tatlı değilsin." *Yalancı. Onu Rosy ve annesine karşı pek çok kez tatlı gördün.*

"Şimdi hakarete uğradım." Elindeki birkaç kâğıt parçasını ona salladı. "Belki de hiç tatlı olmadığım için bu akşamki balonun biletlerinden kurtulmalıyım."

Diana daha tepki bile veremedi Eliza gelip onları kaptı. "Sakin buna cüret etme. Almack'a giden biletlerimizin siz ikinizin salvolara izin vermeyeceğim."

"Savaş mı?" Geoffrey sert bir ifadeyle Diana'ya baktı. "Savaş falan yapmıyoruz, değil mi leydim?"

"Hiç de değil," dedi Diana toplayabildiği en büyük gülümsemeyle. "Ne düşündüklerini hayal bile edemiyorum, Majesteleri."

" et, Eliza," dedi Verity kısık sesle. "Bir kez 'leydim' ve 'majesteleri' demeye başladılar mı, başını eğmeye hazırlansan iyi edersin."

Diana konuyu değiştirmenin en iyisi olacağına karar verdi. "Rosy nerede efendim? Burada bize katılmayı planladığını sanıyordum."

"O ve annem her an gelebilirler. Glover'dan bir şeyler almak için arabaya bindiler, ben de önce beni burada bırakmalarını istedim. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bana bir ömür yetecek kadar alışveriş yaptım."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Eliza gülerek. "Rahmetli kocam asla sizin kadar uzun süre dayanamazdı."

Eliza'nın sözlerindeki gerçek Diana'yı çarpmıştı. Geoffrey'nin kaçamaklarına duyduğu kızgınlığa o kadar kapılmıştı ki, kız kardeşine ve annesine davranışlarıyla gösterdiği iyi özelliklerini bile bile görmezden gelmişti.

Ve bir şeyler denemeye ve değişmeye istekli gerçeğiyle. Biraz. "Alışverişten bıkmış olabilirsiniz," dedi Diana, "ama kıyafetindeki gelişme tüm alışverişlerinin

meyve verdi. Bu geceki balo için mükemmel giyinmişsin. Bu siyah ipek pantolonlar yeni, değil mi? Yeni uşağınızla da iyi anlaşmış olmalısınız, çünkü kravatınızı çok çekici bir şekilde düğümlemiş."

"Teşekkür . İltifatınızı ileteceğim. Bunu duyunca çok sevinecek, çünkü o da sizin modanın kraliçesi olduğunuzu düşünüyor." Sonra Geoffrey boğazını temizledi ve kız kardeşlerine döndü. "Ah, bir şey daha var. Dün Leydi Verity'nin tavsiyesine uymaya ve Gunter'uğrayıp balo yemeğinin menüsüne bakmaya karar verdim."

"Sen ne düşünüyorsun?" Verity sordu.

"Bence mükemmel seçimler yapmışsınız. Tek bir parçayı bile değiştirmedim." Sonra bakışlarını hepsini kapsayacak şekilde genişletti. "Ancak Bay Gunter'den ilginç bir şey öğrendim. Siz hanımların ücretlerinizin bir kısmını iki hayır kurumunu desteklemek için kullandığınızı söyledi. Bu doğru mu?"

"Öyle," dedi Diana, acaba hayır kurumlarını desteklemeyi içermeyen daha düşük bir ücret için baskı yapmayı mı düşünüyordu? Eğer öyleyse, elinde daha büyük bir mücadele olacaktı. Ve az önce hakkında oluşturduğu tüm cömert fikirleri geri alacaktı.

"Bu durumda," dedi, "üçünüzden de ücretinizin herhangi bir kısmını hayır kurumlarına bağışlamanızı beklemenin yanlış düşünüyorum." Üç bayan da itiraz etmeye başlayınca, adam duyurabilmek için daha yüksek sesle konuştu. " bu yüzden, ücretlerinizi kendinize saklayabilmeniz için kendi fonlarımı hayır kurumlarınıza bağışlıyorum."

Üçü de sessizliğe gömülmüştü. Özellikle de Diana. Şimdi hem cesaret *hem* de merhamet göstermişti. Bu hiçbir şeyi değiştirmede. Hâlâ ona evlenmemesi için bir neden göstermemiştir. Açıkçası ondan böyle bir şey talep edemezdi çünkü kendisinin de evlenmek gibi bir arzusu yoktu. Gerçekten de yoktu. Bunu ona kesin bir dille söylemişti.

Diana'ya üç zarf uzattı ve ona konuşur gibi baktı. "Kime başvuracağımı bilmiyorum," diye devam etti, "bu yüzden bu bağışları benim adıma hayır kurumlarına vermenizi tercih ederim. Eğer yoksa."

Neden umursasın ki? Adamın uzattığı zarflara baktı ve ilk ikisinin hayır kurumlarına, üçüncüsünün ise kendisine gönderildiğini fark etti. Ohhh. İşte bu yüzden . Çünkü ona özel bir mesaj vermeye çalışıyordu ki bu çok uygunsuzdu.

Yaptığı seçimin açıkça farkında olan adam ona sabit bir şekilde bakmaya devam etti. Ne de olsa şüpheli zarfı her zaman bir bahaneyle ona geri verebilirdi. Ama merakı nezaketinin önüne geçti ve üç zarfı da önlüğünün cebine koydu.

"Teşekkür , Majesteleri," dedi. "Çok ve bağışları almaktan memnun olacaklarını biliyorum."

"Umarım öyledir." Kız kardeşleri ona tuhaf tuhaf bakınca aceleyle ekledi: "Yani, umarım Elegant Occasions'ın normalde onlara vereceği parayı telafi etmeye yeter."

"Her türlü hediye yardımcı olacaktır," dedi Eliza. "Onları aldıklarından emin olacağız."

O anda Bay Norris kapıda belirdi. "Bayan Brookhouse ve Leydi Rosabel, Leydi Diana'yı görmeye geldiler."

"Onları içeri alın Bay Norris," dedi Diana.

Bu ikisi odaya girdiğinde gürültü üç katına çıktı. Rosy heyecanlıydı, Diana'nın kız kardeşleri de öyle ve herkes aynı anda konuşuyordu. Diana birkaç dakikalığına dışarı çıkmasının güvenli olacağını düşündü.

Bunu daha iyi bilmeliydi. Tam özel misafir odalarına açılan kapıdan geçmek üzereyken Eliza, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

Neyse ki Diana'nın bir cevabı vardı. "Rosy'ye yeni elbisesiyle birlikte kullanması için vermek istediğim bir şey aklıma geldi. Hemen döneceğim."

Kapıyı açıp kapattıktan sonra aceleyle pencereye gitti ve mührü açtı.

Geoffrey'nin ona verdiği tüm zarfları. Bağışlar o kadar cömertti ki nefesini kesti. Sonra kendini her şeye hazırlayarak üçüncü zarfın içindeki mektubu okudu:

Sevgili Leydi Diana,

Bu gece sizinle yalnız görüşmek istiyorum. Bunu yapıp yapmamak tamamen size kalmış. Ama size söz verdiğim şeyi gösterdiğime inanıyorum: ne kalpsiz ne de korkak olduğumu. Lütfen durumumu yüz yüze, özel olarak anlatmama izin verin, böylece kulak misafiri olmayız. Kendimi açıklamak için başka bir yol düşünemiyorum.

Kabul ediyorsanız, King Caddesi'ndeki binanın kat planının bu kopyasını kabul edin. İçeride bir buluşma noktası işaretledim. Saat 10'da benimle orada buluşabilirsiniz, onur duyarım.

D

Kat planı mı? Başını iki yana salladı. Sadece Mühendis Geoffrey bir kat planı sunabilirdi. Peki "D" kim olmalıydı?

Duke. Ohh. Notu tekrar okudu ve başka birinin eline geçerse kimsenin onun olduğunu ya da ne hakkında olduğunu bilmeyeceğini fark etti. Elegant Occasions'ın eski bir müşterisi ya da bir arkadaşı da olabilirdi. Bir erkek olması bile gerekmiyordu. Adamın onu korumak için gösterdiği özen onu şaşırtmıştı. İtiraf etmeliydi *ki*, adam bazen gerçekten çok tatlı olabiliyordu.

Çabalarının boşa gitmesine izin vermeyecekti. Notu doğrudan ateşe gidecekti. Ama kat planı . . . onu saklayacaktı. Çünkü o da yalnız görüşmek istiyordu, sadece adamın ona durumu hakkında daha fazla şey anlatmak isteyip istemediğini görmek için bile olsa.

Bir kez daha düşününce, onun notunu daha iyi kullanabileceğini fark etti. Bir kalem buldu ve onunkinin altına bir mesaj karaladı, D'ye yazdı ve "" için ML imzaladı. Sonra zarfın üst kısmını ateşe attı, zarf kağıdını ters çevirdi, notunu içine yerleştirdi ve kişisel balmumuyla sabitledi. Daha dikkatli olmak için zarfı boş .

Kapıya yöneldi, sonra bir şeyi unuttuğunu fark etti. Aslında kendisi için kullanmayı düşündüğü retikülü kaptığı gibi aceleyle gürültünün azalmaya başladığı büyük odaya çıktı.

Önce Geoffrey'e yaklaştı. "Majesteleri, sanırım iki bağışın yanına yanlılıkla kendi postanızdan bir parça da eklemiştiniz." Adam, Geoffrey'nin elinde kendi benzeyen bir şey görünce yüzünü buruşturdu ve daha alçak bir sesle, "Belki de açmalısınız. Önemli ."

Gözleri solmakta olan gün ışığında parlıyordu. ." İçindekileri okuduğunda yüzünde bir gülümseme belirdi "Teşekkür ederim Diana. Her şeye rağmen önemliydi."

Ona gizemli bir gülümseme gönderdikten sonra Rosy'ye doğru yürüdü. "Şimdi, işte senin için düşündüğüm retikül "

Almack's için son hazırlıklarını yaparken öğleden sonra hızla akşama doğru kayboldu. Bayan Brookhouse oğlu ve kızıyla o kadar gurur duyuyordu ki, katılamayıp katılamayacağını tekrar sordu.

"Ben sadece kenarda duracağım," dedi Bayan Brookhouse. "Orada olduğumu bile anlamayacaklar." Diana sabırla, "Hâlâ yas tutuyorsun," diye açıkladı. "Bu, insanların ona bakışını sonsuza dek

Sen. . . ve Rosy de. Sizi kocanızın anısına saygısızlık ediyor olarak görmelerini istemezsiniz. Etkinlik oğlunuzun evinde olduğunda sorun yok ama Almack'ın evinde-"

"Bu bambaşka bir şey," diye araya girdi Eliza. "İnsanlar kaba. Bir Almack's kuponunu kutsal kâse olarak görenlerin, katılan herkesin kıyafetlerini ve davranışlarını didik didik etmeleri yeterince kötü, ama özellikle üçünüzü eleştirecekler. Üçümüzün katılmak istemesinin tek nedeni de bu. Onlarla oğlunuz ve kızınız arasında bir bariyer görevi görebiliriz."

Geoffrey soğuk bir tavırla, "Benim için bir bariyer görevi görmenize gerek yok," dedi. "Sizi temin ederim, bana ya da kız kardeşime kesen herkese ne çok iyi biliyorum."

Diana ona yalvaran bir bakış fırlattı. "Tek kelime bile etmemelisin. Savunmaya yönelik herhangi bir şey onları da acımasız yapacaktır. Tüm bu deneyimden sıkılmış görünmelisin. Sen de, Rosy. Aziz James'in Sarayı'nda o geniş gözlü hayranlığın yerindeydi ama Almack'ınkinde seni bir mantar gibi gösteriyor."

Geoffrey kaşlarını çatı. "*Mantar* mı? Kız kardeşim ne şekilde bir mantar olabilir ki?"

"Gerçek bir mantar değil," dedi Diana. "Bir gecede büyük bir üne kavuşan biri için kullanılan bir kelime."

"Bu bizi oldukça iyi tanımlıyor," dedi Geoffrey. "Ve ayrıca mantarları da."

"Bu yüzden bu terim. Ama daha da önemlisi, bu bir hakarettir. Eğer biri size mantar diyorsa, bunu kaba bir şekilde söylüyor demektir."

Geoffrey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tüm bunlar, başta o kuponlar ve biletler için neden bu kadar mücadele ettiğimi merak etmeme neden oluyor."

"Çünkü onlara sahip olmak sizi seçilmiş azınlıktan biri olarak gösterir," diye açıkladı Verity. "Eğer Rosy Almack'ta başarılı olursa, erkekleri seçme şansına sahip olacak."

"Peki nasıl başarılı olacak?" Bayan Brookhouse sordu. "Ne yapması gerekiyor?"

"Sıkılmış ve kendinden emin davran," dedi Diana. "Grup olarak içeri gireceğiz ve onları hor görüyormuşuz gibi davranacağız."

Geoffrey, "Bu kolay olmalı," diye . "Ben zaten biliyorum."

"*Senin için* endişelenmiyorum," dedi Diana kuru bir sesle. "Rosy için endişeleniyorum." Rosy kaşlarını çatı. "Belki de hiç gitmemeliyiz."

Herkesten gelen öfke çılgınlıkları onu ürküttü.

", , gideceğim," dedi. "Tanrım, ama siz bana çok fazla güveniyorsunuz."

"Çok mu fazla?" dedi Diana. "Saçma. Sen buna layıksın. Sadece bana yakın dur ve her şey girsin. Ayrıca, kraliçeye yaptığınız sunumdan, hatta akşam yemeğinden tanıdığınız bazı hanımları göreceğinizden emin olabilirsiniz. Bizimle konuşmaktan sıkılırsan, onlarla konuşabilirsin - Almack's'ta son derece rahatmışsın gibi görünmek için her şeyi . Lord Foxstead'den ilk dansını sizin için saklamasını rica ettim bile, böylece kıskanılacak bir konumda başlayacaksınız."

Geoffrey'nin protesto etmek için ayağa kalktığını görebiliyordu. "Bunu yasaklamaya çalışmayı aklınızdan bile geçirmeyin Dük. Arkadaşınız Foxstead uslu duracaktır. Ne de o bir centilmen."

Geoffrey bariz bir inançsızlıkla homurdandı. Ama başka bir şey söylemedi.

Diana annesine döndü. "Biz dönene kadar burada kalmayı mı tercih edersin? Yoksa birimiz seni Greenwood Evi'ne mi götür?"

"Hayır, gerçekten de çok . Dönüşünüzü burada beklemeyi tercih ederim. Okumak için bir kitap getirdim, bu yüzden oldukça rahat olacağım."

"Pekâlâ." Diana gözden geçirdi. "Almack'ın evini istila etmeye hazır mıyız?" Herkes başıyla onayladığında, "Mükemmel. Arabalarımız bekliyor."

On Üçüncü Bölüm

Geldikten sonra içeri girmek biraz zaman aldı. Hem kuponların hem de biletlerin kapıda gösterilmesi gerekiyordu. Diğer bazı konuklarla aynı anda geldikleri için odalara için uzun kuyruklarda beklemeleri gerekti.

İçeri girdiklerinde Geoffrey balo salonunu inceledi ve insanların neden burada olmak için savaştıklarını anlamaya çalıştı. "Demek burası Almack'ın yeri. Korkarım bunun cazibesini anlayamadım."

"Ben de öyle," dedi Diana. "Ama başkalarının var ve bu yüzden kız kardeşlerim ve ben bu oyunu oynamak zorundayız." Başını kaldırıp ona baktı. "Kuponları ve biletleri aldığın için sana henüz teşekkür etmedim. Bunu nasıl başardın?"

Ona sırtıttı. "Benim böyle bir şeyi elde edebileceğimi düşünmedin mi?"

"Bunun sizinle ya da yeteneklerinizle hiçbir ilgisi yok. Sadece Leydi Patroniçelerin zalimlik derecesinde kibirli olabildiklerini biliyorum."

Bu onun yüzündeki sırıtışı yok etti. "Kişisel deneyimlerinize dayanarak konuştuğunuzu varsayıyorum."

Diana omuz silkti. "Annemle babamın skandallarla dolu evliliğinin uzun süreli bir etkisi oldu. Böyle bir kulüp saygınlığı temel erdemi haline getirdiğinde, hayatında bir gram skandal hiç kimse güvende değildir. Bir süredir Almack's için fiş alamıyoruz." Ona dikkatle baktı. "O kuponları ve biletleri nasıl aldınız? Her nedense onlar için Leydi Patroniçelere yanaştığınızı düşünemiyorum."

"Çünkü Foxstead'e göre bunu herkes yapıyor ve nadiren işe yarıyor. Belki başka biri olsaydım ... ama o kadınların bana aldırış etmeyeceğini biliyordum." Ürperdi. "Bu yüzden Leydi Patroniçelerin kocalarıyla " daha mantıklı olduğunu düşündüm. Onların kocaları birkaçı benimle aynı projelere yatırım bana yardım etmeye biraz daha hevesliydi."

"Seni sinsi köpek ," dedi. "Kuralları çarpıtmayı öğreniyorsun, böylece istediğin şeyi kendi şartlarıyla elde edebiliyorsun."

"Kesinlikle."

"Ve sen bir erkeksin, bu yüzden kadınların etrafında dolaşmaya alışkınsın."

"Elbette." Yaptığı açıklamanın kulağa nasıl geldiğini fark etti. "Yani, ben ... değildim." Diana güldü.

"Seninle dalga geçiyorum. En azından gücünü kız kardeşinin iyiliği için kullanıyorsun, Bu da takdire şayan." Gözlerini odanın diğer ucuna, bazı Leydi Patroniçelerin toplandığı yere dikti. "Ve etrafınızda dolaşmak ya da görmezden gelmek için daha hak eden bir kadın grubu seçemezsiniz."

Rahatladı. "Daha önce söylediklerinden anladığım kadarıyla."

"Babam son birkaç yıldır Sarah'yı Almack's'a sokmaya çalışıyor ama henüz başaramadı. Kendisi ... şey ... zor biridir, bu yüzden *ona* neden bir kupon vermediklerini anlıyorum. Ama o son derece sevimli ve bir dulun kadar saygın biri."

"Sarah kim?" diye sordu. "İşin bir parçası olmak istemeyen dördüncü bir Harper kardeş mi var?"

"Oh! Hayır. Üzgünüm." Diana onu müzisyenin balkonunun altındaki, o kadar kalabalık ve gürültülü olmayan alana çekti. "O bizim ... üvey annemiz, sanırım siz ona öyle diyorsunuz. Babam onunla evlendiğinde çocukları olan dul bir kadındı. Ama bizden biraz daha büyük olduğu için ona kendi adıyla hitap etme eğilimindeyiz. Sanırım ona Leydi Holtbury demeliyiz, ama bu bizim kafa karıştırıcı çünkü o zaman

Sanırım birimiz annem hakkında konuşuyor."

"Baban yeniden evlenmek için hiç vakit kaybetmemiş." Geoffrey, adamın yaptıklarının kızlarına yaptıklarından zaten nefret etmemiş olsaydı, bu onu bunu yapmaya ikna ederdi.

Omuz silkti. "Babamın bir varise ihtiyacı var. Bazen annemden boşanmak için bir bahane aramadığını merak ediyorum, böylece başka bir kadınla tekrar deneyebilirdi çünkü annem ona sadece kızlarını vermişti."

Bu Geoffrey'nin içini ürpertti. "Eğer haklıysan, davranışı iğrenç. Aristokrasi neye inanırsa inansın, bir varis doğurmaktan daha fazlası vardır."

"Sanki aristokrasinin parçası değilmiştin gibi konuşmayı gerçekten bırakmalısın," dedi başını sallayarak. "Sen bir düksün ve bir varis doğurman bekleniyor."

"Kendimi dük gibi hissetmiyorum."

"Ama bu olasılığa alışmak için zamanınız olmuştur."

"Aslında yapmadım." Muhtemelen en azından bunu ona anlatmalıydı, böylece durumunu daha iyi anlayabilirdi. "Rosy, babamın annemle evlendiğinde ailesinin onunla ilişkisini kestiği konusunda yalan söylemiyordu. Ondan sonra hepsi onun için ölmüştü - karşılıklı bir mirastan mahrum bırakma söz konuşuydu, eğer böyle bir şey varsa. yüzden babam takip etmedi, dük olmak için listede çok alt olduğunu varsaydı. Hâlâ kendisinin altıncı, benim yedinci sırada inanarak öldü."

"Ama yanıliyordu."

"Evet." Geoffrey ona gözlerini kırıştırdı. "Bekle, nereden biliyorsun?"

Diana ona mahcup bir gülümseme verdi. "Muhtemelen bunu sana söylememeliyim ama seni müşteri olarak aldıktan sonra aile bağlantılarının izini sürdük. Çok çarpık bağlantıları var."

"En hafif tabirle. Selefim o kadar uzun yaşadı , sadece hiçbirinin erkek varisi olmayan üç oğlunu değil, aynı zamanda kendi oğullarını da geride bırakan birkaç kuzenini de geride bıraktı. Selefim öldüğünde, Arms Koleji onun isteği üzerine düklüğü birkaç atadan asıl unvan sahibine kadar takip etmiş ve sonra beni bulmak için ailenin tamamen farklı bir koluna inmişti. Neyse ki -ya da ne yazık ki, nasıl baktığınıza bağlı olarak- o zamana kadar babamın iki erkek kardeşi erkek çocukları olmadan ölmüştü."

"Eğer baban yaşasaydı, senden önce dük olurdu."

"Ve Vikont Brookhouse. Evet." Belki babam da bu kadar çabuk ölmezdi. Çünkü çürümüş akrabaları onu kollarını açarak ve da bir şişenin içinde kaybolacak kadar melankoliye gömülmeyecekti. Ya da şişelere.

Yine de akrabalarından nefret ederdi, belki de etmezdi.

bir düşünce geldi. "Neden sen ve kız kardeşlerin benim mirasımın izini sürdünüz?"

Omuz silkti. "Böylece senin için düzenlediğimiz herhangi sosyal etkinliğe davet gerekirse akrabalarının kim olduğunu bilebiliriz."

Ona karanlık bir bakış fırlattı. "Onları Rosy'nin balosuna davet etmedin, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle. Annen onların şeye davet edilmeyeceğini açıkça belirtmişti. Ayrıca, anladığım kadarıyla en yakın akrabalarınız -babanızın tarafındaki büyükanne ve büyükbabanız- ölmüş."

"Madem öyle diyorsun. Ne biliyordum ne de umursuyordum. Annemle evlendikten sonra babamdan ellerini . Düklüğü ve vikontluğu da reddedebilseydim, reddederdim ama istesem de istemesem benim olduğu gerçeği bir yana, annem unvanı gerçekten talep bazı projelerime yardımcı olabileceğini belirtti. Tanrı biliyor ya, Bridgewater Düku unvanından kesinlikle ."

Diana başını eğdi. "Kim olduğunu bilmiyorum."

"Çünkü siyasete hiç katılmadı ve Londra'ya neredeyse hiç gelmedi. Tüm zamanını

kanallar inşa etmek." Bridgewater Dükü, Geoffrey'nin gönlünde taht kurmuş bir adamdı. "Doğru ya, 'Kanal Dükü' dedikleri kişi. Varisi kimdi?"

"Hiç kimse. Hiç evlenmedi ve miras bırakacak bir akrabası yoktu." "Senin gibi."

"Sanırım." Geoffrey bunu daha önce hiç düşünmemişti.

"Ortada bir varsayım yok. Tüm akrabalarınızın izini sürdük. Siz son Greenwood Dükü'sünüz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evlenene ve bir oğlum olana kadar."

Kadın ona şüpheyile baktı. ", evlenmek istemediğinizi söylediğinizi hatırlıyor gibiyim."

"Bu doğru değil. İstiyorum. Bir gün. Uzun yıllar sonra."

"Olsa bile-" Adamın kaşlarını çatması üzerine, hemen ifadesini değiştirdi. "Evlendiğinizde bir oğlunuz olacağının garantisi yok."

"Doğru." Ama bir çocuk doğurmaya çalışmaktan büyük keyif alacaktı. Onunla, evlenmeyi düşündüğü tek . Sonra tehlikeli bir bölgeye girdiğini fark ederek konuyu değiştirdi. "Bu akşam dans etmek istiyor musun?"

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Eğer sorulursa."

"Bana bakma," diye uyardı. "Bana verdiğin o tek ders, toplum içinde dans edebilmem için yeterli değildi."

Kıkırdadı. "O zaman gelecek hafta Rosy'nin balosundan önce sana daha fazla ders aldırmanızı gerekecek.

Onunla olmasa bile kız kardeşinin balosunda dans etmelisin."

"Madem ısrar ediyorsun." Saatin dokuzu gösterdiğini görmek için başını kaldırdı. Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına baktıktan sonra sesini alçalttı. "Umarım benimle bir saat içinde buluşmak istiyorsundur."

"Yapacağımı , değil mi?"

"Tam olarak değil. Notunuz bunu yapacağınızı ima ediyordu ama 'yapabilirim' aradığım kadar net bir cevap değildi."

Burnunu çekti. "Yazdıklarınızı hatırlayacak , 'yapabilirim', sizinle görüşüp görüşemeyeceğime dair son satırıma doğrudan bir cevaptır."

"Ah. Anladığım kadarıyla itibarınızı için her şeyi yapacaksınız."

" 'hiçbir şey' değil, çünkü sizinle özel olarak görüşmeyi kabul ettim. Ama notta kimliğinizi gizlemek için o kadar büyük çaba sarf ettiniz ki, ben de aynısını yapmanın adil olacağını düşündüm." Kendini toparladı. "Sizi mahvetmek istemem efendim."

Güldü. "Neden ML notunu imzaladın?"

"Leydim'."

"Ohhh. Korkarım bunu kaçırdım."

Ona alaycı bir gülümseme fırlattı. D'nin ne anlama anlamam biraz zaman aldı. kendimi aptal hissettim. Belki notumu 'D' ile imzalamalıydım, ahmaklık için."

"Ya da 'Diana'. Eğer biri notu görseydi, kendine yazdığını düşünürdü." Kadının gülümsemesi adamın içini ısıttı.

"Kat planını anlayabildiniz mi?" diye sordu.

"zamanım olmadı." Başını iki yana salladı. "Kat planını eklemeyi sana bırakıyorum." "Bir mühendisten ne bekliyorsunuz? Rutin olarak kat planları istiyorum. Bunun yanı sıra, ben Binaya aşına olduğum için bir tanesine ihtiyacım vardı." "Peki, saat ondan önce bakmaya çalışırım."

" da iyisi, bayanlar dinlenme odasının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Eğer mahremiyet arıyorsan," diye fısıldadı, "bunu elde edebileceğin yer burası değil."

Gözlerini devirdi. "Bunun farkındayım. Ama bayanlar dinlenme odasının kapısının hemen arkasında bir merdiven boşluğu var. Saat on civarında dinlenme odasını geçip merdiven boşluğuna gidersen, seninle içeride buluşur ve seni yere götürürüm. Sadece kimse tarafından görülmemeye dikkat edin."

"Elimden geleni yapacağım."

O anda Lord Foxstead yaklaştı. Kontun Geoffreyyle konuşmak istediğini düşünerek kenara çekildi. Ama serseri *onun* önünde durdu ve eğildi. "Leydi Diana, sizinle dans etme zevkini bana bahşeder misiniz?"

Geoffrey'ye üstü kapalı bir bakış fırlattı. "I . . . Onur duyarım efendim. Teşekkür ."

Geoffrey Foxstead'e ters ters baktı, bu da adamın sırtımasından başka bir işe yaramadı. Birlikte gittiler ve Geoffrey'i öfkelenmek bıraktılar. Diana'ya kızgın değildi - Rosy'nin eğitimi sırasında bir kadının bir erkekle dans etmeyi reddetmesine sadece çok özel durumlarda izin verildiğini öğrenmiştiFoxstead'i *reddedebilse* bile Geoffrey neden reddetmeyebileceğini anlıyordu. Gördüğü kadarıyla Diana ve kız kardeşlerinin dans etmek için çok az fırsatı oluyordu.

Hayır, boynunu sıkmak istediği kişi Foxstead'di. Adam sırf Geoffrey'yi kızdırmak için Diana'yı seçmişti, çünkü Foxstead onun kıskanç olduğunu varsayıyordu.

Geoffrey kıskanç değildi. kadar.

Bunu kendinize tekrarlamaya devam edin, belki gerçek olur.

Kaşlarını çattı. Foxstead'i neden kıskansındı ki? İki saatten kısa bir süre içinde Geoffrey umarım 'ya sarılan, onu öpen kişi olacaktı. . . Diana'ya açıkça arzuladığı ve hak ettiği zevki verecekti. Eğer babası annesini terk etmeye zorlamasaydı ve böylece Diana'nın daha geleneksel bir yaşam şansını mahvetmeseydi, bu zevki elde edecekti.

Geoffrey de böyle olduğuna inanmaya başlamıştı. Diana ve kız kardeşlerinin üstü örtülü -ve o kadar da örtülü olmayan- yorumları bunu ima ediyordu. Ama Diana'nın hayatının geri kalanını yüksek sosyetenin iffetli bir yardımcısı olarak geçirmesi hiçbir neden yoktu. Bunu yapmayacağından emin olmak istiyordu. Şu anda onunla evlenebilecek durumda ama Geoffrey özgür kalırsa ya da Foxstead gibi bir adam teklif ederse, Diana'nın evliliğin nasıl bir şey olduğunu tecrübe etmesini çok istiyordu.

Hayır, Foxstead olmaz. Ona sadık kalacağı konusunda bu adama güvenilemezdi ve onun dünyasında tanıdığı tek bekâr olan Lord Winston'a da güvenilemezdi

İşin bu kısmına kendisinin karar vermesi gerekiyordu. Ama şimdi kafasında onunla evlenme fikri vardı ve bunu aklından çıkaramıyordu. Ya sadece ...

Bu işe yaramazdı. Başta planladığı gibi yapması gerekiyordu. Gerisini ona bırakmak zorundaydı.

* * *

Diana'yı şaşırtan şey, onu dansa kaldıran tek beyefendinin Foxstead olmamasıydı. Onu iki kişi daha takip etmişti. Belki de Kont'la sergilediği performans onlara, Olay Verity'yle romantik hayatlarını cayır cayır durdurmadan önce de dansıyla tanındığını hatırlatmıştı. Adamların ikisi de kibardı, bu yüzden sadece ondan kötü bir şey elde etmeye çalışmadıklarından emindi.

Bunu sadece Geoffrey yapıyor.

Öyle ? O öyle düşünmüyordu. Geoffrey onların hiçbirine benzemiyordu. Ya da en azından öyle olmadığını umuyordu. Ama sonunda Almack'ın yerinde olması, son derece sevimli bir beyefendinin onu Eliza'ya götürmesi ve Geoffrey'yi daha sonra yapacakları randevuyu düşünmesi çok saçmaydı. Tekrar büyük saate baktı. On dakika daha.

"Diana?" dedi alçak bir ses.

Etrafında dönerek sırtıtmaya başladı. "Winston!"

Diana dans partnerini ikinci kuzeniyle tanıştırdı ve partneri saygıyla eğilip uzaklaşarak onu Winston'la yalnız konuşmaya bıraktı. Geoffrey'nin onları duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafına kaçamak bir bakış attıktan sonra gülümsedi. "Seni görmek çok güzel."

"Ben de burada olmanı umuyordum." Rosy'nin başka bir beyefendiyle mutlu bir şekilde dans ettiği yeri başıyla işaret etti. "Ağabeyinin benimle dans etmesine izin vereceğini sanmıyorum. Greenwood buralarda bir yerde olmalı."

Lord Winston yirmi yaşındayken yakışıklı bir adamdı; siyah gözleri, kuzguni saçları ve uzun, zayıf bir vücudu vardı. Ama henüz yirmi sekiz yaşındayken daha ... daha sert görünmeye başlamıştı, sanki kuyuya o kadar çok düşmüştü ki susuzluğu sadece suyla giderilemiyordu. Ancak bu gece, Almack'ın meşhur balmumu mumlarının altında daha genç görünüyordu.

Diana ona sertçe baktı. "Rosy'ye olan ilgin nedir?" "O... diğer kızların farklı."

Ona şüpheyle baktı. "Nereden biliyorsun ki? Onunla daha önce sadece bir kez karşılaştın."

"Romeo Juliet'le sadece bir kez karşılaştı ve aşık oldu."

"Ve bu yüzden öldü, ikiniz için de dileyeceğim bir kader değil." Sesini alçalttı. "Rosy'ye aşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Açıklayamıyorum bile, çünkü de anlamıyorum."

Diana içini çekti. "Açıklamana gerek yok." Geoffrey'e baktı ama onu göremedi. Çoktan merdiven boşluğuna gitmiş olmalıydı. "Rosy ve kardeşi, senin ve benim toplum içinde karşılaşabileceğimiz insanlardan farklılar."

"Buraya ait değiller." Bir ressamın portreyi nasıl çizeceğini değerlendirdiği gibi Rosy'ye bakmaya devam etti. "Daha da önemlisi, ait olmak *istemiyorlar*. Bu daha ziyade ..."

"Sarhoş edici."

"Rahatsız edici." Ona alaycı bir bakış attı. "İnsanın inandığı her şeyi sorgulamasına yol açıyor."

de yakında bir ara sohbet etmeliyiz."

"Elbette," dedi başını sallayarak.

Aceleyle gitmeye başladı, sonra durakladı. "Eğer Rosy ile dans etmek istiyorsan, şimdi ona teklif etmenin tam zamanı. Greenwood'un çay salonuna duydum."

Winston aceleyle uzaklaşmadan önce parladığında, onu cesaretlendirmekle akılsızlık edip etmediğini merak etti. Ama bunu öğrenmek için kalmadı. Ayrıca, Rosy'ye duyduğu ilginin ona olduğu kendisine de yararı vardı, çünkü bu sayede meraklı insanlara Rosy'nin dinlenme odasına, Geoffrey'nin de çay salonuna gittiğini söyleyebilecekti.

Biri fark , ki muhtemelen fark etmezlerdi.

Koridorda kimseyi görmediğine şükrederek dinlenme odasına doğru çıktı. Girişin önünden geçerek merdiven boşluğuna yöneldi ve kimse onu görmeden içeri girmeyi başardı. Daha içeri girmemişti ki Geoffrey loş ışıktaki eriyerek parmağını dudaklarına götürdü. Sonra onu alt kata, binanın daha önce hiç girmediği bir bölümüne bir kapıdan geçirdi.

Binanın sadece Almack'ın toplantı odalarına değil, çeşitli lojmanlara da ev sahipliği yaptığını bilse de, bunların neye benzediğini düşünmemiştir, bu yüzden bir tanesinin kapısını açıp onu içeri götürdüğünde şaşırdı.

Odanın tamamen mobilyalı olması onu şaşırtmıştı. "Kimin lojmanları bunlar?"

"Benim. Binanın kat planını bu şekilde aldım. Ev sahibine mobilyalı bir ev kiralamak istediğimi söyledim."

Önümüzdeki hafta bekâr arkadaşlarımla özel bir toplantısı için odayı bir aylığına kiralamam konusunda ısrar etti. İşte buradayız."

"Ama yapamazsın. Sanmıyorum. Kiraladığınızı kimse bilmiyor mu?"

"Sen ve benden başka kimse yok. Ve tabii ki bir dükün kiracısı olmasından memnun olan ev sahibi." Dük, kızın eldivenli elini tuttu ve öptü, bu öpüş nedense daha önce dudaklarını öptüğünden daha samimi gelmişti. Işık ve yalnızdılar. Harika bir şekilde yasaklanmıştı.

Ve kolunu dirseğindeki kıvrıma kadar öptüğünde, bu daha da fazla oldu. Orada onun tadına baktı . . aslında onu diliyle tattı ve bu onun içinde bir heyecan akımı yarattı.

"Geoffrey," dedi yumuşak bir sesle. "Konuşabileceğimizi düşünmüştüm." "Sonra," diye homurdandı.

Sonra mı? Ah canım.

Şimdi onu belinden gevşekçe tutuyordu, böylece göğüslerinin korsajının üzerinde görünen kısmını öpebiliyordu ve kadın bunun heyecanından nefes alamıyordu.

Ama yakalanırlarsa... "Ne kadar sonra? Biz on birden önce dönmek zorundayız akşam yemeği servis ettikleri zaman."

"Akşam yemeğinin o kadar da iyi olmadığını duydum," diye mırıldanarak elbisesinin üzerinden göğüs uçlarını okşadı.

Oh. Benim. Söz. "Mesele bu değil." Adam bir yandan kulağına öpücükler kondururken bir yandan da göğsünü yoğurunca kadın inledi. *Çok* iyi, *çok* kötü hissettiriyordu. "En azından birimiz orada , yoksa insanlar fark eder. Bu yüzden o zamandan çok önce gitmeliyiz."

"Ve yapacağız. Ama bu bana hala seninle ziyafet çekmek için bolca zaman veriyor," diye fısıldadı, sonra da sanki onu gerçekten yutmak istiyormuş gibi kulağını ısırıldı.

"Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun?"

"Sana göstereceğim." Geri çekilip ona baktı, gözleri lamba ışığında mavi alevler gibi parlıyordu. "Sonunda seni mahvetmeden zevkle tanıştırabileceğimi anladım. Buradan içeri girdiğin zamanki kadar iffetli çıkacaksın." Eteklerini yukarı çekerek onu bir kanepeye doğru götürdü, sonra da bir kuşun yuvasına yerleşmesi nazıkçe oturttu. "Ve o zaman evlenmeye değil değmeyeceğini anlayacaksın."

Evlilikten bahsetmesi karıştırmıştı. Evlenmek istemiyordu, ona öyle söylemişti. Fikrini mi değiştirmişti? Değiştirmiş *miydi*?

bu kelimeye takılıp kalmasına aldırmadan, elbisesini beline kadar iterek alt kısmının her yerini ortaya çıkardı. Kadın bacaklarını kapatmaya başladığında, "Hayır, hayır," diye mırıldandı ve bacaklarını dikkatlice ayırdı. "Seni burada tatmak istiyorum. . ." Onun iç uyluğunu yaladı. "Ve burası . . ." Diğer uyluğunu yaladı. "Ve sonra balını yudumlamak istiyorum."

Yüce Tanrım, *bu* ne anlama geliyordu? "Düşmüş dişiler" bir erkekle yatmanın ne anlama açıklamaya çalıştıklarında bal yudumlamaktan hiç söz etmemişlerdi.

Sonra sıcak ağzı monsunu kapladı ve dili yumuşak kıvrımlarını fiskeledi ve neredeyse aklını kaybediyordu. Demek "tatlım" derken *bunu* kastediyordu.

Ama tam olarak yudumlamıyordu. Ağzı ve diliyle onun narin bedenini öylesine zarif bir şekilde *okşuyor*, fiskeliyor ve okşuyordu ki, kadın onu daha yakına bastırmak için başını tuttu. Ona karşı kıkırdadı, sonra diliyle onu en lezzetli şekilde kırbaçlamaya devam etti.

Şimdi dilini *içine* sokuyordu. Oh . . . *Tanrım*. En skandal hisler içinden fırladı. Kadın adamın ağzını itti ve adam başparmağını kadının geçmişte kendini ovmaktan hoşlandığı bir yere bastırdı. Ama *o* bunu yaptığında ...

"Evet," diye . "Bunun gibi ... Tanrım ..."

Dili kızın içine daha sert, daha hızlı girdi ve başparmağı mükemmel bir uyum içinde çalıştı, ta ki kız görünmez bir ipin kendisini havaya ve uçabileceğini ... ya da ölebileceğini ... ya *patlayabileceğini* düşünene kadar.

Ve sonra yaptı, sırtı kamburlaştı, elleri başını kavradı, vücudu adamın dilinin ve başparmağının etrafında paramparça oldu.

Sonra bitkin bir halde geri çekildi. Duyuları hâlâ titreşiyordu, sanki görünmez telin koparılışı içinde yankılanıyormuş gibi. Ne kadar muhteşem.

"İşte bu, sevgili Diana," dedi Geoffrey yumuşak bir sesle, "tutkudur."

Vay, vay. Fark ettiğinden çok daha fazlasını kaçırıyordu. Bir an arkasına yaslandı, bu hissin tadını çıkardı, birilerine bunun ne kadar büyümlü olduğunu anlatabilmeyi diledi. Sadece *ona* söyleyebilirdi. Ve yüzündeki ukala gülümsemeye bakılırsa, o zaten biliyordu. Nasıl olduğundan emin değildi ama o *biliyordu*.

Sonra aklına korkunç bir şey geldi. Doğrulup eteklerini aşağı çekerek zevkle doymuş bedenini örttü. "Peki ya sen? Sen de zevk istemiyor musun?"

"zevk almanı izlemekten ben de zevk alıyorum," dedi usulca, ayağa kalkıp onun yanına otururken. ağır ağır nefes alıyordu, sanki yorulmuş gibiydi.

"Tam anlamıyla bir dünya kadını olmayabilirim," dedi, "ama ben bile işlerin böyle yürümediğini biliyorum. Desteklediğimiz hayır kurumlarından birinin 'düşmüş kadınlar' için olduğunu fark etmişsinizdir. Bazıları 'düşmüş' olma süreci hakkında oldukça açık sözlüler."

"Şimdi öyle mi?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Öyle olduklarını gayet iyi biliyorsun. Çocuk doğurmamam için süngerleri nereden alacağımı ve nasıl bile söylediler." Pantolonunun siyah ipeğinin güzelce çerçevelediği şişkinliğe başıyla işaret . "Karşılaşmamızdan benim kadar *tatmin* olmadığınızı işte böyle anlıyorum."

"Fark etmez." Saatini çıkarırken kaşları çatıldı. "Kendi şartlarınıza göre, itibarınızı korumak istiyorsanız on beş dakika içinde buradan ayrılmalısınız. Yani ya konuşabiliriz. Ya da beni memnun edebilirsin. Seçim senin."

Her zaman istediği kadar ileri gidemeyeceği durumlar yaratmasından dolayı hayal kırıklığına uğrayan kadın ayağa kalktı ve eteklerini düzeltti. "Seni memnun etmek istemiyorum. Senin de beni tatmin etmeni istemiyorum. Evli insanların yaptığı gibi karşılıklı olarak zevk almamızı istiyorum, ki bu senin hiç ilgilenmediğin şey."

Kadın uzaklaşmaya başladığında, adam onun elini tuttu. "değil. Ama bazı konulardan emin olmadan evlenmeye cesaret edemem."

"Benimle evlenmelisin demiyorum. Bunu hiç söylemedim. Sadece evli insanların sevişme deneyimini yaşamak istediğimi *söylüyorum*. Çünkü senin beni tatmin etmen ne kadar harika *olursa* olsun, bu bana bir erkekle aynı yatağı paylaşmanın aynı derecede zevkli olup olmadığını göstermez." Elini onun elinden çekti. "Bir kadın için acı verici olabileceğini duymuştum."

"Bana öyle söylendi." Yüzü kızarak ayağa kalktı. "Ama esas olarak seni mahvetmemeye çalışıyorum."

"Beni mahvetmen umurumda değil! Ayrıca, bir erkek yeni tanıştığı bir dulla ilişkiye , neden diğer erkekler onu dürtüyor, başını sallıyor ve tebrik ediyor da bir kadın aynı şeyi gerçekten tanıdığı bir erkekle mahvoluyor?" Eteklerini fırçalamaya başladı, onları yumuşatmaya çalışıyordu, böylece zevklerinden hiçbir iz kalmayacaktı. . . *onun* zevkinden eser kalmasın *diye*. "Bunun beni herhangi bir şekilde mahvedeceği fikrini reddediyorum."

"Ben de öyle!" dedi. "Ama benimle birlikte görünmemek için gösterdiğin özen, bu fikri kabul ettiğini gösteriyor. Kahretsin, şu anda yaptığımız şeyi saklamaya çalışıyorsun. Bu konuda daha fazla seçeneğin yok. Ne yazık ki, dünyayı sen ve ben yönetmiyoruz. Büyük Britanya'yı bile yönetmiyoruz."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Biz yapmalıyız. Daha iyi bir iş oluruz."

"Hemen gidip krala haber vereyim," dedi kuru bir sesle. "Eminim o ve bakanları hemen geri adım atacak ve tahta geçmemize izin vereceklerdir."

Diana boğazında biriken gözyaşlarını yuttu. "Bunu görmek isterdim." Çok dağılmamış olmasını umarak saçlarını okşadı. Ağlamak istiyordu ama buna cesaret edemeyeceğini biliyordu. Bir balo salonunda kırmızı gözler ve kırmızı bir burunla görünmek tüm dillerin sallanmasına neden olurdu.

Bu da onu haklı çıkardı, lanet olsun ona!

Geoffrey onu kucağına çekti. "Eğer gerçekten yatağımı paylaşmak istiyorsan, hayır demeyeceğim. Hangi erkek hayır der ki? Bunu burada yapabiliriz. Ama buluşmak için dikkat çekmeyecek bir yol bulmamız gerekecek."

İç çekti. "Bunun üzerinde düşüneneğim. Eminim bir şeyler bulabilirim."

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin." Saatine baktı. "Gitseniz iyi olur. Şişkin pantolonumla ilgilenmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Bu onu gülümsetti. "Tam olarak ne demek istiyorsun-"

"Boş ," diye homurdandı. "Yakında öğrenirsin." "O zaman akşam yemeğinde görüşürüz."

"Akşam yemeğimi yedim bile," dedi boğuk bir sesle, gözleri parlıyordu. "Oldukça iyi bir yemek aslında."

"Ah, canım, *bu* bakışı biliyorum," dedi. "Gitsem iyi olacak."

Neyse ki kimse onu görmeden odadan çıkıp merdivenleri tırmanmayı ve dinlenme odasına doğru koşmayı başardı. Ama odaya girdiğinde, uyuklayan bir dışında boş olduğunu görünce, adamın evlenme konusundaki isteksizliğinin kaynağını neden hâlâ kendisine söylemediğini merak etmekten . Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Her seferinde bir şey, Diana, dedi kendi kendine. *Her seferinde bir şey.*

Bölüm On Dört

Geoffrey ve Rosy annelerini Grosvenor Meydanı'ndan alıp eve doğru yola çıkar çıkmaz, o da moda kravat denen acımasız işkence aletinin çözmeye başladı.

"Geoffrey!" Annem dedi ki. "En azından Greenwood Evi'ne varana kadar açık bırakmalısın. Ya bir kaza geçirirsek ve biri seni görürse?"

"Eğer bir kaza geçirirsek," dedi, "herkes kravat takmadığımdan çok göğsümden çıkan vagon ilgilenecek."

"Tanrım!" dedi annesi. "Ne kadar korkunç!" "Pekala.

Arabanın mili benim-"

"İnsanın vücudundan çıkan araba şaftları hakkında bu kadar yeter," dedi gözlerini devirerek.

Sonra Rosy'ye döndü. "Balo hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Yüce Tanrım, yine mi? Almack's'tan Grosvenor Meydanı'na giderken bu konuda yeterince şey duymuştu. "Sana bir dakika içinde anlatabilirim," dedi Geoffrey. "Rosy neredeyse her dansı yaptı. Akşam yemeğine bir kontun kolunda gitti -bu arada, duyduğum kadar . Balonun gözdesiydi."

"Tost değil Geoffrey," dedi Rosy. "Ama çoğu insanla oldukça iyi anlaştığımı düşünüyorum."

Güldü. "Poppet, bu yüzyılın en hafif deyiimi. Herkesle iyi ... çünkü her gibi nazik ve düşünceliydin, dedikoduların iğrençliğine katılmıyordun." Annesine baktı. "Rosy'nin partneri olmadığı tek dans sırasında, şans eseri bir Lady Patroness'in yaşlı annesi olan bir kadınla sohbet etti ve tabii ki kadın Rosy'den hemen hoşlandı. Daha sonra kardeşim çekingen bir dansa kaldıracak kadar rahatlatı. Babasının yabancı bir prens olduğu ortaya çıktı. Hem o hem de oğlu çok minnettardı."

Başını iki yana salladı. "Ondan sonra, en katı sosyete dulları bile ona onaylayarak baktı." Kız kardeşinin meleklerin ayak basmaya korktuğu yerlerde dolaşmak ve diğer taraftan zaferle çıkmak gibi bir alışkanlığı vardı. Tek umudu, aile skandalı patlak verdiğinde şansının yaver gitmesiydi. İnsan bir kez kamuoyu önünde katrana bulanıp tüylendi mi, bir daha tamamen temizlenmesi neredeyse imkânsızdı.

"Şimdiye kadar her şey kulağa *harika* geliyor!" Anne dedi ve sonra Rosy'ye döndü. "Ama ayrıntılara ihtiyacım var.

Kiminle dans ettiniz? Kaç kez? Herhangi tanıyor muyum?" Geoffrey inledi. Kadınlar neden hep ayrıntı isterdi?

Diana gibi. Onu açıklamaya, daha fazlasını yapmaya, masumiyetini almaya zorlayıp duruyordu. Tanrım, ne kadar da istiyordu. Eğer bir karısı olsaydı, ilk tercihi o olurdu.

Ama yapamazdı, henüz değil. Kız kardeşini ve annesini felaketten korumak istiyorsa yapamazdı. Belki yeterince zaman geçtikten ve Newcastle'da babasının ölüm şekliyle ilgili durulduktan sonra Geoffrey de durulabilirdi.

İç çekti. Düklik ona miras kaldığına göre bu dedikodular daha da artacaktı. Hayır, hiçbir güzel kadını buna maruz bırakamazdı, özellikle de zaten bir sürü skandala katlanmış olan Diana'yı. Kız kardeşinin ve annesinin bundan zarar görebilecek olması yeterince kötüydü.

"Neden bu kadar sessizsin oğlum?" Annem sordu.

Zorla gülümsedi. "Hiçbir şey, neden?"

Rosy annelerini dürttü. "Biz yemeğe gitmeden önce neredeyse bir saattir kayıptı." "Öyle mi?"

Anneleri tek kaşını kaldırdı.

Geoffrey, "Foxstead ve ben arabasına sakladığımız yiyecek ve içecekleri almak için dışarı çıktık," dedi. "Bu çok saçma," dedi Rosy. "Foxstead, Verity ile dans ediyordu. Bunu çok net hatırlıyorum.

çünkü .. ile dans ediyordum."

Kadın durakladığında, adam bakışlarını ona dikti.

Sonra elini umursamazca salladı. "Adını hatırlayamıyorum. Bir lord ya da başka bir şey. Tahmin edebileceğiniz gibi, onu oldukça sıkıcı buldum."

Kız kardeşine hiç benzemiyordu ama biraz sosyete kibri ona da bulaşmış olabilirdi. Bundan bahsetmesi için adamın *çok* sıkıcı olması gerekirdi. Tariflerinde daha cömert davranma eğilimindeydi.

"Peki ?" Annem Geoffrey'e sordu.

Lanet olsun. Şüpheli bir şeylerin kokusunu almıştı ve adam ona inandırıcı bir hikâye anlatmadıkça peşini bırakmayacaktı.

Ya da açıkça inanılmaz bir şey. "Lady Patronesses'lerden birini baştan çıkarmak için gizlice dışarı çıktım," dedi düz bir yüzle.

"Geoffrey Arthur Brookhouse!" diye haykırdı annesi.

Rosy dünyevi bir havayla, "Hayır," dedi. "Leydi Patroniçelerin hiçbiri seni orada görmekten pek memnun olmadı. Zaten hepsi de evli."

"Bu yüzden gizlice kaçma ihtiyacı duydum," dedi.

"Yemin ederim," dedi annesi, "bir gün korkunç bir hikâye uyduracaksın ve içinde, yapsan da yapmasan da insanları bir şey yaptığına inandırmaya kadar gerçeklik payı olacak."

Korktuğu şey de tam olarak .

Eve vardılar ve henüz yatmaya niyeti olmamasına rağmen kadınlara iyi geceler diledi. Bunun yerine gecenin ilk viskisini içmek için çalışma odasına yöneldi. Almack's, Leydi Patroniçeler erkeklerin ayık olmasını istedikleri için içki ya da şarap vermemesiyle ünlüydü. Bir erkeğin, özellikle de dans edemeyen birinin o mekâna ayık bir şekilde nasıl dayanacağını tahmin etmek zor değildi. Keşke bir matara getirseydim demeye başlamıştı.

Bir kadeh viskisini doldurduktan sonra Newcastle'dan getirttiği rahat koltuğuna çöktü. Tanrım, partilerden, müzikallerden, balolardan, şenliklerden ve Londra sosyetesinin başına bela etmek için uydurduğu diğer saçmalıklardan ne kadar da nefret ediyordu. Ama Rosy için bunları yapmaya devam edecekti.

Yarasını yalayan bir köpek gibi ayağa kalktı ve masanın üst çekmecesinin kilidini açmaya gitti. Bir an gözlerini mektuba dikti. Sonra mektubu çıkardı, dikkatle tuttu çünkü tekrar tekrar okumasının ona zarar vermesini asla istemiyordu. Ne de olsa bir gün ona ihtiyacı olabilirdi.

O lanet şeyi yüzlerce kez okumuştı ama yine de babasının onu içine soktuğu ikileme çözüm bulamamıştı Babası mektubun bir çözüm olmasını istememişti. Hayır, kesinlikle. Babası bunun bir sigorta olmasını istemişti. Bunun yerine, Geoffrey'nin hayatını hangi yönden keserse kessin iki ucu keskin bir kılıç haline .

Ona bakarken, bu gece ona bakacak halinde olmadığını fark etti. Yatağa girip güzel Diana'yı ve onun kendisiyle takas etmenin bir yolunu bulması konusundaki ısrarını hayal etmeyi tercih ederdi.

Kıkırdadı. Kadın tam bir maceraperestti. Viskisinin geri kalanını da içtikten sonra

Üst kattaki yatak odasına çıktı ve uşağına izin verdiği için kendisi soyundu. Diana bu sosyal saçmalıklar turunun tek iyi yanıydı. Onu güldürüyordu. Onu daha önce hiçbir kadının yapmadığı şekilde baştan çıkarıyordu. İngiliz erkeklerinin, onu katlanmaktan kurtarmayı umduğu skandalın yarısı kadar bile korkunç olmayan aptalca bir skandal yüzünden onu müstakbel bir eş olarak kabul etmediklerine inanamıyordu. Ama aristokratların her zaman mantıklı davranmadığını öğrenmeye başlamıştı.

Namusunu ona teslim etme isteğı de hiç mantıklı değildi. Yine de, onu mahvetmeden yapabildiğı sürece, ona yatak odası sanatlarını öğretmeye fazlasıyla hazırđı. İffetli bir kadının mahvedilebileceğı fikrini kabul etmeyebilirdi ama yine de böyle bir şey vardı ve kızlığının bozulması arzusuna dair söylentilerin asla için elinden geleni yapacaktı. En azından bunu ona borçluydu.

yatağında düşünmek... Lanet olsun, bu onu yeniden sertleştirdi. Hâlâ onun kokusunu alabiliyor, hâlâ ağzının altından gelişini hissedebiliyor, hâlâ çıkardığı o tatlı, küçük tatmin seslerini duyabiliyordu. Ona sahip olmak için sabırsızlanıyordu.

Şimdi tek yapması gereken, kimsenin şüphesini çekmeden onunla özel olarak nasıl buluşacağını bulmaktı. Bu görüldüğü kadar kolay değildi. Meraklı kız kardeşleri vardı ve kendisinin de hem meraklı bir kız kardeşi hem de annesi vardı.

Yatağında uzanmış, gölgelikten yukarı bakıyordu. Desen, krem rengi bir zemin üzerinde her türden çiçekten oluşuyordu. Gülleri, sardunyaları ve papatyaları tanıdı ama diğer çiçekleri ayırt etmek o kadar kolay değildi. Bahçıvanlık hakkında çok az şey biliyor olmasının da bir faydası olmamıştı. Greenwood Evi'nin bahçıvanına, kız kardeşi onayladığı sürece her şeyi yapabilmesi için tam yetki vermişti. Ailenin bahçıvanı oydu.

Şimdi Diana'nın bahçelerden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordu. Hava çok soğumadan önce yemeğı dışarıda yemeyi çok istiyordu. Tanrı biliyor ya, Londra'nın ortasında bile bunun için bolca arazi vardı. Geniş bahçelerin öyle özel bölümleri vardı ki...

İşte bu kadar! Diana'yı, meraklı aile üyelerine ya da hizmetçilerine ne yaptıklarını belli etmeden nasıl yalnız yakalayacağını çok iyi biliyordu. Yine de erken kalkması gerekiyordu. Hazırlanması gerekiyordu.

Dudaklarında bir gülümseme ile gölgeliklere bakarken uykuya daldı.

* * *

Ertesi sabah geç Diana yatağında uzanmış, Geoffrey'nin Almack'ın binasında kiraladığı lojmanda onunla geçirdiğı her anı yeniden yaşıyordu. Ama bu onun için yeterli değildi. Her şeyi deneyimlemek istiyordu.

Ooh, çok sinir bozucuydu! Onun gibi bir kadın, hayatı boyunca damgalanmadan bazı şeylerden zevk . Ama Geoffrey'nin de dediğı gibi, dünya böyle işliyordu ve kimse onun için bir istisna yapmayacaktı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kalkıp giyindi ve kahvaltı için aşağıya indi. Kendisini masada yalnız bulunca şaşırmadı. Dün gece geç saatlere kadar dışarıda kaldıktan sonra herkes en azından öğlene kadar uyuyordu. Kendisi hariç. Çünkü onu tekrar özel olarak nasıl görebileceğini düşünmekten uyuyamıyordu.

Evden tek başına ayrılırsa, doğrusunu söylemek gerekirse nezaket *gereğı* -*güvenlik* için- bir uşak tutması gerekecekti ve uşaklar olması gerektiğı kadar tedbirli değillerdi. En azından hizmetçi, Greenwood Evi dışında bir yere randevu için giderse kız kardeşlerine gezintisinden bahsedecekti.

Pekala. O zaman Greenwood Evi'ne giderdi. Herkes burada uyurken giderse, neden ve nereye gittiğine dair soru yağmuruna katlanmak zorunda kalmayacaktı. Kız kardeşlerinin onunla ve onunla evlenmek ya da onu mahvetmek üzere olduğuna inandıkları dükle ilgili bitmek bilmeyen alaylarından bahsetmiyorum bile. Hangisini seçecekleri güne, ve duruma göre değişiyordu.

Hava durumu ve Tanrı bilir başka neler, muhtemelen rüzgâr ne yönden esiyordu.

Sadece Rosy'nin yaklaşan balosu hakkında Geoffrey'nin annesine danışmak için Greenwood Evi'ne gittiğini belirten bir not bırakacaktı. Bu yeterince belirsizdi, değil mi?

Acele etti ve oldukça hızlı bir şekilde çıkabilmesine şaşırdı. İki uykulu kız kardeşi idare etmek zorunda kalmayınca böyle oluyordu. Greenwood Evi'ne vardığında neredeyse öğlen olmuştu. Ne yazık ki, artık orada olduğuna göre ne yapacağından tam olarak emin değildi.

Neyse ki Geoffrey onu kapıda karşıladı. "Bakıyorum mesajımı almışsın." "Mesajımı mı?"

"Boş ver." Diana ile aralarında bir çatışma çıkmasını görmek için sabırsızlanan hizmetkârlara üstü bir bakış attı. "Sen buradasın. Önemli olan tek şey bu. Benimle yürüyün. Balo yemeğini hava müsait olursa açık havada yapma fikrinle ilgili bir aydınlanma . Balo tarihi dolunayla aynı denk geliyor, biliyorsun."

"Biliyorum. Bu yüzden orayı seçtik." Balo yemeğini dışarıda yemeyi ne zaman düşünmüştü? Çünkü zaman olursa olsun, bunu düşünecek kadar aptal ya da tilkiydi. Herkesin dans ayakkabıları çakıllı bahçe yollarında kağıt gibi olurdu. Geçen haftaki yemekte işe yaramasının tek nedeni, yemeği pürüzsüz bir mermer yüzeyi olan terasa hapsedebilmiş olmalarıydı.

Ama iki yüz misafirle bu mümkün olmazdı. Teras yeterince büyük değildi. "Bu taraftan Leydi Diana," diyerek ona kolunu uzattı. "Size göstermek zorundayım."

Onun koluna girmeye hazırdı. Bahçelerde yürümek için harika bir gün olduğunu kabul etmek . Güneş parlıyor, kızılgerdanlar uçuyor, sığırcıklar cıvıldıyor ve güller açıyordu. Buna kim hayır diyebilirdi ki?

Ancak evden çıkar çıkmaz konuşmak istedi. "Hâlâ evlilik mutluluğu hakkında bir ders almak istiyor musun?"

Kalbi çarpmaya başladı. "Neden? Akrabalarımızdan birine yakalanmadan bunu yapmanın bir yolunu düşündün mü?"

"Ya da hizmetçiler." Adam ona için için yanan bir bakış attı. "Evet."

İşte zaman gerçek aklına geldi. "Bu balo yemeğinin dışarıda servis ilgili değil." "Elbette değil. Aslında bunu söylediğimde, bu fikre karşı çıkabileceğinizden endişelenmiştim."

Kıkırdadı. "Söyledim ama argümanınızı merak ettim. Ayrıca, bahçeyi ziyaret etmeden geçemeyeceğim kadar güzel bir gün."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama aslında bahçeyi ziyaret . Eve çok yakın.

Diğer uçtaki küçük bir binaya gidiyoruz."

Nabız hızlandı ve adam elini kendi eliyle örttüğünde iyice çılgına döndü. "Gördüğüm bir şey mi? Evinizin içinde o kadar uzaklara kadar meşguldüm."

"Dürüst olmak gerekirse çok büyük değil. Ama bu sabah kullanılabilir olup olmadığına bakmak için dışarı çıktım ve düşündüğümde daha iyi durumda olduğunu gördüm."

"Kulağa uğursuz geliyor. Ne tür bir bina bu?"

"göreceksin." Sesi boğuklaştı. "Seni baştan çıkarmak istiyorum, sevgili Diana. Hâlâ istediğinin bu olduğunu varsayıyorum."

Gözlerini adama dikti, adamın ona nasıl aç gözlerle baktığını görünce kanı kaynadı. "Kesinlikle."

Patikadaki bir dönemeci döndü ve sonunda, neredeyse huş ve ıhlamur ağaçlarıyla çevrili, bacası ve büyük bir açık penceresi olan küçük bir taş bina vardı. Bazı ağaçlar kadar uzundu ve ana eve hiç benzemiyordu.

"Sanırım bu Londra'da gördüğüm en tuhaf bina ve bu da bir şey ifade ediyor. Nedir bu?"

Sanki onun itirazlarına karşı kendini hazırlıyormuş gibi durdu. "Burası bir laboratuvar."

Geri çekildi, sonra ellerini kalçalarına koydu. "Benimle bir laboratuvarda sevişmek istiyorsun."

"Burası artık bir laboratuvar değil. Olduğu zamanlarda bile selefimin çok kullandığından şüpheliyim.

Burayı inşa ettirdi çünkü karısı evin içinde kimyasallarla oynamasını istemiyordu."

"Zeki kadın," dedi Diana.

"Amaçlarımız için mükemmel olmadığını söyleyebilirim ama ne yazık ki özel odamda kaybolursak herkes bunu fark edecektir. Ve siz mahvolmayı umursamak *istemeyebilirsiniz* ama ikimiz de umursadığınızı biliyoruz."

İç çekti. "Kız kardeşlerimin utanç duymasını istemem."

"Buna ne dersin?" dedi, onu bir kolundan tutup küçük binaya doğru çekerek. "Şuna bir . Buraya hiç kimse geri dönmez ve selefim çok iyi bir bilim adamı değilmiş, görünüşe göre, bu yüzden kimyasal kokmuyor bile. Hem de çok. Sabahtan beri pencereleri ve kapıları açık ki çiçek kokuları dolsun. Aslına bakarsanız ..." İçeri girmek için önce acele etti, sonra kolları zambaklarla dolu olarak dışarı çıktı.

"Kokuya daha da yardımcı umuduyla bunları oraya koydum."

"Kızlık bozma için çiçek mi?" diye takıldı.

"Onun bir şey," dedi, gözleri ona uzatırken verdiği tepkiyi izlemeye odaklanmıştı. Yardım edemedi ama yumuşadı. Zambakları çok severdi. Adam onu kapıya doğru iterken çiçekleri kokladı. İçeri girer girmez nefesini tuttu. Bir köşede çeşitli pelüş minderler vardı.

boyutlar, kumaşlar ve renkler, belli ki hepsi buluşma beklentisiyle oraya yerleştirilmişti.

"Lütfen bana bunları hizmetçilerin sizin için getirmediğini söyleyin," dedi.

"Hepsini kendim taşıdım. Ve bunu yaparken kimsenin beni görmediğinden emin oldum."

Başını salladı ve güldü. "Evet, eminim majestelerinin bahçeye bir yığın minder taşıdığını fark etmemişlerdir."

"Bahçenin arka tarafı. gitmediği yer." Zambakları ondan aldı ve hemen arkasındaki mermer masanın üzerine yerleştirdi, bu manevra onu masanın kenarına dayanana kadar sıkıştırdı. Onun kadar yakın olmasından rahatsız değildi. Bugün adam düpedüz mis gibi kokuyordu.

"Bana yalan söyleme," dedi. "Macaristan suyu , değil mi?"

"Fark edip etmeyeceğini merak ediyordum," dedi sırtarak. "Sen bahsettikten sonra, eğer hoşuna gittiyse çok da kötü olmayabileceğini düşündüm. Ama bu koku beni acıktırıyor. Yemek için yani."

"Her zaman yemeğe aç olduğunuzu söyleyebilirim, ama bu durumda, içindeki biberiye ve kekik iştahınızı keskinleştiriyor olabilir."

"Belki de. Biberiye ve kekiğin ıslatıldığı bahsetmiyorum bile. Bu da bana ..." Masanın altına uzanıp bir şişe ve iki bardak çıkardı, sonra da arkasına koydu. "Buranın başka bir avantajı daha var. Mermer ve karanlık şampanyayı serin tutuyor. Biraz ister misin?"

Bana vereceğiniz her şeyden biraz istiyorum, efendim. "Şampanya? Tabii ki. İtiraf etmeliyim ki şampanyaya zaafım var."

Sinsi bir ifade takınarak şişeyi açtı iki bardak doldurdu, o da bonesini çıkarıp masanın üzerine koydu. Pencere tam arkalarındaydı ve içeriye serin bir esinti giriyordu.

"Yani, yeterince doldurursam," dedi ona bir bardak uzatırken, "seninle kötü bir şekilde oynamama izin verecek misin?"

İkisi de birkaç yudum aldıktan sonra bardağını kenara koydu. "Ya da *sana* kötü davranmama izin verirsin," dedi ve kravatını çözmeye başladı. "Seni baştan çıkarmak istiyorum, canım.

Duke, hâlâ istediğinin bu olduğunu varsayıyorum."

"Tanıştığımız günden beri bunu istiyordum," dedi kabaca. Kadın

. "Tanıştığımız günden beri mi? O kadar uzun zaman önce mi? İyi saklamışsın."

"Açıkçası bir şeyleri saklamayı nasıl başardım bilmiyorum." Bakışları, fichu-cravate'inin gevşekçe bağlı olduğu bedenine kaydı. Çözmeye başladı. "O lanet kalemi ağzına soktuğunda, kendimi dilimi ağzına sokmanın nasıl bir şey olacağını merak ederken buldum. Senin kalemin olmak gibi."

Bir kahkaha patlattı, bu da onu açıkça ürküttü. "Neden kalemime bakıp durduğunu anlayamadım! Tanrım, bunun yaramaz bir şey olduğunu anlamalıydım."

Sonunda fichu-cravate' gevşetmiş ve çıkarmıştı, görünüşe göre altında ne giydiğine bakma hevesiyle yere düşürdüğünün farkında bile değildi. "İşte *bu* yaramazlık," dedi. Elbisesi fichu ile mükemmel bir şekilde sunulabilirdi ama kesinlikle fichu olmadan sunulamazdı. "Bunu benim için mi giydin?" diye homurdandı, bir parmağını dekolteli bedeninde gezdirirken.

"Elbette," dedi yeterince baştan çıkarıcı olduğunu umduğu bir sesle. "Önden tek bu."

Bakışları onu yakıp kavururken bile inledi. "Biraz , değil mi leydim?"

"Sen öyle diyorsan." Kravatını çekiştirerek çıkardı ve şampanya şişesinin etrafına sardı. "Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum."

"Gayet biliyorsun. Sadece bildiğini bilmiyorsun."

O bunu anlamaya çalışırken, adam minder yığınının doğru yürüdü, güzel ve şişman bir tane aldı ve masanın üzerine atmak için geri getirdi. Sonra elbisesini inceledi. "Nereden açıldığını bulamıyorum."

Bunu anlayabilirdi. Erkekler kadın giysilerinin gizemini nadiren anlardı ve ona bunun önü bir elbise olduğunu söylemek, ona Çince elbise demek kadar bilgilendirici olurdu. "Sadece izle."

Omuzlarındaki iki dekoratif düğmeyi çözdü ve ön tarafın aşağı inmesine izin verdi. O daha fazlasını yapamadan, adam korsesini ve vardiyaşını örten parçayı çözdü, ardından eteği yerinde tutan bağları çözdü ve tüm işin boynundan açık düşmesine izin verdi

leğen kemiğine kadar.

"Pekala!" dedi. "Başladıktan sonra nasıl çalıştığını anlamam uzun sürmedi."

"Size hep söylüyorum, ben bir mühendisim. Bir şeyin nasıl bir araya getirildiğini anlamak gibi konularda hızlı çalışırım." Bakışları onu baştan çıkarmak için kışkırtıcı bir şekilde süzüldü. "Ve şimdi *senin* nasıl bir araya getirildiğini anlamak ." Bununla birlikte, onu kaldırdı ve minderin üzerine bıraktı.

"Ne sanıyorsun sen?" diye bağırdı. "bir pencere var!"

"Farkındayım." Pencereyi kapatmak için onun yanından geçti. "Ama tam güneş altında, yani yaklaşan birini seni görmeden çok önce göreceğim. Ayrıca, bu akıllı elbisen arkadan gayet saygın görünecek." Gözleri onunkileri yaktı. "Ama önden gibi erotik."

Sözlerinin verdiği heyecan onu başından mahrem yerlerine kadar yaktı ve minderin üzerinde biraz kıpırdanmasına neden oldu. "Geoffrey-"

Öpücüğü onun sözünü kesti. Sert ve vahşiydi ama bir şekilde de cömertti, süslü bir kın içindeki işleyen bir kılıç gibiydi. Korsesini indirirken öpmek için acele etmedi, sonra elbisesini çözdü ve çıplak göğüslerinin altına uzanana kadar manevra yaparak bakışları için biraz kaldırdı. Daha sonra bildiği tek şey, adam meme uçlarına kadar öpmüştü, böylece sırayla onları emebilir ve kızdırabilirdi, içinden ihtiyaçtan titremesine neden olan frikikler gönderdi.

Parmaklarıyla saçlarını geriye doğru tarayarak ceketinin yakasını buldu ve başparmaklarıyla iki yanından tutup çekerek çıkardı. Ya da ne yaptığını fark edene kadar boşuna denedi.

ve minderlerin üzerine atmadan önce omuz silkti.

Ama yeleğinin düğmelerini açtığında, onu da çıkarmasına izin vermedi. "Ailen seni aramaya gelirse," diye uyardı, "çabucak giyinmeliyiz. Ama o hünerli ellerini meşgul edecek bir yol . . ."
paçalarını hızla açtı, sonra da paçalarını indirerek donunu ortaya çıkardı.

Oldukça etkileyici bir şekilde genişliyorlardı. Kız onlara baktıkça daha da genişliyor gibiydiler. Adam kıkırdadı. "Dediğim gibi, baş belası." Elini aşağı doğru çekerek onu orada örttü. "Ama umurumda değil, yeter ki sonunda istediğimi elde edeyim."

"Peki bu ne?" diye sordu nefes nefese bir fısıltıyla.

"İkimiz yakın bir şekilde birleştik." Yakınına eğildi. "Ama önce beni ov *lütfe*n. Kalemimin senin elinde olmasını kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin."

Gülme sırası ondaydı. "'Düşmüş dişiler' tarafından böyle adlandırıldığını hiç duymamıştım." Donunun üzerinden tahrik olmuş bedenini okşadı ve dokunuşuna nasıl bu kadar kolay verdiği hayret etti. "Ve bu bir kalemden biraz daha ... daha önemli."

"Bir centilmen olmaya çalışıyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ama bu muhtemelen sonuçsuz kalacak. Sen söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemiyorum." Onun elini tuttu. "Tanrım, yeter." Donunu çıkardı, sonra hem hem de donunu arkasından itti. "Senin içinde olmalıyım, tatlım."

İçeride. Bunu hâlâ isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu. Çünkü adamın ilginç aletlerinden görebildikleri oldukça ürkütücüydü. Arkadaş arıyormuş gibi dışarı fırlayan etten çubuk ve kırmızı taşaklar. İşte o an gelmişti. Onun içine bununla girmek istiyordu. Çok fazla acıtacak mıydı? Yoksa diğer pek çok şey gibi ününe yakışmayan bir şey mi olacaktı?

"Endişelenmemeye çalış," diye mırıldandı, bakışları ona odaklanmıştı. Nasıl tahmin etmişti? O kadar şeffaf mıydı?

"Bunun nasıl çalıştığını biliyor musun?" diye sordu. "Senin 'düşmüş dişilerin' mi söyledi?" ". Gerçi ilk başta inanmakta zorlandım."

"Düşmüş dişiler "den ikinci kez bahsedilmesi ona süngerini getirmeyi düşünmediğini hatırlattı! Ama ona söyleyip şimdi durması riskini göze alamazdı. Ayrıca, bir karşılaşmadan çocuk sahibi olma ihtimali ne kadardı ?

"Çok yavaş yapacağım, yemin ederim." Kız boğazının altından inleyene kadar bacaklarının arasını parmakladı. "Bana güveniyor musun?"

"Elbette." Onun kollarını tuttu. "Bunu ben de istiyorum, biliyorsun." Kısmen bunu vurgulamak için, kısmen de daha fazlası için can attığından, monsunu adamın eline doğru iterek onu daha fazla okşamaya teşvik etti. "Oh, evet, bu *harika*."

"O zaman seni biraz daha rahat ," dedi arsız bir sırıtışla ve eteklerini kalçalarının üstüne kadar itti. Onu minderden kaldırıp kumaşı beline kadar iterek çıplak poposunun oturmasını , kız onun gücüne hayran kalmaktan kendini alamadı.

Dizlerini iki yanına çekti. Hareketleri o kadar hızlıydı ki kadın bir an paniğe . Sonra onu tahrik etmeye devam etmek için elini kullandı, tahrik olmuş etini yavaşça içine sokmadan önce biraz rahatlamasını bekledi.

Vay be! Bu ilginçti. Çok fazla acıtmadı ama bir izinsiz giriş gibi göründü. Oldukça dar bir yerde oldukça büyük bir izinsiz giriş.

"Sen . . iyi misin?" diye sordu, sanki onun cevabını duymaktan çekiniyormuş gibi.

"Alışır alışmaz öyle olacağım." Umut etti. Dua etti, her ne kadar Tanrı'nın zinasını daha rahat hale getirmesi için dua etmek muhtemelen küfür olsa da.

Bunu bile istemiyordu. Bu yüzden adamın başını aşağı çekti, boşta kalan elini göğsüne koydu ve onu toplayabildiği tüm ahlaksızlıkla öptü. Eğer bir günahkâr olması gerekiyorsa, bunda iyi olduğundan emin olmalıydı.

"Muhteşem hissediyorsun," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Islak, tatlı ve korkarım beni dizlerimin üstüne güçte." Sonra aşağıya doğru inip çıkmaya başladı. Elini göğsünden sırtının küçük kısmına kaydırды, böylece içine çekebildi. "Bacaklarını kırımın arkasına kilitle."

"Diline dikkat et Geoffrey," alay etti onunla, ama emrettiği şeyi yaptı.

Aman Tanrım, ama *bu* kesinlikle bir fark yarattı. Vücudu onun ileriye doğru hareketini karşılamak için harika bir şekilde yer değiştirdi ve aniden her itişinde mahrem yerlerinin çok hassas bir kısmı tıngırdadı, bacaklarının arasında itişte daha da güçlenen bir tür zevkli uğultu başladı.

Kısa süre sonra sallanmaya başladılar, adam onu şaşkına çeviren gürültülü, ipeksi hamlelerle içine girerken kadın neredeyse yarı yarıya masadan kalkmıştı. Çok sıcak... ve çiğ... ve *harika*.

Büyülü, mistik ya da o yumuşak, puslu hislerden herhangi biri değildi. Toprak gibiydi, yağmur ve şimşek gibi, kayaların üzerinden akan nehir suyu . Birlikte soluk soluğa , kimin nefesinin kimin nefesi bilemeyene kadar nefes nefese kalmışlardı.

"Geoffrey . . . *Geoffrey* ..." dedi kısık sesle, vücudu ona sarılmıştı, ona yolu gösterebilmesi için ona yapışmıştı

"Ne istersen senindir. . . tanrıçam Diana "

Evlenmek istemediğini söyleyen bir adam için, kesinlikle sahipleniciydi.

Şimdi sanki adam tepesinde meyve sallandırıyor, onu ona uzanmaya, onu yakalamaya çağırıyormuş gibi hissediyordu. Ona sahip olmak , katıksız, katıksız bir ihtiyaç onu her geçen dakika daha da fazla ele geçiriyordu. Aldığı zevk ulaşamayacağı kadar uzak görünüyordu. Zıpladı, *ona* doğru uzandı, *ona* sahip olmak zorundaydı, *ona* sahip olmak zorundaydı, daha hızlı ve daha sert, onu daha yükseğe itti, böylece belki ... sadece ... alabilirdi....

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, içindeki acının ateşi yükselip onu son bir santim daha yukarı iterken.

"Bu ... oldukça . . . Oh, Tanrım, Geoffrey ... Geoffrey evet!"

Ve sonunda cennet meyvesinin tadına baktı.

On Beşinci Bölüm

Diana'nın kaslarının sikişinin etrafında tekrar tekrar kenetlendiğini hissederken kulaklarında *Oh, Tanrım, Geoffrey* kelimeleri çınladı. Çekip gitmesi gerekirdi ama sonsuza dek kalmak istediği saten teninin lezzetli sıcaklığından kendine yediremedi. Bunun yerine tohumunu onun içine akıttı ve kök salmaması için dua etti.

"Tatlım ... sen sen . . beni öldür," diye fısıldadı, şimdi boşaldığı için horozunun öldüğünü, küçüldüğünü hissederken.

Fransızların orgazma neden *la petite mort*, yani "küçük ölüm" dediklerini hiç anlamamıştı. Şimdiye kadar. Onu terk etmek zorunda kalmak, içinden çıkmak ve bunun onun içindeki son seferi olabileceğini bilmek bir tür ölümdü.

Özellikle de Diana'yla. Onunla sadece zevk yaşamak istediğini söylemişti. Ama ya sadece bunu istemiyorsa? Onunla evlenerek geleceğini riske atmaya cesaret edebilir miydi? Onu her ortaya çıkabilecek bir aile skandalının içine çekmeye? Skandalı bir kez yaşamıştı. Neden tekrar yaşamak ki? Özellikle de çok daha kötü bir şeye yol açabilecekken. Bu evliliklerinin ölümüne yol açabilirdi.

Hâlâ kollarında titriyordu, bu da onu daha da yakın tutmak istemesine neden oluyordu. Sonra dudaklarını onun kulağına götürdü ve mırıldandı: "Süngerimi unutmuşum. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu bu kadar çabuk yapacağımızı bilmiyordum."

"Evlen benimle," diye cevap verdi, kendini şaşırtarak. Az önce neden evlenemeyeceklerini düşünmemiş miydi?

Sonra bunun bir sorudan çok bir emir olduğunu fark ederek geri çekildi ve "Evlenmeliyiz" demeden önce onu dudaklarından öptü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra masadan kaydı ve kıyafetlerini düzeltmeye başlarken bakışlarını kaçırdı. "Neden? Birlikte keyifli vakit geçirdiğimiz için mi?"

"Çünkü . . ." *Çünkü seni tekrar tekrar istiyorum. Çünkü her gün seni göreceğim zamanı iple çekiyorum. Çünkü sen, babamın ölümünden sonraki sonsuz karanlıkta bana ışık tutan tek şeysin.*

Bunların hiçbirini söylemedi. Bunlar çok açıklayıcı olurdu. Bunun yerine donunu ve pantolonunun paçalarını sıyırıp kendini örttü, sonra da kanlı yastığı alıp ona uzattı. "Masumiyetini aldım. İşte bu yüzden."

Bu sözler karşısında irkilerek yastığı ona geri uzattı. "Sana daha önce de söyledim, bizim sevişmemiz seni evliliğe hapsedmekle ilgili değildi ve hiçbir zaman da olmadı. Bu, evliliğin fiziksel kısmını çekici bulup bulamayacağımı belirlemekle ilgiliydi. Ve bilmem gerekeni öğrendim."

Sormaya cesaret edebilir miydi? "Peki neye karar verdin?"

"Sana söylemeli miyim bilmiyorum," dedi kibirli bir şekilde, ama kıyafetlerini yenilemeye devam etti, orasını bağladı, burasını ilikledi. "Kafan şimdiden olması gerekenin iki katı büyüklüğünde."

Güldü. "Uzun bir koca kafalı adam soyundan geliyorum." Önce donunu, sonra da pantolonunu ilikledi. "Anneme sorun yeter."

"Yapmamayı tercih ederim. Korkarım yüzüm kızarmadan bunu yapamam." Adam buna bir şey demeyince, kadın uzun bir nefes verdi. "Diyelim ki şimdi bir erkekle aynı yatağı paylaşmanın neden .

cazibe
merkezleri."

"Ama?"

Başını yukarı kaldırdı. "Sana 'ama' olduğunu düşündüren ne?"

"Çünkü başka bir kadın olsa kızlığını bozduğum için onunla evlenmem için bana yalvarırken sen evlenme teklifime direniyorsun." Gözlerini ona dikmiş, cevap vermesi için cesaretlendiriyordu.

"Son dört yıldır benim yerimde , siz de evde kalmışlığı evliliğe tercih etmez miydiniz?"

"Geçmiş dört-" Durakladı. "Ah. Doğru. Ailen." Bunu unutacak kadar nasıl götlük yapabilmişti?

"Kötü bir evliliğin neye benzediğini gördüm. Hiç hoş değil ve sadece evli çifti değil, çocukları etkiliyor." Fichu'buldu ve bir erkeğin kravatını düğümlediği gibi bağlamadan önce boynuna doladı. "Annemden ve kesinlikle babamdan daha iyi idare edeceğimi düşünmek istiyorum ama kim bilir? Kendi çocuklarım olana kadar emin olmanın bir yolu yok."

"Çocuklardan bahsetmişken," dedi, "ya kendini bulursan-"

"Seninle evlenirdim, evet. Bir çocuk asla acı çekmek zorunda kalmamalı. Ve süngerimi unuttuğum için çok üzgün olduğumu tekrar söylememe izin verin."

". Ben de kolaylıkla Fransızca bir mektup getirebilirdim. Güvende olmak için . Ama o zaman bir tane satın almak zorunda kalırdım, çünkü Londra'da yanımda hiç yok."

Başını eğdi. "Fransızca ya da başka bir dilde yazılmış bir mektup ne işe yarar ki?"

Kıkırdadı. Onda her zaman masumiyet ve dünyevi bilginin garip bir karışımı vardı.

Belki de onu ona çeken şey buydu. Ne bekleyeceğini hiç bilmiyordu. "Prezervatiften bahsediyorum."

"Oh! Onları duymuştum." Yüzünde beliren farkındalık ifadesi komikti. "Yani

Bu şekilde çalışıyorlar. Düşen kadın bana bir tane gösterdiğinde, tamamen düz ve gevşek, çok etkili olduğunu düşünemedim, ama sanırım ." Aniden kızaran yüzünü örtmek için, "Buna da mı Fransız mektubu deniyor? Neden?" diye sordu.

"Kahretsin, hiçbir fikrim yok." Kadın ağzını açtığı anda ekledi, "Sakın 'Dil, Geoffrey' demeye kalkma. Annem böyle der, benim böyle diyen bir karım olmayacak."

"O zaman küfretmeyi bırak," dedi kibarca. "Hem zaten karın *olmay*ı kabul etmedim, teklifinde ciddi olduğunu da sanmıyorum."

"Ciddiydim."

"Gerçekten mi?" Kollarını artık saygın bir şekilde örtülmüş göğsünün üzerinde kavuşturdu, bu da ona biri gelmeden önce giyinmeyi bitirmesi gerektiğini hatırlattı. "Yani birdenbire evlenme fikrini mi değiştirdin? Artık bir eş mi istiyorsun?"

"Hayır . . . Yani, evet, ama ..."

"Gördün mü?" Başlığını taktı, kurdelelerini çenesinin altına bağladı. "Senin de bir 'ama'n var."

"Sanırım öyle." İç çekerek yeğinin düğmelerini ilikledi. "Bana şunu söyle. Bir erkeğin ailesini koruması gerektiğine inanıyor musun? Onlara zarar gelmemesini sağlamalı, bu kendini bir şeylerden mahrum bırakması anlamına gelse bile?" *İstediği kadın gibi mi?*

"Eğer ailesi kendini koruyamıyorsa, sanırım. Ama buradaki mesele bu değil. Mesele şu ki, evlenmeye isteksiz olmamın tüm nedenlerini bilmek istiyorsun ama kendininkileri paylaşmak istemiyorsun."

Ona yaklaştı. "Senin nedenlerin kimseyi mahvedemez. Yanlış kişiyle paylaşmayı seçerseniz, nedenlerinizin gelecek yıllarda, muhtemelen on yıllar boyunca yansımaları olmayacaktır."

Bakışları onun üzerinde daraldı. "Ve sanırım yanlış kişi olabileceğimi düşünüyorsun." Kahretsin, bu şekilde ifade etmemeliydi. "Ben öyle bir şey demedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Gitmek için döndü, sonra durup ona baktı. "Sırların konusunda bana güvenmiyorsun ve belki bunun nedenini anlayabilirim." Tam rahatlamaya başlamıştı ki, kadının sesinin tonu alaycı bir hal aldığıında, bazı şeyleri gizli tutma nedenlerini kabul ettiği için rahatladığını hissetti. "Ne de olsa birbirimizi sadece bir aydır tanıyoruz. Ve sadece kısa bir süre önce *içimdeydin*."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu.

Ama o pek fark etmedi. "Kız kardeşinin ve annenin tüm mahrem sırlarını duydum, anlaşılan bana güveniyorlar. Bu kadar yakından sakladığın şeyi bana zaten söylemediklerini nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu bilmiyorlar. Ve bu şekilde kalmasını tercih ederim. Bu yüzden *size* söylemeyi reddediyorum." "Söylemedin-" Kadın ona bakakaldı. "Aman Tanrım! Onların yerinde , seni asla affetmezdim. Neden

Erkekler her zaman kadınların önemli sırları saklayamayacağını mı düşünür? Saklayabilirler ve her zaman da saklarlar, özellikle de aileleri söz konusu olduğunda. Ayrıca, sizi mahvetmek isteseydim, bunu sizi beni baştan çıkarmakla, kız kardeşlerimi yaralamakla ya da başka şeylerle suçlayarak da ."

"Söyleyebilirsin," dedi, ona bunları anlatmaya hazır olmadığını anlamayı reddetmesine sinirlenerek.

"Ama o zaman sana ve kız borcumu ödememiş olurum."

Ona dik baktı. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Dil, Diana," dedi kravatını düzeltirken. Kızaran yüzünden bu sözlerin onu gerçekten kızdırdığını anlayabiliyordu. Ama şu anda da *onu* kızdırıyordu.

"Ohhh, sen çok ... beni ... yapıyorsun. Ooh! Neden seninle evlenmek *isteyeyim* ki?" Çenesini yukarı kaldırdı. "Sevişme dersi için teşekkür ederim, Majesteleri. Çok keyifliydi. Ama sonrasında olanlar, sizinle evliliğin nasıl bir anlamam için yeterliydi ve sanırım bu deneyim olmadan da yapabilirim, teşekkür ederim!"

Kalbine indirdiği darbeyi umursamadan laboratuvarından çıkıp bahçelerdeki patikadan yukarı doğru yürüdü.

Hayır, *kalp* değil. Bu öyle saçma bir şey değildi. Çünkü öyle olsaydı, başı büyük belaya girerdi. Evin köşesinde gözden kaybolana kadar onu izledi. Sonra odada dolaşmaya, minderleri fırlatmaya ve genel olarak bir çocuk gibi davranmaya başladı.

Ya da bir kış. Duvara bakmak için durdu. Tanrım, kadın haklıydı. O bir göttü. Ama ona veremeyeceği şeyleri talep ettiğinde onu delirtiyordu.

Güvenin gibi mi?

"Kapa çeneni!" diye bağırdı vicdanına. "Neden her küçük hatamın üzerine atlamak ve bunu yüzüme vurmak zorundasın?"

"Affedersiniz," dedi kapı aralığından bir kadın sesi. "Kötü bir zaman mı? Geri geleyim mi?"

Kaşlarını çatarak, kiminle konuştuğunu merak ediyormuş gibi odaya kaçamak bakışlar atan Verity'ye döndü. "Evet," diye . "Kötü bir zaman. Ama yine de içeri gel. Neden olmasın?"

Şimdi eskisinden daha da temkinli olan Verity binaya doğru ilerledi. "Çimenlikten geçerken Diana'yla karşılaştım. Ona müstakil bir laboratuvar gösterdiğinizi söyledi. Burası mı?"

"Öyle." sakinleşmeye, Diana'yla burada ne yaptıkları gerçeğini saklamaya zorladı. "Sana karşı kısa konuştuğum için beni affet. Tahmin edebileceğiniz gibi yaklaşan balo için biraz endişeliyim." Bu yalanı söylerken neredeyse boğuluyordu. Herhangi bir balo için endişeleneceğinden şüpheliydi ama vicdanına yüksek sesle öfkelenmesi için *bir* neden göstermesi gerekiyordu.

"Benim endişelendiğim kadar değil," dedi. "Aşçınız balo yemekleri konusunda tecrübesiz. Anladığım kadarıyla selefınız nadiren ağırılıyormuş."

"Doksan bir yaşında öldü, yani on yıllardır böyle bir şey yaptığından

şüpheliyim." "Sanırım haklısınız. Hiç parti verdiğini duymamıştım."

Aralarına sessizlik çöktü. Verity'yi genel olarak severdi ama onun zevkine göre biraz *fazla* sanatsaldı. Diana' en azından omuzlarının üzerinde mantıklı bir kafası vardı.

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi Verity ve onun cevabını beklemeden devam etti. "Bu minderler ne için? Buranın eski bir laboratuvar olmasıyla bir ilgisi var mı?"

Lanet olası kız kardeşinin, o kaçarken bana eziyet etmen için seni buraya göndermesiyle ilgili.

Hayır, elbette bunu söyleyemezdi. Kendisini ne kadar gülünç duruma düşürmüş da, muhtemelen Diana'yla daha önce yarattığı oyunu devam ettirmeliydi. "Diana'yı balo yemeğini dışarıda, ay ışığı altında yememiz gerektiğine ikna çalışıyordum. O gece ayın dolunay olması gerekiyordu, biliyorsun."

". Bu yüzden o tarihi seçtik."

Tanrım, sesi kız kardeşine o kadar benziyordu ki, çıldırtıcıydı. "Her neyse, aşçıların burada, ocağı kullanarak ihtiyaç duyulan her şeyi yapabileceklerini ve uşakların da pencereden şampanya kadehlerini alabileceklerini düşünüyordum."

Verity bir kaşını kaldırdı. "Bir pencere. İki yüz kişiye yetecek kadar şampanya tepsisi için."

İç çekiyormuş gibi yaptı. "Kız kardeşin de bu fikirden hoşlanmadı."

"Onu şampanyaya boğduktan sonra bile mi?" Verity şişeyle birlikte duran iki kadehi başıyla işaret etti.

Yine sinirlenmeye başlamıştı. "Sadece balo için yeterince sipariş vermeden önce tatmasını istedim."

Verity yaklaştı ve şişeden bir yudum aldı. "Açıldıktan sonra bile bu şampanyanın tadı çok pahalı, Majesteleri. Bu kadar çok konuk için bu şampanyanın size ne kadara mal olacağı konusunda bir fikriniz olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım biliyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu yüzden biraz ucuz bir tanesinde karar kıldık."

Verity parlak bir şekilde gülümsedi. "Mükemmel. Listemden bir şey eksildi." Köşeye doğru başını salladı. "Peki ya minderler?"

Kahretsin, kadına kız kardeşini baştan çıkardığını söylemeliydi. Daha kolay olurdu ve onu daha az aptal gibi gösterirdi.

Ve daha çok bir baştan çıkarıcı gibi. Bunu yaparsa Diana'nın onun kellesini alacağından bahsetmiyorum bile. "Ben geldiğimde bunlar buradaydı. Sanırım uşaklar fazladan minderleri burada saklıyorlar."

"Doğru. Bir dolap ya da tavan arası yerine, hava koşullarından uzak ama evin içinden erişilmesi kolay bir yer."

Güldü ve kapıya doğru döndü. Sonra sanki düşünüyormuş gibi durakladı, sonra tekrar karşısına çıktı, bu sefer oldukça ayık görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, Majesteleri, bir dahaki siz ve kız kardeşim öpüşmek için bir iki dakika çalmak istediğinizde ya da-" Bir elini kaldırdı. "Bilmek istemiyorum. Ama yalanları onun söylemesine izin verseniz iyi olur. Çünkü sen bu konuda çok kötüsün. Yani, eğer buraya Eliza olsaydı, kulaklarını kabartmaya başlamadan önce şampanyayla ilgili kısmı geçmene bile izin vermezdi."

"Ya sen?" diye sordu. "Kulaklarımı kabartacak mısın?"

"Diana'yı incitmeye cüret edersen bundan daha fazlasını yaparım. Şimdilik göreceğim. Senden hoşlandığını biliyorum. Sadece bundan faydalanmamaya bak. Evimizde bizi koruyacak bir babamız ya da ama Bay Norris var ve anladığım kadarıyla iyi bir nişancı."

"Norris mi?" diye alay etti. "Şaka yapıyorsun."

"Hiç de bile. Kraliyet Donanması'ndaydı. Sanırım Trafalgar'da Amiral Nelson'la birlikteydi. Ama o çatışmadan sonra komisyonunu sattı. Çok fazla kan ve ölüm olduğunu söyledi. Kız kardeşimin kalbine dikkat et. Yoksa kan ve ölüme nasıl sebep olunacağını hâlâ ne kadar hatırladığını görürsün."

Ve bu son salvo ile gitti.

Lanet olsun, Harper kardeşler hafife alınacak insanlar değillerdi, değil mi? Müşterilerini seçebilmelerine şaşmamalı. Konu topluma geldiğinde sadece neden bahsettiklerini bilmekle kalmıyor, aynı zamanda kız kardeşler olarak birlikte duruyorlardı.

İçinden bir ses bu savaşı kaybettiğini söylüyordu, hem de iki cephede. Bir dahaki sefere daha akıllıca davranması gerekecekti.

* * *

Diana, kız kardeşi içeri girdiğinde Grenwood Evi'nin salonunda balo için mobilyaları nasıl düzenleyeceklerini düşünüyordu.

"Yüce , Diana, bu adama ne yaptın böyle?" Verity kanepeye uzanırken şöyle dedi. "Dükün az önce bana anlattığı saçma hikâyeyi duymalıydın."

Diana kaşlarını çatarak ateş perdesini incelemek için yanına gitti. "Ne hakkında?" "İkinizin laboratuvarında ne yaptığınız hakkında."

Kalbi göğsünde dondu. Kız kardeşiyle yüzleşmek için döndü. "Onun söylediği tek bir kelimeye bile inanamazsın." "Oh, sanmıyorum. Bir an için bile seni oraya baloya ikna etmek için götürdüğünü düşünmüyorum.

akşam yemeği dışarıda yenmeli."

Diana neredeyse rahatlayarak yere yığılıyordu. "Aslında bunu o önerdi." . Ve hizmetkârlar bunu yaparken kulak misafiri oldukları için Verity bunu yalanlayacak hiçbir şey duymayacaktı.

"Ayrıca uşakların şampanya servis tepsilerini şu pencereden getirmelerini de önerdi mi?"

"Bundan bahsetti." *Yazıklar olsun sana, Geoffrey Brookhouse. Daha inandırıcı bir şey bulamadın mı?* "Tabii ki, ona bunun asla işe yaramayacağını söyledim."

Verity bakışlarını Diana'ya dikti. "Minderlerin genel kural olarak orada saklandığını söyledi mi?"

Diana hayali kusurlar bulmak için ateş perdesinin üzerinden bakmaya geri döndü. "Şey, hayır. Bunu bana söylemedi. Bu çok saçma olurdu."

"Ben de öyle dedim. Yani ona."

Diana kız kardeşinin bakışlarının sırtını deldiğini hissedebiliyordu. "Ne bilmek istiyorsun?" "İkinizin orada ne yaptığınızı *senden* dinlemek istiyorum."

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi Diana.

Verity arkasından yaklaşarak kollarını Diana'nın beline doladı. "Sakın kızma. Sadece incindiğini görmek istemiyorum."

Diana kız kardeşine sarılmak için döndü. "Biliyorum. Ve bana zarar vermeyecek. O sadece... Bazen öyle olabiliyor."

"Kıç mı?"

Diana güldü. "Evet. Kesinlikle." Kız kardeşine bakmak için geri çekildi. "Ama geri kalan zamanlarda bana baktığında beni pelteye çeviriyor. Lord Minton bunu sana hiç yaptı mı?"

Verity içini çekti. "Çok nadiren."

"O halde, seni terk ederek gerçek alçak karakterini göstermesine sevindim."

"Ben de."

"Çünkü karşınıza kalbinizi hızlandıracak ve dizlerinizin bağı çözülecek başka biri çıkacak ve Lord Minton'ın korkaklığı sayesinde o adamla evlenmekte özgür olacaksınız."

Verity ona şüpheyle baktı. "İşte şimdi saçmalamaya başladın." "Hiç de değil! Bence-"

Kapı aralığında biri boğazını temizledi. Diana ve Verity döndüklerinde Rosy'nin orada durduğunu gördüler.

"Diana? Seninle konuşabilir miyim? Özel olarak?" Diana gülümsemeye zorladı.

"Elbette."

Verity başını sallayarak mutfakta Aşçı'ya danışmakla ilgili bir şeyler mırıldandı ve odadan çıktı.

Diana kanepeye oturdu, sonra yanındaki yeri okşadı. "Benimle istediğin zaman istediğin konuda konuşabilirsin, Rosy. Biz arkadaşız."

"Teşekkür ." Rosy sert bir tavırla Diana'nın yanındaki kanepeye oturdu. "dolandırmanın bir anlamı yok.

Laudanum nedir?"

Diana gözlerini kırıştırdı. Rosy'nin ilk çıkışıyla ilgili bir şey hakkında konuşmak istediğini sanmıştı. İlaçlardan değil, hele de afyon kadar güçlü ve potansiyel olarak yıkıcı bir ilaçtan hiç değil. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Anneme ve Geoffrey'e bundan bahsedemezsin ve sana bunu sorduğumu da söyleyemezsin."

Yüce Tanrım, bu aile de en az kendi ailesi kadar ketumdu. "Nasıl ele alınması gerektiğine karar vermeden önce neden bu konu hakkında konuşmuyoruz? Eğer bu gizli kalması anlamına geliyorsa, kesinlikle öyle yapacağım. Tamam mı?"

Rosy başını salladı. "Babamın öldüğü gün annem evde değildi. Geceyi hasta teyzeme -annemin kız kardeşi- yardım ederek geçirmek için şehir dışına çıkmıştı ve akşam yemeğinden önce dönmesi bekleniyordu. Beni ve Geoffrey'i geçen haftadan beri kendini kötü hisseden ilgilenmemiz için bıraktı. Daha önce onlarca kez olduğu gibi bir mide rahatsızlığı geçirdiğini düşündük."

Rosy gözlerini silmek için mendilini çıkardı. "Onu kontrol etmek için içeri girdiğimde, uşağını doktoru getirmesi için çoktan göndermişti ve benden Geoffrey'i getirmemi istedi. Ben de getirdim. Sonra beni ona bira getirmem için gönderdi. Bira ile döndüğümde doktor onu muayene etmeye gelmişti."

İç çekti. "Geoffrey beni başka bir ayak işine gönderdi, ama doktorun ne söyleyeceğini bilmemeye dayanamadım, bu yüzden kapının dışında saklandım ve sadece ... kulak misafiri oldum. Babam doktora laudanum şişesini ravent tentürü şişesiyle karıştırdığını ve çok fazla aldığını söyledi. Doktor ona başka bir ilaç vermeye çalışmış ama faydası olmamış. Babam zaten hastaydı ve afyon da bardağı taşıran son damla oldu sanırım."

Yüce Tanrım, Diana'nın bundan ne anlam çıkaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Babaları neden afyon ilacı alıyordu ki? "Soruşturma yapıldı mı?"

"Hayır. Geoffrey doktorun kazara karar verdiğini söyledi, yani gerek yokmuş." Rosy bakışlarını Diana'ya dikti. "Bilirsin işte. Yanlışlıkla aldığı afyon yüzünden. Şişe boştu, yüzden doktor onu ve ravent tentürünü daha sonra bir soruşturma olursa ve tanıklık etmek zorunda kalırsa diye yanında götürdü. Ama Geoffrey doktordan afyon hakkında anneme bir şey söylememesi için söz aldı."

"Ona söyledin mi? Ya da ona veya Geoffrey'e afyon hakkında soru sordun mu?"

"Aptal mısın sen? Geoffrey'nin bana kızması riskini mi alayım? Hayır, teşekkür ederim. Solucan yemeyi tercih ederim." Rosy'nin bakışları sıkıntılı bir hal aldı. "Ama son zamanlarda babamı düşününce ... şey, afyonun ne olduğunu ve neden babamı ölecek kadar hasta bilmek istiyorum."

Diana sadece herhangi bir miktarda afyon sakızının tehlikeli olabileceğini biliyordu. Güçlü bir

içkiyle birleştğinde neler olabileceğini kim bilebilirdi?

Zavallı adam. Geoffrey'nin babası hakkında fazla konuşmamasına şaşmamalı. Babası için hâlâ acı verici olmalı.

adamin günlerini geçirmek için afyona bağımlı hale geldiğini biliyordu. Zaten öyle olduğunu varsayıyordu. Çünkü hangi aptal afyonu ravent tentürüyle karıştırırdı ki?

Ama Rosy'ye ne söyleyecekti?

Elbette gerçek. Sevgili kız zaten yeterince endişeye katlanmıştı. "Laudanum çoğunlukla ağrı için verilir, ancak çok fazla alırsanız zehir olarak da etki edebilir. Şüphesiz baban ... er . . ravent tentürüyle ilgili hatasını yaptı, dediğiniz gibi bu 'bardağı taşıran son damla' oldu." "O zaman Geoffrey neden annemin bunu bilmesini istemiyor?"

Ne demişti? *Çünkü bilmiyorlar. Ve ben de öyle kalmasını tercih ederim. Bu yüzden sana söylemeyi reddediyorum.*

Ama bunun bir anlamı yoktu. Babaları ne olursa olsun ölmüştü. İyi toplumun bir kısmının zaten hoşlandığı bir ahlaksızlığı saklamanın pek bir anlamı yoktu. Diana her zaman bunun tehlikeli bir alışkanlık olduğunu ve bunda da haklıydı ama genelde kimse bunu utanç verici . Ya da en azından *çok* utanç verici değildi.

Yine de Geoffrey'nin böyle şeyler hakkında tuhaf fikirleri vardı. Bunun ne anlama geldiğine karar verdiğini kim bilebilirdi?

Rosy hâlâ ona bakıyor, Diana'nın bir açıklamayı sabırla bekliyordu. "Dürüst olmak gerekirse, ağabeyinin bunu neden annenden saklamak istediğini bilmiyorum. Korkarım bunu ona sormanız gerekecek. Söyleyebileceğim her şey spekülasyon olur."

"Bunu anlayabiliyorum, sanırım." Rosy iç çekerek ellerine baktı. "Bilmem gereken başka bir şey var. Bunun babamla hiçbir ilgisi yok."

"Pekala."

"Sen . . . kardeşime dün gece Lord Winston ile dans ettiğimi söyledin mi?"

Bu oldukça farklı bir konuydu ama Rosy'nin içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında anlamlıydı. "Hayır. Ben bir anlam göremedim." Diana gözlerini Rosy'den ayırmıyordu. "Nasıldı? Onu eskisi kadar ilginç buldun mu?"

Yüzü . "Çok komik biri. Bu seviyorum." "Ben de öyle."

Sonra Rosy kendini tuttu. "Ama Lord Foxstead de komik biri. Bana karşı çok nazikti. Sadece biraz yaşlı olduğunu düşünüyorum. Neredeyse Geoffrey kadar yaşlı."

Diana gülmek için kendini zor tuttu. Foxstead muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarındaydı, çoğu insanın hesabına göre yaşlı sayılmazdı. Ama Diana onun okuldan yeni çıkmış bir kadına nasıl öyle görünebileceğini anlayabiliyordu.

Bazen Geoffrey olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Dünyanın yükünü sürekli kendi omuzlarına yüklüyordu. Günün birinde Geoffrey'nin o sert dış görünüşünü gerçekten aşabilir ve onu bu kadar temkinli yapan şeyin ne ve neden şu anda evlenmek öğrenebilirdi.

Tabii onunla evlenmek istemiyorsa.

Sertleşti. Eğer durum buysa, canı cehenneme. Güzel bir kadındı ve onu övecek çok şey vardı. Eğer bunu göremiyorsa, bu onun kaybıydı. Hayatını onu bekleyerek harcamayı reddediyordu.

On Altıncı Bölüm

Geoffrey'nin aklı başından gitmişti. Diana'yı günlerdir orada burada birkaç dakikadan fazla görmemişti. Toplantıları ve Greenwood Evi'ni iki yüz kişilik bir misafir akınına hazırlama yarışı arasında yolları pek sık kesişmemiştir.

Ve her şeyi nasıl bıraktıkları ona ağır gelmeye başlamıştı. Özellikle de Rosy'nin mezuniyet balosu gelmişken. Ya da neredeyse . O, Rosy ve annesi, henüz gelmemiş olan Diana tarafından incelenmek üzere aile salonunda toplanmışlardı. Ama o şu anda daha çok Rosy için endişeleniyordu. Rosy salonda volta atmaya devam ediyordu, muhtemelen balo yüzünden gergindi ve ona ne diyeceğini bilemiyordu.

Annesinin ona fısıldadığını görmüştü ama bu onun ifadesini değiştirmemiştir. Belki de bir şeyler söylemeli. "Çok güzel görünüyorsun, yavrum."

Rosy'nin bakışları endişeyle ona kaydı. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Öyle söylemezdim. Ayrıca, elbiseni son gördüğümde ağzım açık kalmıştı, hatırladın mı?" Kadın daha fazlasını yapamayacakmış gibi başını sallayınca, adam bir iç geçirdi. "Yine ağzımın suyu akmak zorunda mı? Çünkü bildiğin gibi bu konuda pek iyi değilim. Demek istediğim, başınızdaki banttaki küçük güllerin çok güzel olduğunu düşünüyorum. Beyaz elbisenin üstündeki pembeyi, etek ucundaki ve kollarındaki üçgenleri çok beğendim. Ve bu üçgenlerin pembe kumaşın üzerinde daha büyük bir şekilde tekrarlanması, böylece beyaz parlak kumaşı ortaya çıkarması-"

Annem gözlerini devirerek, "Beyaz parlak kumaş saten, oğlum ve pembe şey de gül pembesi krep," dedi. "O üçgen şeyler Vandykes. Vandyking."

"Modaya uygun bir adam değilsem beni bağışlayın," diye homurdandı. "Kesinlikle moda adamı değilsin," dedi Rosy nefesinin altından.

"Bunu duydum," dedi Geoffrey. "Ve ben sıradan bir adam olmanın suç düşünüyorum-"

Birdenbire Diana, mor çiçeklerle dolu çantalar ve hatta birkaç şişe şampanya taşıyan bir uşak ordusuyla birlikte odaya daldı. "Bu kadar geciktiğim için çok özür dilerim. Larkspur henüz çiçekçiye ulaşmamıştı, ben de Verity'onu ve getireceğime söz verdim. Verity nerede?"

"Balo salonunda, tebeşircilerin zemini bitirmesini bekliyor," dedi annem.

Diana uşaklara eliyle işaret etti ve uşaklar karanfillerle birlikte balo salonuna doğru yürümeye başladılar. "Tebeşirlere basmayın!" diye bağırdı arkalarından.

"İyi olacaklardır," dedi annesi. "Neyse ki, tebeşirciler sanatlarının etrafında geniş bir boşluk bırakmışlar ki, dans başlamadan önce çiçek aranjmanlarını yanlara yerleştirebilsin ve insanlar tebeşirlere hayranlıkla bakabilsin."

Geoffrey bir şey söylememek için dilini ısırды. Bir zemini tebeşirlemenin ve sonra da üzerinde dans ederek onu mahvetmenin cazibesini hâlâ anlamamıştı. Ama Rosy bunu duyduğu andan beri istiyordu, bu yüzden zemini kendisi tebeşirlemek zorunda kalsa bile Rosy bunu .

bir kahkaha attı. Böyle bir şey milyon yıl geçse de olmazdı.

Diana günler sonra ilk kez ona baktı. "Tebeşirleri gördün mü?" "Gördüm. Çok tuhaf."

Rahatlamış bir iç geçirdi. "Kaprisli olmak iyidir."

"Yine de bir top için iyi," dedi.

Annesi güldü. "*Gerçek* köprülerinin resmini istemeyiz, Geoffrey. Onlar çok ...

. Pek hoş değiller. diyelim."

"Ben o adamlar gibi tebeşir kullanamam, bu yüzden neyse ki benim faydacı köprülerimi balo salonunun zeminine koymaktan kurtulacaksınız." En fazla bir saat içinde dans edilecek. "Ve siz güzel köprülerinizi . Ben arabaları ve insanları nehrin yakasından diğerine taşımak için gerçekten işe yarayanları tercih ederim."

Kadınlar birbirlerine baktılar ve kahkahalara boğuldular. Tanrı'ya şükür Rosy bile. Bir şekilde odadaki gerilimi azaltmıştı ve bu, tebeşir için harcanan her türlü paraya değirdi. Yine de her gün işlevsel köprüleri "tuhaf olanlara" tercih ediyordu.

Ve kesinlikle gülen bir Diana'yı olmayan bir Dianaya tercih ederdi. Bu hafta gittiği her yerde - hizmetçileri organize ederken, Eliza'ya müzisyenler hakkında danışırken, Rosy'nin mücevher seçmesine yardım ederken- nazik, yardımsever ve işinin ehli olmuştu.

Kadının haklı olup olmadığını merak etmesi için yeterliydi. Belki de sırlarını *birine* açmasının zamanı gelmişti. Zekiydi - kendini içinde bulduğu çalılıkta yol . Başka birinin bakış açısını kullanabilirdi. Mühendislikte işe yarıyordu. Neden günlük hayatta da işe yaramasındı ki?

Sadece onu yatağında istiyorsun, hepsi bu.

Evet, öyle. Hem de çok. Ama bundan daha fazlasıydı. Fırsat buldukça onunla birlikte olmak istiyordu. Çünkü bu haftadan sonra artık böyle bir hakka sahip olamayacağı kafasına dank etmeye başlamıştı. Ve bu, demir bir çarktan gelen ezici bir darbe kadar kötü hissettiriyordu.

İstese de istemese de o günün geleceği gerçeği, daha fazla zamanı olmasını dilemesine neden oldu -Bir hafta, bir ay, hatta bir yıl. Gerçekten de, önündeki zaman şimdi işle ve başka hiçbir şeyle dolu, esneyen bir boşluk gibi görünüyordu.

"Nasıl görüldüğüm hakkında ne düşünüyorsun Diana?" Rosy sordu, endişeli olduğu belliydi. "Saçlarım konusunda endişeliyim. Eliza müzisyenlere o kadar odaklandı ki leydimin hizmetçisine güvenmek zorunda kaldım. Eliza'nın ona çok şey öğrettiğini biliyorum ama bu tarz çok basit-"

"Bu mükemmel. Çirkin saç modasına sahip tüm bayanların sizi onlarla yarışmak zorundaymışsınız gibi hissettirmesine izin vermeyin. Saçınızın sadeliği çok güzel." Diana ona döndü. "Sence de öyle değil mi Geoffrey?"

Bütün gözler onun üzerindeydi. Lanet olsun. üç kadının onun kararını açıklamasını beklemesinden daha korkutucu bir şey olamazdı. "Basit saç modelleri *ya da* uçuk saç modaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama neyi sevdiğimi biliyorum ve seninkini ."

Rosy ona gülümsedi ve annesi de başıyla onu onayladı. Boğazına bir yumru oturdu. Ördek yavruları bir kuğuya dönüşmüştü. Bunun ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordu ama ilk suyun elmasına için onunla gurur duyuyordu. Bu arada, kendisi ilk suyun olmayı zar zor başarmıştı.

Ve böylece, Diana gibilerle neden evlenemeyeceğini hatırladı. Çünkü asla onun dünyasının bir parçası olamayacaktı.

Ya da yapabilir ? Onun zaten bunun bir parçası olduğunu söyleyip duruyordu.

"Peki o zaman," dedi Diana. "Hep birlikte kabul sırasının başlayacağı resmi kabul salonuna geçelim."

Onun yolunu kesmek için bir adım öne çıktı. "Benimle bir şey konuşmak için bir dakikanı ayırabilir misin?" En azından bir zorluğu giderebilirdi.

Diğer kadınlar devam edince kaşlarını kaldırdı. "Sen daha

Cevabım hayır. Baloya katılmayacağım ve beni buna zorlayamazsınız. Daha yapılması gereken çok şey var ve hizmetçinize danışmam gerekiyor."

"Hayır, değildi, ancak bu konuda fikrinizi değiştirirseniz-"

"Yapmayacağım. Ve sen hala dans dersi almadın, yani birlikte dans edemeyiz." "Aslında, ders aldım. Siz çiçekleri tartışırken ben ne yapıyordum sanıyorsunuz?

düzenlemeler? Çok iyi değilim ama ..."

Çenesi düştü. "Dans dersleri mi aldın? Seni harika, sinsi adam! Hiç haberim yoktu." "Bu, balo elbisesi giyip bana katılmaya istekli olduğun anlamına mı geliyor?"

"Hayır, kesinlikle. Bu, dışarı çıkıp Rosy'nin her ortağına yan gözle bakmaktan başka bir şey yapabileceğin anlamına geliyor." "Belki güvenine layık kadınla bile tanışabilirsin."

"Çoktan yaptım," dedi. "Şu anda tam duruyor."

Bir an için şaşkın görünüyordu. "En son birlikte olduğumuzda böyle söylememiştin." "Biliyorum. Aptalın . Ama eminim sen de bunun farkındasındır."

Yüz hatları bir nebze yumuşadı ama sonra şüpheci bir ifadeye büründü. "Sana nasıl inanabilirim?" "Emin değilim. Belki de çoğu zaman size doğruyu söylediğimi düşünerek."

"Hmm," dedi ve kollarını kavuşturdu.

Rosy odaya geri döndü. "Diana, biz hazırız."

"Geliyorum," diye seslendi, sonra kaşlarını çatarak ona döndü. "Bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun? konuda yapabileceğim hiçbir şey yokken mi?"

"Sadece bilmeni istedim."

"Peki o zaman, teşekkür . Şimdi izninizle..."

"Aslında size söylemeyi beklediğim şey bu bile değildi. Size ücretinizin iki katını ödeyebilmem için artık Rosy'nin önümüzdeki bir hafta günde beş erkek ziyaretçisi olmasını koşmadığımı bilmenizi isterim. Kaç ziyaretçisi olursa bunu yapacağım. Çünkü ona verdiği şeylerin bedeli ödenemez." Her kelimesinde ciddiydi.

Diana en az yarım dakika boyunca ona baktı. "Bu cömertlik telaşına ne sebep oldu? İyi misin?" Elinin tersiyle adamın alnına dokundu. "Bekle, bu senin şaka anlayışın mı?"

"Ben ciddiyim, lanet olsun!"

Güldü. "Kötü bir dil kullandığına göre öyle olmalısın."

"Diana . . ."

"Sorun değil. Sadece takılıyorum. Bunu daha sonra istediğiniz kadar tartışabiliriz. Ama şu anda gerçekten misafir odasına gitmeliyiz."

"Peki." Adam ona kolunu uzattı, kadın da kolunu tuttu ve adamın içinde bir şeylerin gururla kabarmasına neden oldu. Kolunda belli bir kadının olmasından gurur duymak çok tuhaf bir duyguydu; en azından onun için tuhaf bir duyguydu.

"Muhtemelen seninle daha sonra ben ," dedi. "Ne hakkında?"

"Rosy ile ilgili bir şey. Ama bekleyecek."

," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, binlerce insanın olduğu balo salonunda olmaktansa seninle yalnız olmayı tercih ederim."

"Bin! Bu devasa balo salonunu nereye sakladınız?"

Salona girdiklerinde usulca, "Ne demek istediğimi anlıyorsun tatlım," dedi. ." Kadın gözlerini ona dikti. "Ve ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Güzel. Bunu daha sonra herkes gittiğinde hatırla."

Anne ve Rosy onları çoktan fark etmiş ve onu kabul sürüklemeye gelmişlerdi. Diana'ya hangi sırada olmaları gerektiğine dair sorular sordular ve onayladıkları yanıtları tekrar ettirdiler. Geoffrey bunların umursamadı.

Başka ne olursa olsun, Diana'yla daha sonra baş başa kalacaklardı. Onun için önemli olan tek şey buydu.

* * *

Birkaç saat sonra Diana, misafirlere kapalı olan aile salonunda ayaklarını bir üzerine uzatmış oturuyordu. Ayakkabılarını çıkarmak istiyordu ama buna cesaret edemiyordu çünkü geçmiş deneyimlerinden bunu yaptığı anda birilerinin gelip bir aksilikle ilgilenmesini isteyeceğini biliyordu. Nefes almak, sakinleşmek ve bu tür işleri neden yaptığını hatırlamak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Çünkü yapabiliyordu. Çünkü çoğu zaman bundan zevk alıyordu. Ve Geoffrey'nin muhtemelen aptalca bulacağı gibi, insanlara yardım ediyormuş gibi , çoğunlukla genç kadınlara, genellikle sahip daha iyi bir varoluşu hak edenlere.

Ama bu gece bütün bunları hatırlamak her zamankinden daha zordu. Geoffrey'nin arka arkaya genç kadınlarla dans etmesini izlerken kendini hiç bu kadar yabancılaşmış hissetmemişti. Bunu kendi yapmıyordu. Daha balo salonuna girmeden önce annesi ona dans etmesi için yalvarmıştı, muhtemelen Diana da aynı nedenle dans ummuştı, Rosy'nin partnerlerine ters ters bakmasın diye.

İstemeye istemeye kabul etmiş ve sonra da iyi bir dansçı olduğunu kanıtlamıştı. Hiçbir şekilde muhteşem değildi ama muhtemelen Majesteleri'nin alışılmadık mesleği hakkındaki söylentileri duymuş olan konuklarını etkileyecek kadar iyiydi.

Ne yazık ki için dans ettiği kadınların hepsi muhteşemdi. Bunun için onu suçlayamazdı; insan dans etmek gibi sıkıcı bulduğu bir şeyi yapmak zorundaysa, en azından bu görevi paylaşacak çekici bir eş bulabilirdi.

Yine de izlemesi zordu. Bu çok saçmaydı, gerçekten. Kıskançlık onun doğasında yoktu. Kesinlikle olmaz.

Belki ona gelince hariç.

Hiçbir uyarıda bulunmadan uşaklardan biri koşarak içeri girdi. "Leydim, gelmeniz gerekiyor. Baloya zorla girmeye çalışan bazı kişiler var. Majestelerinin akrabaları olduklarını iddia ."

Oh, hayır. Bu kulağa hiç hoş gelmedi.

Yorgun olduğu halde ayağa fırladı ve giriş salonuna dönmekte olan uşağa katıldı. "Majesteleri nerede? Bilen var mı?"

"Diğer uşaklardan biri onu bulmaya gitti. Ama bu hanımlar -tabiri caizse- çok ısrarcı ve onları ne kadar tutabiliriz bilmiyorum."

Giriş salonuna çıktıklarında, dört kadın ve bir beyefendinin, Geoffrey'nin en iri uşaklarından ikisi tarafından kuşatılmış olan Geoffrey'nin uşağıyla giderek yükselen seslerle tartıştıklarını gördü.

Kadınlardan en yaşlı görünen, gür bir sesle, "Ben Dük'ün baba tarafından teyzesiyim. Beni ve kocamı görmek isteyeceğinden eminim, kuzenleri olan kızlarımdan bahsetmiyorum bile. Muhtemelen davetiyeyi göndermek için yönümüzü nasıl bulacağını bilmiyordu ama bizi burada isteyeceğini biliyorum."

"Cehenneme kadar yolu var," diye mırıldandı Diana

nefesinin altından. Uşak, "Anlayamadım?" dedi.

"Boş ." Bunu çok sık yapmak zorunda kalmamıştı ama arada bir sorumlulukları

İstenmeyen ve davetsiz misafirlerin Elegant Occasions'ın partilerinden, balolarından vb. çıkarıldığından emin olmak da buna dahildi.

Yani bunu kesinlikle halledebilirdi. Dudaklarına hoş ama kararlı bir gülümseme yerleştirerek uşağın yanına doğru yürüdü. "Özür hanımefendi ama-"

"Ben Leydi Fieldhaven, . Şimdi gidip efendinizi getirin ve bu işi ."

"Dük benim efendim değil. Ben Elegant Occasions'dan Leydi Diana Harper'ım ve bu meseleden ben sorumluyum. Babam Holtbury Kontu'nu duymuş olabilirsiniz."

Kadın onu uzun ve bir bakışla süzme cüretini gösterdi. "Herkes öyle değil mi? O ve annen oldukça kötü şöhretliler."

"Doğru. Ama bunun özellikle bu baloyla hiçbir ilgisi yok. İkimiz de biliyoruz ki Ekselansları sizi davet etmeyi ihmal etmedi çünkü sizin için bir adresi yoktu. Sizi davet etmedi çünkü siz ve aileniz ona ve ailesine çok kötü davrandınız. Bu yüzden uşaklara sizi götürmelerini emretmeden önce gitmenizi öneririm."

Leydi Fieldhaven, Diana'nınkinden hâlâ biraz kısa olan boyunu biraz daha uzattı. "Benimle akrabalarım hakkında konuşacak kadar küstahsın! Sizi temin ederim ki Majesteleri-"

Geoffrey salona doğru yürürken, "-seninle hiçbir şey yapmak istemiyor," dedi.

Diana bir kez olsun onun fiziksel olarak çok heybetli bir figür olmasına minnettardı. Çünkü Diana kadını ve ailesini korkutamıyorsa, Geoffrey kesinlikle korkutabilirdi.

Diana'nın yanına geldi. "Cesareti olan birinden bahsetmişken, madam, siz de teyze için acınacak bir bahanesiniz."

"şimdi," dedi Lord Fieldhaven, "aşağıladığın kişi benim karım."

Adam hiç konuşmamalıydı, çünkü bu sadece Geoffrey'nin dikkatini *onun* üzerinde yoğunlaştırıyordu. "Sizin adınıza üzülüyorum efendim, zerre kadar aile sevgisi olmayan bir kadınla evlendiğiniz için. Annesine, yani rahmetli büyükanneme katılarak babamla, karınızın öz *kardeşiyle*, ailesindeki herkesle *ilişkisini* kesen bir kadınla. Kendi harika annem, biz çocuklar küçükken ziyaret etmemiz için ısrar etti, ancak eşiniz ve büyükanne ve büyükbabam bizi kabul etmeyi reddetti. Dolayısıyla benim de sizi aynı şekilde reddetmem son derece uygun görünüyor."

Ayrılacakmış gibi döndü ve Leydi Fieldhaven, "Siz, efendim, düklüğü hak etmeden miras almış olabilirsiniz, ama tam da şüphelendiğim gibi kaba saba bir hiçsiniz. Ve babanızı öldürdüğünüze göre ondan bahsetmeniz ne kadar garip."

Geoffrey dondu kaldı. Diana tepki bile veremedi. Babasını mı öldürmüştü? Saçmalık. Geoffrey bunu yapabilecek biri değildi.

Döndüğünde yüzünde öfke alev yanıyordu. "Tanrı aşkına, bu kadar aşağılık bir şeyi nereden duydun?" "Newcastle'da kaynaklarım var." Pelerinini, sanki kendisini bu adamdan koruyacakmış gibi üzerine sardı.

Geoffrey'nin kabalığı. "Kızlarımı babanızın pervasız davranışlarına maruz bırakmadığım için evinizde neler olup bittiğini bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Biliyordum. Babanızın aşırı dozda afyondan öldüğünü duydum. Kimse onu öldürecek kadarını nasıl aldığını kanıtlayamasa da, güvenilir kaynaklar bunu ona *sen* olduğunu söylüyor."

Sesinden buz damlıyordu. "Afyon ilacının dozajı hakkında hiçbir şey bilmediğim ve bu yüzden ona vermeye cesaret edemeyeceğim gerçeği bir yana, onu seviyordum. Tanrı aşkına, o benim babamdı. Onu neden öldüreyim ki?"

"Düklüğü miras almak için tabii ki."

Diana kahkahasını bastıramadı. "Majesteleri bunu istemiyor bile. Hiç istemedi."

Bu Leydi Fieldhaven'ı sadece bir saniyeliğine şaşırttı. "Şey ... tabii ki istiyor. Hatırı sayılır bir mülkle birlikte geliyor."

"Ve hatırı sayılır bir borç," diye tersledi Geoffrey. "Dük olmayı zerre kadar önemseydiğimi düşünüyorsanız aptalsınız, madam. Babam unvanın kime miras kalacağını hiç takip etmedi, ben de etmedim. Birçok uzak kuzenimden biri olacağını varsaydım."

Lord Fieldhaven .

"Bana yalancı mı diyorsunuz, efendim?" Geoffrey adama o kadar yaklaştı ki, Lord Fieldhaven uzun boylu, genç adama bakıp yutkunmaktan başka bir şey yapamadı. "Eğer dikkatli olmazsan," diye etti Geoffrey, "seni . Ayrıca tabanca ya da kılıç kullanmakta benim kadar iyi da söyleyebilirim."

Leydi Fieldhaven ikisinin arasına girerek Geoffrey'nin göğsünü dürttü. "Önce *sizi* çağırarak, efendim."

"Sessiz ol Ivy," dedi Lord Fieldhaven ve karısını yanına çekti.

Geoffrey neşesiz bir kahkaha attı. "Bunu memnuniyetle karşılarım Leydi Fieldhaven, çünkü bu bana silah seçme hakkı verir ve ben de yumruklarımı seçerim. Kocanızın çenesinde büyük bir çentik açabileceğimi söyleyebilirim."

"Buna cesaret edemezsiniz, efendim." Omuzlarını dikleştirdi. "Çünkü o zaman hainliğinizi buradan Newcastle'a kadar ifşa ederim ve kendinizi savunmak için akranlarınızdan oluşan bir jürinin önüne çıkmak zorunda kalırsınız."

Nedense bu Geoffrey'i duraksatmıştı. Bu da Diana'ya hiç mantıklı gelmiyordu. birini, özellikle de babasını öldürebileceğine inanmayı reddediyordu. Bu fikir gülünçtü.

Zafer anını hisseden teyzesi devam etti. "Ama kızlarımdan biriyle evlenerek kendini affettirdiğin sürece dilimi tutmaya ikna olabilirim."

Geoffrey'nin yüzü tehlikeli bir şekilde karardı. "Böyle bir şey yapmak üzere değilim, madam." Tüm bu karşılaşmadan utanç duydukları belli olan üç genç kadına . "Hoş hanımlar olmadıklarından değil, eminim." Bakışlarını annelerine dikti. "Ama sizi isteyerek kayınvalide olarak kabul etmeden önce kendi boğazımı keserdim. Bu yüzden uşaklarım size ve ailenize arabanıza kadar eşlik etmeden önce gitmenizi öneririm."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Bana babanın ölümüyle ilgili dedikoduları her yere yaymaktan başka çare bırakmıyorsun."

Aptal kadın. Gerçekten de Yüce Geoffrey'nin tek bir saldırıyla pes edeceğini mi düşünüyordu? Belli ki onu hiç tanııyordu. Bu da Geoffrey'nin annesiyle evlendiği için ailesinin babasıyla ilişkisini kestiği iddialarını güçlendiriyordu.

"Güzel. Ve bana şantaj girişiminizi tüm dünyayla paylaşmaktan başka seçenek bırakmıyorsunuz." Yakına eğildi. "İnsanlar onları olası eş olarak reddettiğimi duyduklarında kızlarını nasıl evlendirmeyi düşünüyorsun? Onların koca bulma yeteneklerine o kadar az güveniyordunuz ki, biriyle evlenmem için *bana* şantaj yapmak zorunda kaldınız? Kendi babasını öldürdüğünü iddia ettiğiniz bir adamla?"

"! Neden? Neden? Kimse sana inanmaz. Onlara kendin 'güzel' dedin." "Yine de onlarla evlenmek gibi bir arzum yok."

Lord Fieldhaven karısını kolundan tuttu. "Gel, Ivy. Denedin ve başarısız oldun. Bence ikimizden biri yumruk yumruğa gelmeden buradan ayrılmalıyız."

Geoffrey, "Harika bir fikir," diye . "Git. Bu, benim sizi dışarı atmamdan çok daha medeni bir davranış olur, ama çok daha az tatmin edici olur."

"Gidiyoruz, efendim," dedi Lord Fieldhaven ve karısını kolundan çekiştirerek kapıdan çıkardı, üç güzel kız da peşlerinden gitti.

Diana'ya göre hiçbir yeni Greenwood Dükü'yle evlenmeye pek de hevesli görünmüyordu, özellikle de annelerinin şantajına verdiği cevap düşünüldüğünde.

Diana, adam istese bile, kendisinin de onunla evlenme olasılığını yeniden düşünmesi gerekip gerekmediğini merak etti

onunla evlenmek istiyordu, ki bu hiçbir şekilde kesin değildi. Ancak önlerinde tür savaşlar olursa olsun, onların bir parçası olmak istediğinden oldukça emindi.

Geoffrey ile birlikte olabileceği anlamına geldiği sürece.

On Yedinci Bölüm

Fieldhaven'lar gittikten sonra Diana döndüğünde Geoffrey'nin ekibinden birkaç kişinin orada durduğunu gördü. Hizmetkârların her şeyi duyduğunu anlayınca dehşete düşmüş görünüyordu.

Onlara hitap etmeden önce boğazını temizledi. "İlişkilerim konusundaki yardımlarınız için minnettarım. Keşke bunun bir daha olmayacağına dair size söz verebilsem ama emin olamıyorum. Babamın pek çok uzak akrabası vardı." Ellerini arkasında birleştirerek, "Ancak bu gece burada duyduklarınızı tekrarlamamanızı rica ediyorum. Sizi temin ederim ki hepsi yalandı."

"Lütfen, Majesteleri, açıklamaya gerek yok," dedi uşak. Başlarıyla onaylayan diğer hizmetkârlara . "Bu tür söylentilere inanmıyoruz. Hizmetinizde olmaktan gurur duyuyoruz ve bu konuda son derece sağduyulu davranacağız. Bizim için endişelenmenize gerek yok." Kendini iyice dikleştirdi. "Size asla ihanet etmeyiz. Sadece bize ne istediğinizi söyleyin."

Geoffrey orada öylece duruyordu, kendisini sadece bir iki aydır tanıyan bir personelin bu destek gösterisi karşısında şaşkına dönmüştü. "Teşekkür . beni alçaltıyorsunuz. İlginize tahmin edebileceğinizden çok daha fazla minnettarım."

"Ve," dedi Diana, "eğer siz beyler böldüğüm için beni bağışlarsanız, desteğinizi en iyi ... şey ... balo salonundaki görevlerinize geri dönerek gösterebilirsiniz? Majestelerinin kız kardeşi için düzenlenen baloda mı?"

Geoffrey de dahil olmak üzere herkes ona boş boş baktı. Sonra, uşakların çoğunun giriş holünde olduğunu nihayet fark etmiş gibi, herkes aceleyle uzaklaştı.

Uşak hariç hepsi. Geoffrey'e kararlı bir bakışla yaklaştı. "Sizce Fieldhaven'lar bu akşam dönecek mi?"

"Sanmıyorum. Umarım öyle değildir. Bu yüzden diğer görevlerinize devam etmeniz sizin için güvenli olduğuna inanıyorum." "Çok iyi, Majesteleri."

Hizmetçi balo salonuna doğru yürürken Geoffrey Diana'nın koluna girerek, "Benimle gel," dedi. Sonra durakladı. "Lütfen. Sakıncası yoksa."

Boğazında kabaran kahkahayla . Görünüşe göre, Yüce Geoffrey istediği zaman gerçekten de terbiyeli davranabiliyordu"Elbette. Eminim birkaç dakikanızı bana ayırabilirsiniz."

"Birkaç taneden fazla olabilir," diye mırıldandı onu kimsenin görmeyeceği odalara doğru yönlendirirken.

Bir de ki çalışma odasına giriyorlar.

"Kapıyı kilitliyorum," dedi. "Kimsenin içeri girerken gördüğünü sanmıyorum, ama biri bakmaya gelirse, içeri girmelerini istemiyorum."

Düşündüğü şeyi mi ima ediyordu? Ona baktı. "*Burada mı? Burada ve şimdi* samimi bir karşılaşma mı yaşamak istiyorsun?"

"Tam olarak değil." Dudaklarından alaycı bir gülümseme geçti. "Aldırmazdım ama seni buraya getirmemin nedeni bu değil. Seninle babamın ölümü hakkında konuşmam gerekiyor."

"Oh. Anlıyorum." Masanın önündeki sandalyeye çöktü. "İnanın bana, babanızı öldürmüş olma ihtimalinizin hiç olmadığını biliyorum."

Bakışlarını üzerinde sabitledi. "Bana bu kadar mı güveniyorsun?"

"Tabii ki. Eğer , sen ve ben ilk samimi karşılaşmamızı asla yaşayamazdık. Ben de

Hatta beni yalnız yakalamana bile izin verdim. Güvenilmez müşterileri savuşturmak konusunda epey tecrübem var."

"Ne yazık ki sana inanıyorum."

Adam , "Bana babandan mı bahsedecektin?" diye sordu.

"Evet. Akrabalarımın verdiği sözde 'kanıtları' duydunuz. Bu, iddia edilebileceklerin sadece küçük bir kısmı." Masasının arkasına oturdu, bir çekmecenin kilidini açtı ve bir mektup çıkardı. Bir an , sanki bir şeyi tartışıyormuş gibi mektuba baktı. "Korkarım bu tür dedikoduların tek ilacı -bu mektup- hastalığın kendisinden daha kötü." İç çekerek masanın üzerinden uzanıp mektubu ona uzattı. "Oku ve anlayacaksın. Anlamadığın şeyi ise, eğer sormak sana açıklayacağım."

Belgeyi eline aldığı anda içini bir ürperti kapladı. "mi? Bunca zaman bana derin, karanlık sırrını söyleyebilirdin ve bunu şimdi, bir balonun ortasında yapmayı seçiyorsun. Sırf bazı uzak akrabaların yaygara kopardı diye mi?"

"Evet. Çünkü başkaları da 'yaygara' koparabilir. Çünkü dedikodular beni beklediğimden daha erken Londra'ya kadar takip etti. Çünkü ... ailemi sadece müşteri olarak değil, gerçekten önemsiyor gibi görünüyorsunuz. Bunun tam olarak anlayamıyorum ama minnettarım." Adamın bakışları kızın üzerine dikilmişti, perişan ve kırılmıştı. "Mektubu okuduğunda anlayacaksın."

Rosy'nin zaten açıkladığı şeyi ona söylemeli miydi?

Belki de henüz değil. Kız kardeşinin sırrını saklayabilseydi, saklardı. Çünkü bu dedikodu işinden çoktan endişelendiği belliydi. Görünürde değil elbette. Görünürde her zaman korkusuz bir adam olmak zorundaydı. Ama içten içe gerçekten endişeliydi. Bunu anlayabiliyordu. Onun duygularını bu kadar iyi okuyabilmesi ne kadar tuhaftı.

"Mektuba bakacak mısın?" diye sordu sabırsızlıkla. "Evet, hemen."

Onu açarken, "Zarar vermemeye çalış. Bir gün kendi derimi kurtarmak için ona ihtiyacım olabilir." Kulağa uğursuz geliyordu. Kendini dengeledi ve okumaya başladı:

Sevgili oğlum,

Eğer bunu okuyorsanız, planım işe yaradı ve ben bu dünyadan öbür dünyaya geçtim ya da çok yakında geçeceğim.

Ölümümü kaza gibi göstererek bir soruşturmadan kaçınmayı umuyorum, bu yüzden doktor adli tabibi bir soruşturma düzenlemesi için çağırmakta bir amaç görmüyorum.

Bununla birlikte, eğer bir soruşturma olursa, herhangi birini beni öldürmekle suçlamadıkları sürece bu mektuptan bahsetmeyin. Bırakın ölüm şeklim hakkında kendi sonuçlarını çıkarsınlar. Şansım yaver giderse, ölümümü kaza olarak kabul edeceklerdir.

Ne okuduğunu anladığında kalbi duracak gibi oldu. Bu hiç de beklediği gibi değildi. Aşırı doz mu? Evet. Alışkanlık haline gelmiş bir kullanım mı? Muhtemelen. Ama bu ... oh, zavallı Geoffrey. Zavallı Bayan Brookhouse ve Rosy!

Ona doğru baktı. "Bu bir intihar notu mu?"

"Ne yazık ki evet." Geoffrey sarsılarak yutkundu. "Babam, daha sonra tembihleyerek kitabı bana verdiğinde, çoktan bir şişe ya da daha fazla afyon sakızı içmişti. "Babam bana bu mektubu

Ben de dahil olmak üzere herhangi birinin midesini boşaltmak için ona kusturucu vererek hayatını kurtarabileceği noktayı geçtiğinden emin olun."

Geoffrey onun bakışlarına karşılık vermedi. "Doktoru da çoktan çağırmıştı. Bu sayede gizlilik içinde konuşabildi ve planını tamamlayabildi, ki bu plana beni de dahil etmesinin tek nedeni mektubu bizzat elime vermek istemesiydi. Birincisi, ölümünün ardından yaşanan karmaşada gözden kaçmasın diye. Böylece adli tabip onun intihar ilan edemeyecekti. Son olarak da kimse bana şantaj yapmak için kullanamasın diye."

"Bu ironik bir durum."

"Evet," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Belli ki akrabalarının ne kadar aşağılık akbabalar hesaba katmamış. Neyse, okumaya devam edin."

O da öyle yaptı.

Eğer bir soruşturma olursa, sorgu yargıcına ağırlarım için afyon kullandığım konusunda yalan söyleyin. Annenizin afyondan haberi olmadığını söyleyin, ki bu doğru. Mide rahatsızlığım için ihtiyacım olduğunu eczacıya söylemek zorundaydım. Amacıma yetecek kadar alabilmemin tek yolu buydu. Eczacımız ilacı satın almak için birden fazla ziyaretin kaydına sahip olmalı ve annenize bundan bahsetmemesini istediğimi doğrulayabilir.

Annen ve kız kardeşinden bahsetmişken, onlara da bu mektuptan bahsetme. Bırakın, hayatıma son verenin mide rahatsızlığım olduğunu varsayarak benim için yas tutmaya devam etsinler. Doktora kazayı kendim anlatacağım ve çok gerekli olmadıkça afyon kullandığımı açıklamamasını isteyeceğim. Anneniz zaten kendini çok fazla suçluyor, bir de ben suçlamak istemem.

Şimdi aklınızın en üst köşesinde olması gereken soruya geliyoruz. Bunu neden yapıyorum? Çünkü acı çekiyorum, ama afyonun hafifletebileceği türden bir acı değil. Kimseye faydam yok ve sadece ölüm beni alana kadar zamanımı bekliyorum. Hayatımın çoğunda böyle hissettim, ama son zamanlarda bu tür düşünceler beni sürekli avlıyor. Beni terk ettikleri tek an, çocuklarımın çok güzel bir şekilde hayatlarına devam ettiklerini gördüğüm ve annenizin yüzüne baktığım zaman oluyor. Tartıştığımız doğru, ama onu kollarımda tuttuğumda bu tartışmaların hiçbir önemi kalmıyor. Bensiz çok daha iyi olacak.

Bu yüzden bu dünyadan mutlu bir uykuyla ayrılmak mantıklı, hayatta nadiren sahip olduğum bir şey.

Umarım anlayabilirsiniz ve anlamazsanız da en azından beni çok fazla suçlamazsınız.

Bana iyi bir evlat oldun ve umarım isteklerimi yerine getirerek öyle olmaya devam edersin. Ama kimsenin benimkini aldığımı bilmesini engellemek için kendi hayatını riske atma. Ne olursa olsun doğru kararı vereceğini biliyorum. Anneni ve kız kardeşini senin yetenekli ellerine bırakıyorum.

Sevgilerimle, Baban

Ağladığını ancak yanakları ıslandığında fark etti. Adam ona bir mendil uzattığında, mektubu dikkatlice katladı ve gözlerini ve burnunu silmek için mendili kullanmadan önce ona geri verdi. "Zavallı, zavallı baban. Tek kaçış yolunun bu olduğunu görmek onu ne kadar hüznlendirmiş olmalı."

"Babamın ölümüyle ilgili gerçeği neden bu kadar uzun süre sakladığımı şimdi anlıyor musun?"

"Sanırım öyle." Boğazındaki yumru yüzünden konuşmakta zorlanıyordu. "Babanın kendini öldürdüğü ortaya çıkarsa, bulunacağından endişeleniyorsun."

"Evet, belki farkında değilsiniz ama 'kendi kendini öldürmek' anlamına geliyor. İntihar eden ve mahkemede şekilde yargılananlara ne olduğunu biliyor musunuz?"

Gözlerini ona dikti. "Pek sayılmaz. Yani, bunun korkunç bir skandal olduğunu ve bu şekilde yargılanan herkesin bir kavşakta kalbine kazık saplanarak gömüldüğünü ve başka batıl inanç saçmalıkları olduğunu biliyorum ama-"

"Korkarım bundan çok daha fazlası var." Mektubu çekmecesine geri koydu ve tekrar kilitledi. "Eğer babam ağır bir suç işlediğine hükmedilirse -ki yasal olarak bu bir felo-de-se'dir- mülkiyeti kraliyete geçecektir. Bu da annem ve kız kardeşimin yaşadığı ev, büyükbabamın babama bıraktığı Stockdon and Sons şirketi ve büyük olasılıkla düklükle birlikte bana miras mülk anlamına geliyor. Bu sonuncusu hakkında emin değilim çünkü bu konuda bir avukata danışmak ve soru sormak konusunda isteksizim. Ama bu ailem için felaket olabilir, sadece şimdi değil gelecek on yıllar boyunca."

"Yüce Tanrım, bu aptalca bir yasa."

"Öyle," dedi kuru bir sesle. "Ama yine de kovuşturuluyor. Cinayetle suçlanmaktan kurtulmamın tek yolu bu mektubu sunmaksa, bu *beni* kurtarıırken muhtemelen aileme de zarar verir. Her iki durumda da bundan bir hayır gelmez."

Mektubu bu kadar yakınında tutmasına şaşmamalı. Diana sonunda bunu ona açıklamayı seçtiği için memnun mu yoksa bu kadar uzun sürdüğü kızgın mı hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

Bu aynı zamanda dedikoducuları neden bu kadar hor de açıklıyordu. Çünkü bu tür insanlar kelimenin tam anlamıyla ve annesiyle kız kardeşinin hayatını mahvedebilirdi.

Sonra bir yerlerde okuduğu bir bilgi beyninin ön kısmına doğru kıpırdandı. "Jürinin daha az korkunç olabilecek başka karar verebileceğini sanıyordum. Babanızın .. olmadığına karar verebilirler."

"Non compos mentis. 'Akli başında değil' demek."

"Evet! Bunu duyduğumu biliyordum."

Parmaklarını masaya vurdu. "Bu mektup akli dengesi yerinde olmayan bir adamdan gelmiş gibi mi görünüyor? Afyonu elde etmek için plan yapmış ve bunu nasıl kazara olmuş gibi göstereceğini planlamış. Kimse onun akli dengesinin yerinde olmadığına karar veremez."

Kalbi sıkıştı. "Hayır. Sanırım değil."

"Kabul etmek gerekir ki, jüriler bugünlerde birisini ağır suçtan suçlu bulmaya daha az hevesli, ancak bu suçlu bulmayacakları anlamına gelmiyor."

"Sanırım. Gerçi artık bir düksün. Bu senin lehine olmalı."

"Jüriye bağlı." Omuz silkti. "Beni, dük olmasına asla izin verilmemesi gereken bir hödügün teki olarak görebilirler."

"Hödük" kelimesini kullanması onu irkiltti.

"Özür dilerim," diyerek elini tutmak için . "Açıkçası ilk başta bana ne dediğini ."

Bakışları ona kaydı. "Bu yüzden Rosy'nin evlendiğini görmeye kadar niyetlisin, değil mi?"

"Sebeplerden biri." Kadın kaşını kaldırdığında, adam içini çekti. " çoğu, evet. Evlendiğinde, benim çatım altında kalırsa türlü skandaldan ya da maddi korunacağını bileceğim, özellikle de olağan kanunlardan korunan biriyle evlenirse."

"Bir akran demek istiyorsun."

"Evet. Ailenizin davranışları yüzünden kendiniz de bir skandala maruz kaldığınıza göre, eminim anlayışla karşılırsınız."

Elini onunkinden kaydırdı. "Biliyorum ama ailemin skandalı bu kadar çok şey kaybetmeme neden olmadı." Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Daha önce söylemediğin halde bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü güven hakkındaki sözleriniz beni etkiledi. Akrabalarım gelmeden önce size gerçeği söylemeye karar vermiştim ama onların yalanları yapmamı daha da zorunlu hale getirdi." Ona hüzünlü bir bakış ekledi: "Ve belki şimdi neden henüz evlenemeyeceğimi de anlıyorsunuzdur."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır, korkarım bunu daha açıklamamız gerekecek. Özellikle de seninle evlenmek *istediğimi* söylemediğim için."

Yüzündeki şaşkınlığa, ona açıklama yaptıracağını düşünmemişti. Ya da onunla evlenmemeyi bile düşünmemişti. Yüce Geoffrey her zaman işlerin *kendi* planına göre yürümesi gerektiğini düşünürdü. Ve şimdi onun bu inanca neden sahip olduğunu anlasa da, bu -ve kız kardeşinin- mutluluğunu etmeye istekli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu, onlar istese de istemese de onun için uygun kocayı seçerek.

Masanın etrafından dolaşmak için ayağa kalktı. "*Seninle* henüz evlenemem - çünkü acı çekmeni de istemiyorum, lanet. Az önce akrabalarımınla yaptığım gibi bir konuşmadan daha kaç kez yüzsüzce sıyrılabileceğimi bilmiyorum. Newcastle'daki pek çok insan, sırf kendi babası Vikont olduğu için babamı yüksek ve kudretli görüyordu. Babam hiçbir zaman oraya ait olmadı ve sonuç olarak bizim ailemiz de olmadı."

Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Eğer ailemden hoşlanmama durumu beni cinayetle suçlamaya kadar varırsa, buna katlanamam. Seni bu duruma sürüklemeyi *reddederim*. Ya da babanın cinayetle suçlanıp hüküm giymesi gibi bir skandala." Onun ellerini serbest bıraktı. "Rosy'yi bir an önce saygın bir adamla evlendirsem iyi olacak."

"Unutmayın, bir *akrana*," diye tersledi. "Bir unvanı olmalı, demiştiniz."

"Evet!" Ona ters ters baktı. "akran, eğer bulabilirse, ki görmemi sağladın. Güvende olduğumdan, kimsenin bana karşı cinayet suçlamasında bulunmayacağından emin olduğum kadar zaman geçtikten sonra, ikimiz evlenmeyi düşünebiliriz."

Başını iki yana salladı. Adamın küstahlığı onu hiç şaşırtmamıştı. "Sizden gelen böyle bir teklifi kabul edeceğimi varsayarsak, ne kadar zaman 'yeterli'?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bilmiyorum. Bu söylentilerin ne kadar bağlı."

"Anlıyorum." Sonunda gerçekten anlamıştı. Onunla evlenmek *istemiyormuş* gibi vazgeçmiş olsa da, evliliğin sadece kendi şartlarına göre olmasını bekliyorsa onunla evlenemezdi. Görünüşe göre, ortak mutlulukları için birlikte karar verecekleri bir gelecek öngöremiyordu. "Farkındaysan," dedi, "bizi bu felaket dizi eğer içeriyor. Eğer Rosy bir akranyla evlenmezse. Cinayetle suçlanırsan. Babanın mektubunu kullanarak kendini savunmak zorunda kalırsan. Eğer zavallı, ölü babanız otopsi için mahkemeye getirilirse. Eğer jüri onun

intihar felo-de-se. Bunun sonucunda siz ve aileniz şahsen malınızı ve mülkünüzü kaybederseniz." "Bunların hepsi olabilir," dedi savunmacı bir tavırla.

"Olabilir. Ancak bunların bu sırayla ve en zarar verici sonuçla gerçekleşme olasılığı en hafif tabirle düşük. Bu yüzden hepsinin gerçekleşmesi ihtimaline karşı evlenmeyi reddetmek, Thames Nehri'nin taşıp tüm Londra'yı sular altında bırakmayacağından emin olana kadar evlenmeyi reddetmek gibi bir şey." Gözlerini ona dikti. "Örneğin, babanızın mektubunu kullanmak yerine, babanızın afyonla ravent tentürünü karıştırdığı hikayesini doğrulamak için doktorunun tanık olarak çağrılmasında ısrar ederseniz ne olur?"

Kaşlarını çattı. "Tek bildiğim, dedikoduları başlatanın doktor olduğu. Bekle, babamın 'hikayesini' nereden biliyorsun?"

"Oh!" Muhtemelen bundan daha önce bahsetmeliydi. "Rosy bana söyledi. Babanın öldüğü gün senin ve babanın doktorla konuşmanıza kulak misafiri olmuş, o yüzden geçen hafta bana ne olduğunu sordu."

laudanum'du."

Yüzündeki kan çekildi. "Ne be? Etrafta dolaşıp babamın ölümü hakkında yabancıları mı sorguluyor?"

"Bilmiyorum, ama bundan oldukça şüpheliyim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve ona yabancı olmadığımı da belirtmeliyim."

Nefes nefese kaldı. "İma etmek istememiştim-"

"Hayır, asla insanları aşağılamak istemezsiniz. Ama hakaret yine de acıtıyor." Adam özür dilemeye çalışıp işleri daha da kötüleştirmeden önce aceleyle ekledi: "Her neyse, sanırım bana güvendiği için sordu. Ancak cevaplara ihtiyacınız varsa bu konuyu onunla kendiniz konuşmak isteyebilirsiniz. Ve eğer başkalarına sormayı bırakmasını istiyorsanız. Babanın senden ve doktordan neden afyon hakkında kendisine ve annene bir şey söylememenizi istediğini öğrenmek istedi."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı çalışma odasına dönerken. "O öldüğünde annene ve kız kardeşine ne söyledin?"

"Tam da babamın söylememi istediği gibi, mide rahatsızlığı yüzünden öldü. Bir süredir vardı ve giderek kötüleşiyordu. Tabii ki Rosy'nin onu dinlediğini ve gerçeğin bir kısmını bildiğini bilmiyordum."

"Gördünüz mü? Sırlarınızı çok yakın tuttuğunuzda böyle olur. Bu sadece düşmanlarınızı uzakta tutmakla kalmaz, arkadaşlarınızı ve ailenizi de kol mesafesinde tutar. Ve herhangi bir rehberlik olmadan, tahmin edilemeyecek şekilde davranma eğiliminde olurlar."

"Görünüşe göre öyle," diye .

"Eğer savaşlarınızı tek başınıza vermekte ısrar ederseniz, sonunda başınıza gelenler yüzünden asılabilirsiniz."

Onun önünde durdu. "Tanrı aşkına, ben sadece ailemi korumaya çalışıyorum."

"Ancak aileniz, hayatınızı ya da finansal geleceğinizi bir kenara atmanız anlamına geliyorsa korunmanızı *istemeyebilir*. Onlar seni önemsiyor. Onlara neye ihtiyacınız olduğunu söylemenizi tercih edebilirler, böylece üçünüz de buna göre hareket edebilirsiniz."

Adamın, gerçeğin ortaya çıkmasının kendisine zarar verebileceği riskini almaktansa onunla evlenmemeyi tercih edebileceği gerçeğini düşünmemeye çalıştı.

"Peki Rosy konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Ona gerçeği söyleyecek misiniz? Yoksa sadece olası bir felaketten kurtulması için seçtiğiniz bir akranyla evlenmesini mi talep edeceksiniz?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Ona görkemli bir başlangıç yapmanın tek amacı, işler çirkinleşirse onu koruyacak, ona layık bir adam seçebileceğinden emin olmak." "Annemle babamın arası bozulduğunda eniştemin kız kardeşimi koruduğu gibi mi? Ben de onun iyi bir adam olduğunu düşünüyordum ama dedikodulardan kaçmak için savaşa gitmiş ve Eliza'yı her şeyle tek yüzleşmek zorunda bırakmış olabilir. Peki ya Rosy için dilediğiniz aziz koca, canına kıymış bir adamın kızıyla evli bulduğunda utanç içinde kalırsa? Konu skandal olduğunda erkeklerin sağı solu belli .

Eliza'nın kocası bunu kesinlikle kanıtladı ve sizin skandalınız çok daha kötü. Bu skandal Rosy'nin evliliği başlamadan bitti."

"Sanırım kız kardeşim için doğru kocayı nasıl seçeceğimi biliyorum." Durakladı. "Bunu yapacağımdan değil, dikkatinizi . Ama onu doğru olanı kabul etmeye ve yanlış olanı reddetmeye teşvik edecek kadar biliyorum."

"Annen ve kız kardeşin için karar vermeye nasıl *cüret* edersin? Baban hakkındaki gerçeği duymaya, olabileceklere hazırlıklı olmaya hakları var. Hizmetkârlarının senin yanında nasıl durduğunu zaten gördün. Annen ve kız kardeşin ne kadar daha fazla isterdi? Çünkü eminim ki -ikisinin de seni ne kadar sevdiğini bilerek- tek yol buysa, skandala ve servet kaybına katlanmayı tercih edeceklerdir.

seni onlarla birlikte sağlıklı ve bütün olarak görmek istiyorum."

kaçırdı. "Eğer onlara söylersem, babama ihanet etmiş ve benden istediği tek şeyi yapmamış olurum."

"Bunu sormaya hakkı yoktu!" Onun kollarını sıktı. "Hiç kimse mezarın ötesinden aileleri için seçimler yapmaya devam edemez. Vasiyetlere bile itiraz . Ama bu son karar. Kendisi için en karanlık yolu seçti, sonra da sizi kendi yarattığı imkânsız bir durumdan kurtulmanız için tek başınıza bıraktı." Geoffrey'nin yanağını öpmek için uzandı. "Hileli bir oyunu kazanmanın tek yolu, sevgilim, oynamayı reddetmektir. O zaman kendi yolunu çiz. Seni sevenlere, senin de sevdiklerine ve kendine güven, sonra yoluna devam et."

"Anlamıyorsun," diye .

"Anlıyorum. Sorun da bu zaten. Çok iyi anlıyorum. Benim de kimseyi yakınıma almamamın, evliliği hiç düşünmememin nedeni bu. Çünkü pek çok şey ters gidebilirdi. Tutkudan yoksun olabilirim ya da kocam babam gibi bir zampara olabilir. Bir mühendisin, bir dükün ya da Newcastle'lı bir adamın karısı olmaktan hoşlanmayabilir ve kendimi annem gibi mutsuz bir evliliğin içinde kapana kısılmış bulabilirim."

İki eliyle yüzünü kavradı. "Ama bana öyle geliyor ki her 'eğer' endişelenmek sadece yalnız ve mutsuz olmaya yol açar. Hayat bize hiçbir söz vermez. *İkimiz* de bunu biliyoruz, birbirimizin arkadaşlığından hoşlanmamızın ve bu kadar iyi anlamamızın nedeni de bu. Evlenmek isteyen birinin sahip olması gereken en önemli şey de budur."

Bu ve gerçek aşk. Ama bırakın onun ne hissettiğini, *kendisinin bile* bu konuda ne hissettiğinden hâlâ emin değilken aşktan bahsetmeye cesaret edemiyordu.

Adam ellerini kapattığında, yüzü kendi belirsizliklerini yansıtıyordu, ekledi, "Evlenirsek her şeyin iyi olacağına dair güvence arayıp . Tanrı biliyor ya, ben de aynısını isterdim. Ama kimse bunları alamıyor. Bazen durumumuzu bile seçemiyoruz. Çünkü sen yaşamaya katlanamayan bir babayı seçmezdin, ben de yaşamaya katlanamayan ebeveynleri seçmezdim." Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Eminim çok daha düzenli koşullar seçerdik."

"Kesinlikle yapardık."

"İnsanlara sana desteklerini göstermeleri için bir şans vermelisin. Kız kardeşin ve annenin ne olursa olsun senin yanında olacaklarını tüm kalbimle biliyorum. Aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu söylediğimde bana inanıyor musun?"

"Bu bir inanç meselesi değil. Bu, ailem için en iyisinin ne olduğunu bulma meselesi. Ve senin için de, eğer bana sana şansı verirsen."

"Evlenmezsek bana nasıl bakacaksın?"

"Evleneceğiz, ama bir fakirle evlenmeyeceğinden emin olana kadar değil. Tabii kendini benim çocuğumu doğururken bulmazsan. Zaten bu olmadan da yeterince skandala katlandın."

"Öncelikle, o *bizim* çocuğumuz olacak. İkincisi, hiç mantıklı konuşmuyorsun. Eğer çocuğum olursa, ikimizi de içinde bulunduğunuz zor duruma dahil etmek istiyorsunuz. Ama eğer sadece bensem, o zaman hayır mı?"

Telaşlanmıştı. "Kastettiğim bu değildi."

"Sanki tam olarak bunu kastetmişsiniz gibi geliyor. Gayrimeşru bir çocuğa sahip olmanın yaratacağı skandal riski, babanın ölümünün yaratacağı skandalın seni benden koparması ya da bizi ömür boyu yoksullaştırması riskinden daha ağır basıyor. Senin bu hesaplamalarında benim de söz hakkım var ve benim adıma karar veremezsin diyorum. Evli değiliz ve görünüşe göre bir süre de olmayacağız, dolayısıyla evlenmediğimiz takdirde sahip olabileceğim herhangi bir çocuğun geleceğini belirleme hakkına sahip değilsin."

"Diana, mantıklı ol. Gururun yüzünden çocuğumuzun geleceğini tehlikeye atmayacağını biliyorum."

"Hayır, çocuğumu kendi evliliğimdeki gibi bir anne babayla büyümeden kurtarırdım."

Ebeveynler. Bu benim netür bir evlilik yapmak istediğimle ilgili, tahammül edebileceğim tek evlilik türü bu. Bana danışmadan benim iyiliğim için karar verdiğin türden bir evliliği reddediyorum."

"İstemiyorum demiyorum. İstemiyorum ..."

"Elegant Occasions ne olacak? Eğer batarsa, benim bunun bir parçası olmamamı mı dikte edeceksiniz? Ya dünyanın tehlikeli bir köşesinde bir köprü inşa etmeye karar verirsen? Bensiz gidip senin için endişelenmeyi bana mı bırakacaksın? Peki de götürürseniz, orada olmamdan endişe etmeyecek misiniz? Eğer bunların hiçbirine cevap veremiyorsan, hatta bunları düşünmediysen, o zaman açıkça evlenmeye hazır değilsin ve ben de kesinlikle otokrat babam gibi biriyle evlenmeye hazır değilim, muhteşem bir tutku olsun ya da olmasın."

"Muhteşem tutku mu?"

Tanrım, bundan bahsetmemeliydi.

"Şüphesiz 'muhteşem tutku' çok şeyi telafi ediyor," dedi.

Kız cevap vermeden önce, adam başını eğerek kızın ağzını öpücüklere boğdu. Onun dikkatini dağıtmak, tartışmayı bitirmek ve böylece meseleyi kendi başına halletmek istiyordu. Ama bunu bildiği halde onu öpmesine engel olmadı. Çünkü bu belki de son öpüşü . Çünkü adamın ağzı aynı anda hem cömert hem de talepkârdı. Verdi ve aldı, hepsi tek bir tatlı, tutkulu öpücükte.

Onu duvara yasladı, elleri aynı şeyi yaparken dudakları da geziniyordu. Ah, bunu nasıl da özlemişti, onun kollarında olmayı nasıl da özlemişti. Ve hiçbir şey çıkmasa bile onunla tekrar birlikte olmanın ne zararı olabilirdi ki?

Bunu öğrenme şansı . Çalışma odasının kapısının çalınması öpüşmelerine aniden son verdi, özellikle de gelen her kimse kapının kolunu deneyip kilitli fark ettiğinde.

Diana'yı dehşete düşüren konuşmayı yapan Eliza'ydı. "Majesteleri? Orada mısınız? Balo salonunda bekleniyorsunuz."

"Kahretsin," diye fısıldadı, gözleri ayrılmaya ne kadar isteksiz olduğunu gösteriyordu. "Ve Diana'yı bulamıyoruz," diye ekledi Eliza. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Kitaplık ile duvar arasındaki tür doğru başıyla işaret etti ve Diana oraya kaydı. Sonra kapıya doğru yürüdü ve zorla açtı. "Hayır," diye yalan söyledi. "Hiçbir fikrim yok. Bayanlar kontrol ettin mi? Daha önce fichu'sunu tamir etmekle ilgili bir şeyler söylemişti."

Diana başını duvara bir iniltiyi bastırdı. Üzerinde bir fichu değil, Eliza'nın bileceği bir tippet vardı. Erkeklere modayı öğretmemenin sonucu buydu işte.

"Neden sen balo salonuna gitmiyorsun?" dedi Eliza, "Ben de Diana'yı dinlenme odasında arayayım." "Pekâlâ," dedi adam.

Diana her iki ayak sesinin de uzaklaştığını duyana kadar bekledi. Sonra onun çalışma odasından geçip çalışma odasının kapısından çıktı ve şüphe uyandırmadan balo salonunda nasıl yeniden ortaya çıkacağını düşünmeye başladı.

",," dedi Eliza arkasından. "Orada onunla birlikte olduğunu biliyordum."

Diana ona doğru döndü. "O zaman neden kestir? Geleceğimiz hakkında önemli bir konuşma yapıyorduk."

"Umarım evliliği de içeren bir evlilik olur."

"Ben de öyle umuyorum. Ama konuşmasının ortasında sözünü kestir, o yüzden artık bilemiyorum."

Eliza ona acıyan bir bakış fırlattı. "Eğer böyle bir tartışma yapıyor olsaydınız, bunu bana söylerdi ve ben de giderdim... ya da onun çıkıp nişanı ilan etmesini beklerdim. Ama yapmadı. O hala bir dük, sevgili kardeşim. Hâlâ aşkla ilgisi olmayan nedenlerle evleniyorlar."

"Durum sizin tahmin edebileceğinizden çok daha karmaşık. Bununla ben ilgileniyorum. Ve bana güvenmek zorundasınız. Ne yaptığımı biliyorum." Diana kendini toparladı. "Ayrıca, ben kendi işlerimi halledebilecek yetişkin bir kadıyım."

"Pekâlâ. Eğer kalbinin kırılmasında ısrar ediyorsan, seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok." Eliza'nın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Ama ben de sana yardım etmeyeceğim. Bana umut veren tek şey, senin giysilerinin bozulmamış gibi görünmesi ve onunkilerin de öyle. Hiçbir kadın 'fichu'sunu bu kadar hızlı tamir edemez, Tanrı bilir hiçbir erkek de edemez. Yani en azından sana *biraz* saygılı davranıyor."

"Hiçbir fikrin yok," dedi Diana. Kendisiyle sevişmekten çok onu gelecekte kurtarmaya niyetli bir adamla daha hiç karşılaşmamıştı. Bu aynı hem gururunu okşuyor hem de ayıltıyordu.

Ama tartışmalarını bitirmemiş olmalarından nefret ediyordu. Çünkü yakında bu "proje" sona erecek ve sonrasında onu bir daha göremeyecekti. Mantıklı ve sağlam argümanları onun fikrini değiştiremiyorsa, onunla nasıl evlenebilirdi ki?

Ondan bunu istediğinden değil. Ya Eliza haklıysa? Ya onun sandığından tipik bir dükse?

Hayır, eğer durum böyle olsaydı, evlenmemek için başka bir bahane uydururdu, gerçek ortaya çıkarsa tüm dünyevi varlığını kaybetmeyeceği bir bahane.

İç çekti. Bu sadece durumu daha da üzücü hale getiriyordu. Asil ve ilkeli davranıyordu, bir erkekte istediği tek şey de buydu. Ama eğer ailesi uğruna kendini etmeye karar verirse, o adama asla sahip olamayabilirdi.

Ve *bu* onun kalbini kıracaktı.

On Sekizinci Bölüm

Geoffrey burada, sözde ev sahipliği yaptığı bir balonun ortasında olmak yerine başka bir yerde olmak istiyordu. Diana'nın sözlerini düşünmek ve onunla evlenmeyi gerçekten reddetmesi ihtimaline karşı strateji geliştirmek için zaman istiyordu. Diana'nın neden sinirlendiğini anlayabiliyordu; bu durum her onu da sinirlendiriyordu. Ama herhalde Diana da onun olayları tek şekilde ele aldığını anlayabilirdi.

Birisi balo yemeğinin vaktinin geldiğini anons etti. Rosy aceleyle yanına geldi, Foxstead de arkasından. "Oh, Geoffrey, muhteşem gidiyor, sence de öyle değil mi? Her dansı yaptım ve tüm partnerlerim o kadar iltifat etti ki kendimi prenses gibi hissediyorum."

"Akşam yemeği dansını daha yeni bitirmedin mi?" Geoffrey Foxstead'e korkunç bir bakış attı. "Gerçekten de bitirdik," dedi Foxstead kayıtsızca. Adam eğlenmek için ona eziyet ediyordu, lanet olsun.

"Lord Foxstead ne kadar tatlı değil mi?" Rosy elini Foxstead'in dirseğine koydu. "Diğer tüm danslarım çok çabuk dolmasına rağmen kimsenin beni istemeyeceği konusunda umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Devonshire Dükü benimle dans edebilir gibi görünüyordu ama akşam yemeğinden önce ayrıldı." Foxstead'in kolunu okşadı. "Sonra Lord Foxstead imdadıma yetişti."

"Arkadaşlar yapar, değil mi?" dedi Foxstead ciddi bir ifadeyle. "Kurtarmaya gelirler."

"Evet." Geoffrey şimdi adama güvenmediği için kendini kötü hissediyordu. "Arkadaşlar böyle yapar."

Rosy kaşlarını çatı. "Akşam yemeği dansını yapmamak ve kendi balomda akşam yemeğine çok utanç verici olurdu. Bu yüzden ona çok minnettarım."

"Ben de öyle," dedi Geoffrey. "Teşekkür , Foxstead."

Adam Rosy'yle birlikte uzaklaşmadan önce başını salladı. Geoffrey Diana' haklı olup olmadığını merak etti; belki de ağaçların ardındaki suikastçıları görmekle o kadar meşguldü tam önünde duran dostlarını, destekçilerini ve sevdiklerini gözden geçiriyordu.

İç çekti. Belki de. Ve belki de bu sadece fırtına öncesi sessizlikti. Neden başka kimse Rosy'yi akşam yemeği dansına davet ? Konuklar giriş salonunda Fieldhaven'larla yaşanan çatışmayı duymuşlar ? Yoksa olmayan bir yerde sorun mu görüyordu? Yine mi?

Leydi Verity ona yaklaştı. "Akşam yemeğini gerçekten yemelisiniz," dedi dalgınca. "Bana kalırsa çok bir yemek." Sanki birini arıyormuş gibi balo salonunu tarıyordu. Gözleri kısıldı. "İşte orada. Majesteleri, sütunun yanındaki adamı görüyor musunuz?"

"Hangi sütun?"

Ona kaşlarını çatı. "Herkes akşam yemeğine gittiğine göre yanında bir adam olan tek . Oh-" Sinirli bir ses çıkardı. "İşte." Başıyla odanın diğer tarafını işaret etti. "Siyah giyiyor ve sırtı bize dönük."

"Ben de dahil olmak üzere bütün erkekler siyah giyiyor." Ama sırf hoşuna gitsin diye kadının bahsettiği bölgeyi taradı. "Kolunun altında şapkalı sutyen olan adam mı?"

"Evet! Evet." Adama doğru baktı. "Kim o?" "Hiçbir fikrim yok. Neden?"

Konuşmasını bile düzeltmedi. Üçünün de böyle yapmasına alışmıştı. Hatta bazen sadece anlayıp görmek için küfrediyordu.

Leydi Verity yüksek sesle, "Acaba davet edilmiş miydi?" diye düşündü. "Belki onu davetli listesinde bulabilirim." İçini çekti. "Neyse boş ver. Şimdi gitti. Eğer her zamanki gibi davranırsa, ben oraya gittiğimde,

ortadan kaybolmuş olacak. Her , yemeklerin planlandığı gibi çıktığından emin olmak mutfağa gitmeliyim."

Kadın uzaklaşmaya başladığında, adam ona seslendi. "Leydi Verity!"

"Evet?" Kadın durup ona baktı. "Ne oldu?"

"Kız kardeşinle evlenseydim, onaylar mıydın?" Kahretsin, *bunu* kesinlikle söylememeliydi. "Hangi kız kardeş?" diye sordu. Adam ona ters ters bakınca güldü. "Onaylamak bana düşmez." " zaman kimin haddine? Babanın mı? Annenizin mi? Leydi Eliza üçünüzün en büyüğü, yani

belki-"

"Diana'nın tabii ki." Başını iki yana salladı. "Gerçi bunu anlayamadıysan, ahmak olduğun için seni onaylamamam gerekebilir." Kararsızca ona baktı. "Ona sordun mu?"

" "

"*Bu* da ne demek oluyor?"

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Açıklaması çok zor."

"Peki o zaman, bir yolunu bulduğunda bana haber ver. Gitmem gerekiyor."

O uzaklaşırken annesi yanına geldi. "Beni hâlâ yemeğe düşünüyor musun oğlum?"

Tanrım, bunu tamamen unutmuştu. "Tabii ki."

Ona kolunu uzattı ve balo salonunun sonundaki kalabalığa doğru ilerlediler. "Leydi Verity ile ne konuşuyordunuz?" Annem sordu.

"Leydi Diana."

Eli adamın kolunda sıkılaştı. "Peki ya o?"

Hayır, annesiyle *bu* konuşmayı yapmaya henüz hazır değildi. "Önemli değil." Ona parlak bir gülümseme attı. "Demek kızımız her dansı yaptı, öyle mi?"

"O yaptı. Bunu görmek için orada olmamanız çok kötü."

"Babamın zorla içeri girmeye çalışan bazı akrabalarıyla uğraşmak zorunda kaldım."

Annesi kısa bir süre durdu. "Hangileri?"

"Lord Fieldhaven ve karısı."

"Onlardan nefret ediyorum. Baban ve kız kardeşi nasıl bu kadar farklı olabiliyor, aklım almıyor. Siz ikiniz küçükken sana ve Rosy'ye de kötü ."

"Hatırlıyorum."

"Baban da bunun için onlara ağzının payını verdi." "Şimdi hatırlamıyorum," dedi Geoffrey.

"Çünkü bunu siz çocukların önünde yapmadı tabii ki. Sizi zaten üzdüklerinden daha fazla üzmemek istemedi." Balo salonuna hızlı bir bakış attıktan sonra ona doğru eğildi. "Fieldhaven'lar babanı öldürdüğün hakkında bir şey söyledi mi?"

Geoffrey gözlerini kırıştırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Tanrı aşkına evlat, evimiz Newcastle'da bir ada değildi. Dedikoduları duydum. Greenwood Kalesi'ne taşınmak için neden bu kadar hevesliydim sanıyorsun?"

"Babamın ölümünden sonra Newcastle'daki anıların sizin için çok acı verici olduğunu düşünmüştüm."

"Sanırım o da var," dedi usulca. "Ama insanların onun aşırı dozda afyon bahsettiğini duydum."

Gözlerini göğe kaldırdı. "Baban neden bir eczacıyı ve bir doktoru afyon kullandığı konusunda sessiz tutabileceğini düşündü, kimse tahmin edemez. Bana danışmış olsaydı, afyonu için beni göndermesini söylerdim. Kız kardeşim için olduğunu söylerdim ve kimse konuda bir şey düşünmezdi."

Geoffrey'nin midesi bulandı. "Yani Rosy sana söyledi, öyle mi?"

"Bana ne söyledin?" Çenesi düştü. "Bekle, Rosy nasıl bir şey biliyordu?"

İçini çekti. "Belki de ikimiz de özel bir yere oturmalıyız."

"Daha sonra. Akşam yemeği servis ediliyor ve ben açım." Parladı. "Ah, biliyorum. Yemeğimizi alalım ve sonra da çalışma odana gidip yiyelim. Sen de Rosy'nin bana anlatması gereken her anlatırsın."

Söylemesi gereken her şeyi düşündü. Diana'nın söylediği her şeyi. "Aslında yarına kadar bekleyemeyecek kadar önemli değil. Bu gece Rosy'nin sahneye çıkışı var. Zaten büyük bir bölümünü kaçırdım. O yüzden sen ve ben keyfimize bakacağız. Diana'nın dediği gibi, konuklarımız "dans ederek eğlendi. Sanırım biraz daha dans edecekler ve ben de öyle yapmak istiyorum." Konukların geri kalanı yemek odasına doğru ilerlerken o da yemek odasına . "Badem ezmesi, blancmange ve cheesecake yiyeceğiz-"

"Ve karidesler, yer mantarları ve küçük tuzlu tartlar."

"Bunlara tart diyorlar anne. Bunu biliyor muydun?"

Gülümsedi. ". Söylediğin için teşekkür ederim."

"İnleyene kadar yemek yerken, babam için üzülmeyeceğiz. Rosy için mutlu olacağız."

Gülümsemesi duraksadı.

"Deneyeceğim." "Çok dene."

Ve o da deneyecekti.

Sonra, yarın, babasının sırlarını ailesine anlatmaya başlayacaktı. Belki o zaman hem annesinden hem de Rosy'den bildikleri ve ona söylemedikleri şeyleri öğrenebilirdi. Aralarındaki sırların açığa çıkma zamanı gelmişti. Çünkü arzuladığı kadını kendisiyle evlenmeye başka nasıl ikna edebilirdi ki?

* * *

Grosvenor Meydanı'na dönüş yolculuğu sonsuz gibiydi. Diana çok yorgundu ve bu sadece Rosy'nin balosunu yönetmekten kaynaklanmıyordu. Geoffrey ile konuşmak son derece yorucuydu.

Ve Verity, düzenledikleri toplantılarda sürekli ortaya çıkan gizemli yabancı hakkında yine döküyordu. "En azından Greenwood da onu gördü, yüzden hayal görmediğimden eminim."

"Greenwood onun kim olduğunu biliyor muydu?" Eliza sordu.

"Hayır," dedi Verity. "Ama şaşırmadım, ya siz? Davet etmekte ısrar ettiği mühendis arkadaşları konuk listesinin neredeyse tamamını biz yaptık."

"Çok sessizsin, Diana," dedi Eliza. "Sence iyi geçti mi?"

"Benim *çok* iyi geçti," dedi Verity. "Rosy bir dizi talip kazandı ve Diana da istediği tek kişiyi elde etti."

Diana gözlerini kırptırdı. "Sen neden ?"

"Greenwood Dükü bana seninle evlenmesini onaylayıp onaylamayacağını sordu." İçinden bir heyecan geçti ama sonra onu bastırdı. "Ona ne söylediniz?" "Onaylamanın bana . *Sana* sorması gerektiğini."

Diana nefes nefese kaldı. "Henüz bunu yapmadı, o yüzden henüz bizim için bir ev inşa etme."

"Sana 'bir ' sorduğunu söyledi." Verity başını eğdi. "Yani yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Anladığım kadarıyla o kısmı biraz karıştırmış," dedi Eliza kuru bir sesle. "Ama Dük'ün hassas durumlarla başa çıkma konusunda pek iyi olduğu söylenemez."

"Bu onu oldukça iyi ," Diana. "Adam son derece sinir bozucu olabiliyor - her şeyi hafife alıyor ve varsayımlarda bulunuyor. *İstese* bile onunla evlenmek *isteyip istemeyeceğimi* bile bilmiyorum. Onunla evliliğin nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Yapabilirim." Verity'nin yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Kabul etmelisin ki onunki gibi güzel adamla uyanmak çok hoş olurdu."

"Aman Tanrım," dedi Eliza. "Daha önce bir erkekle uyanmadın bile. Bunun nasıl bir şey olduğunu nereden biliyorsun?" Eliza Diana'ya döndü. "Ama haklı olduğu bir nokta var. Onun özelliklerine sahip bir adamla evli olmanın bazı telafileri var."

Neyse ki hava, kız kardeşlerinin Diana'nın öfkeden kızardığını göremeyeceği kadar karanlıktı. Pencereden dışarı baktı. "Tanrıya şükür eve geldik. İkinizin benim hakkımda konuşmanıza bir an daha katlanabileceğimi sanmıyorum.

. . olası müstakbel kocasını böyle cesur ifadelerle tanımlamıştır."

Uykulu uşak basamağı indirmek için geldi. Kapıyı açmaya bağıladığında Eliza, "Bir dakika bekler misin?" dedi ve sonra kolunu tuttu.

"Eliza!" Diana azarladı. "Zavallı adam üzere. Ve hiç şüphesiz ben de onun üstüne düşeceğim. bizi."

"Sadece bir soruma cevap ver," dedi Eliza, "sonra arabadan çıkabilirsin." Diana derin bir nefes aldı. "Ne?"

"Düke aşık mısın?"

Eliza'dan Verity'ye göz gezdiren Diana onları ağzı bozuk bir cevapla geçiştirmeyi düşündü. Ama gerçeği öğrenene kadar onu rahatsız etmeye devam edeceklerdi. "Elbette ona aşığım."

Tanrım, *öyleydi*. Ve asla öyle olmak istememişti. Sağlam durma kararlılığını nasıl bu kadar kolay kaybedebilmişti? İşler ne zaman *Geoffrey'i bu işi nasıl halledebilirimden, onu tekrar içime nasıl sokabilirim şekline* dönüşmüştü?

Kadın inledi. "Bu adama kim aşık olmaz ki?"

"Ben olsam yapmazdım," dedi Verity, "yine de itiraf etmeliyim ki vücudu-"

Diana sinirli bir ifadeyle, "Evet, evet, bu konuda zaten oldukça açık konuştun," dedi ve Eliza'ya baktı. "Şimdi şu lanet kapıyı açacak mısın, açmayacak mısın?" Ağlamaya başlamadan önce. Onu muhtemelen sadece vücudu ve üreme kabiliyeti için seven bir adama aşık olmanın ne kadar zor düşünmeden önce, çünkü adam açıkça onun fikirlerine saygı duymuyordu.

Eliza kolu bıraktı, sonra Verity'ye döndü. "Şimdiden onun gibi küfrediyor."

"Belki de ondan bu kadar çok hoşlanmasının nedeni budur," dedi Verity. "Ya da belki de oldukça büyük göğüsleri-" "Yeter!" Diana kapıyı açarken şöyle dedi. "Siz burada otururken ben burada oturmayacağım.

benim özelliklerim. Ben yatmaya gidiyorum."

"Balodan sonra çok huysuzlanıyor," dedi Eliza. "Bunu fark ettin mi?"

"Fark etmedim," dedi Verity. "Ama şimdi fark ediyorum."

Diana cevap vererek onları onurlandırmadı. Bunun yerine olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlere yöneldi. Onun aksine, ikisi de düzenledikleri ve iyi sonuçlanan her balodan sonra enerjik olurlardı. Daha sonra, tüm geceyi inceleyip başarılı olup olmadığını anlamaya bayılırlardı.

Ama güneş ufukta belirmeye başladığında, yatmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu. Mantıklı bir konuşma yapamayacak kadar yorgun olmasının yanı sıra, balonun en az yarısı boyunca müsait değildi

-Ya Geoffrey ile ya da onun Fieldhaven'larla uğraşmasını izliyordu. Bu yüzden gecenin bazı yönleri hakkında tam olarak fikir beyan edemiyordu.

İçeri girip bone ve şallarından kurtulur kurtulmaz, "İkinize de iyi geceler. Sabah görüşürüz."

Neyse ki gitmesine izin verdiler. Her zaman bırakmadılar.

Soyunup yatağa girdiğinde, bir süre yattığı yerde onun söylediği ve kendisinin söylediği her şeyi tekrar tekrar düşündü ve ona tekrar tekrar kızdı. Sonunda *bunu* düşünmeyi bıraktı.

Bunun yerine, onunla bir daha asla yalnız kalamayacağından endişeleniyordu. Elegant Occasions onunla Rosy'nin balosundan bir şey için sözleşme yapmamıştı. Gerçi şimdiye kadar yaptıkları onlara ödeme gerekecekti ama bunu bizzat yapması şart değildi. İşlerini yürüten adamı gönderebilirdi.

Bekle, bir ilişkisi var mıydı? bile hiç görmemişti.

Bütün bunları düşünmeyi bırakmalıydı - bunlar onu aptallaştırıyordu. Bunun yerine belki de Geoffrey'yi, öpücüklerini ve içinde hissetmenin ne kadar harika bir duygu olduğunu düşünmeliydi. Bunu yaparken kendine dokunmaya başladı. Ne yazık ki, onunla gerçek bir şey yapmakla kıyaslandığında tatmin edici değildi.

Bu adama lanet olsun! Hem onu tutku için fazla soğuk olmadığına ikna etmişti ... hem de *onunla* tutkulu olmasını imkânsız hale getirmişti.

Eğer onunla tekrar samimi bir şekilde birlikte olma şansı olursa, önce bu kısmın tadını çıkaracak ve sonra tartışmaya girecekti. Ya da belki tartışmayı atlardı. Çünkü uzlaşmanın bir yolunu bulamazlarsa, evliliği yürütmenin bir yolunu asla bulamazlardı. Ve Geoffrey ile evliliğin tam da istediği şey düşünmeye başlamıştı.

Şimdi bir de rahmetli babasının durumuna bir çözüm bulabilseydi. Newcastle'daki dedikodunun bir sorun olduğu açıktı. Ama ne kadar büyük bir sorundu? Fieldhaven'ların söylediği kadar kötü müydü? Leydi Fieldhaven'ın bu şekilde sunulmasında çıkarı olduğu düşünülürse, Diana bundan şüpheliydi. Geoffrey'nin babasının intiharını düşünerek uykuya daldı.

Öğleden sonra uyandığında kurslarının geldiğini fark etti. Gözyaşlarına boğuldu. Artık Geoffrey'i kendisiyle evlenmeye zorlayacak bir çocuk sahibi olmayı bile umut edemiyordu. Onu bu şekilde istediğinden değil. Ama şimdi onu beklemek zorunda kalacaktı ve bunu da istemiyordu, çünkü *yıllarca* bekleyebilirdi.

Eğer kalbini rehin tutan Geoffrey'den kurtarabilirse, bir daha asla aşık .

Sevdiğin kişiyle birlikte olamıyorsan, aşık olmak tam bir sefaletti.

On Dokuzuncu Bölüm

Geoffrey son dört gün içinde yüzlerce kez Grosvenor Meydanı'na gitmeyi düşünmüştü. Ama durumunu yeniden değerlendirmekle meşguldü. Diana sayesinde, kendisi için inşa ettiği ve onu değer verdiği herkesten koparan o korkunç kutunun ötesindeki olasılıkları düşünmeye başlamıştı.

Rosy'nin artık çok fazla daveti olduğu katıldığı sosyal etkinlikler ve kaşlarını çatmaktan onur duyduğu taliplerinin günlük ziyaretleri arasında Diana'yı ziyaret etmeye pek fırsatı olmamıştı. Özellikle de annesine ve kız kardeşine babasına gerçekte ne olduğunu anlatmak için cesaretini toplamaya çalıştığı için. Ve onlara neden daha önce anlatmadığını.

Gerçekten de, artık ziyaretçi saatini geçtikleri ve kız kardeşi ile annesinin mucizevi bir şekilde akşam için sosyal bir işleri olmadığı için, kapısı kapalı ve kilitli çalışma odasında oturuyorlardı ve o hala nereden ve nasıl başlayacağını bilemiyordu.

Mektup. Diana için işe yaramıştı. Babasının kendi hikâyesini anlatmasına izin verecekti. Geoffrey'nin anne ve Rosy konusunda en yapması gereken de buydu. Diana'dan emin olana kadar ona söylemek için beklemekle doğru şeyi yaptığına gerçekten inanıyordu. Ama annesine ve kız kardeşine söylememek? Bu affedilemezdi.

Şimdi bunun en derin türden bir ihanet olduğunu anlıyordu. Babasının dileği bu olabilirdi ama Diana, "*Kimse mezarın ötesinden ailesi için seçimler yapmaya devam edemez*" derken haklıydı.

Diana birçok haklıydı.

İç çekerek masasından mektubu aldı. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım. İkinizin de bilmeye hakkı vardı. Size acı çektirmemeyi umuyordum ama sanırım işleri daha da berbat etmiş olabilirim." Derin bir nefes aldıktan sonra mektubu uzattı. "Babam ölmeden hemen önce bunu yazdı ve bana verdi. Öleceğini zaten biliyordu çünkü her konyaklarının yanı sıra iki şişe afyon tentürü içerek bunu kendisi de garantiledi."

Annesinin gözleri kocaman oldu ve mektubu sanki bir mücevher kasasının anahtarıymış gibi aldı. İkisi de okumaya başladığında, Rosy ağlamaya başladı. Ama annesi her kelimedede daha da sinirleniyordu.

İşini , Rosy'nin bitirmesini bile beklemeden mektubu masanın üzerine fırlattı "Zaten ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm. Bu ne cüret? Artık Rosy'nin iyi bir evlilik yaptığını, torunlarının büyüdüğünü ya da oğlunun İngiltere'nin en büyük dükü olduğunu asla göremeyecek!"

"Sonuncusunu göreceğinden emin değilim zaten anne, ama ne demek istediğini anlıyorum. Ve öfkenizi paylaşıyorum."

Rosy başını okumaktan kaldırdı. "Bu yüzden mi o gün bütün o ayak işlerini bana yaptırdı?"

Geoffrey, "Korkarım öyle, ," dedi. Kadının yüzündeki ihanet ifadesi onu iliklerine kadar yaraladı.

"Neden bana değil de sana söyledi?" Rosy ağlamaklı bir sesle sordu.

"Çünkü başka birinin durumunda ikinizi de yaptıklarının sonuçlarından koruyacağımı biliyordu. Bunun bir sır olarak kalmasını istedi."

Annesi homurdandı. "Gerçek şu ki, baban akıl sağlığının yerinde olmadığını ilan edilmesini istemiyordu. Her zaman insanların onu deli sanacağından endişelenirdi."

Geoffrey afallamış bir halde ona baktı. Diana ona Rosy'nin afyonla ilgili sorusunu anlattığında, hikâyenin bazı parçalarını kaçırdığını anlamaya başlamıştı ama annesinin anlattıkları özellikle sarsıcıydı.

Pencereden bahçeye bakmak için ayağa kalktı. "Sanırım intihar ettiğinin ilan edilmesi ve ailesinin tüm parasını ve mülkünü Kraliyet'e kaptırması hiç de zor olmamıştır."

"Bundan kaçınmaya çalışıyordu, anne," dedi Geoffrey. "Bu yüzden mektubu en başta sadece bana yazdı."

"Non compos mentis nedir?" Rosy sordu.

Sonraki bir saat boyunca bunun ne anlama geldiğini açıklamak zorunda kaldı. Yasaları kız kardeşine anlatması Diana'ya anlatmasından çok daha uzun sürdü. Rosy, bir insanın kendini öldürmeyi neden Kraliyet'ailesinin tüm mal varlığına el koymasına izin vermek ya da alenen deli ilan edilmek anlamına geldiğini bir türlü anlayamıyordu.

Onun gözünden bakıldığında, bu hiç adil görünmüyordu. Dini kuralların buna karşı olduğunu bir kenara bırakırsak, intihar eden insanları ölümlerinden sonra ailelerini maddi olarak cezalandırarak cezalandırmak pek doğru görünmüyordu. Ölen kişinin davranışları üzerinde herhangi bir etkisi olacak gibi değildi.

Ve Rosy'ye yaptığı açıklamalar kafasına ettiğinde bir an paniğe kapıldı. "Olamaz! Diana'ya babamdan ve afyondan bahsettim!"

"Nereden biliyorsun?" diye sordu anneleri. "Afyon hakkında yani. Dedikodulardan mı?" "Tam olarak değil," dedi Rosy utangaç bir ifadeyle.

Bu gibi sorular ve cevaplar, babamın mali durumlarını korurken kendini öldürmeye yönelik karmaşık planını açıklamanın biraz zaman alacağı anlamına geliyordu. Elbette Geoffrey'nin Rosy'ye afyon hakkında soru sormak için doğru kişiyi seçtiğine dair güvence vermesi gerekiyordu.

"Ama başka kimseye söylemedin, değil mi?" Geoffrey sertçe sordu.

"Kime söyleyeceğim? Taliplerime mi? Bundan daha iyisini biliyorum. Ve sadece iki kadın arkadaşım Newcastle'da."

Anneleri kolunu kız kardeşinin omuzlarına dolamak için tekrar oturdu. "Burada yeni arkadaşlar edinmedin mi?"

"Sanırım." Rosy parladı. "Elegant Occasions'daki hanımlar beni arkadaşları olarak gördüklerini söylediler. Yani üç etti."

"Newcastle'a istediğin zaman dönebiliriz, biliyorsun," dedi annem, Geoffrey'e sert bir bakış atarak.

"Hayır." Rosy bir an düşündü. "Londra'da yapılacak her şeyi seviyorum. Ve bir kez evlendiğimde . ." "Nereye gidersem gideyim bana ev tutacağına dair söze ne oldu?" diye alay etti. "Bunun için Diana'ya sahip olacaksın," dedi basitçe.

Annesi ona baktı. "Benim bir şey mi biliyorsun?"

"Bence harika bir çift olurlar," dedi Rosy. "Sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle ." Annesi ona baktı. "O yüzden bu işi bir an önce halletmelisin oğlum."

İç çekti. "çalışıyorum."

"Değilsin," dedi annesi. "Burada bizimle oturuyorsun."

"Anlıyorum," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Şimdi de beni kapının dışına itmeye çalışıyorsun." "Gereken buysa," dedi annem.

"Tam bir hafta biliyorum," diye ekledi Rosy, "ama dört günde otuz ziyaretçi geldiğine göre, oraya gidip onlara ücretlerinin iki katını ödemek için hâlâ her türlü nedenin olduğunu düşünüyorum."

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu. "Ödememek niyetinde olduğumdan değil - Leydi Diana'ya zaten

"Çünkü çabalarından çok etkilenmişim. Ama teknik olarak dört gün bir hafta değil."

"Ziyaretçi sayısı günde ortalama beş."

Kaşlarını kaldırdı. "Beş kere yedi otuz beş eder."

"Bir hafta demiştiniz. Pazar günü kimse ziyarete gelmediği için altı günü kastettiğinizi düşündüm."

Kız ona muzaffer bir gülümseme fırlattığında Geoffrey kendini tutamadı, gülmek zorunda kaldı.

"Zavallı bir adamı neşeli bir dansa götüreceksin, ufaklık. Şimdi gitmem gerek."

"Diana'yı görmeye mi?" diye umutla sordu.

"Korkarım bu yarına kadar beklemek zorunda. Old Goat Tavernde bazı yatırımcılarımla buluşmam gerekiyor. Toplantı haftalardır planlanıyor."

Bu arada, babasının sorunlarını tahmin ettiğinden daha fazla insanın bildiği değişen bir dünyayı nasıl yöneteceği konusunda düşünmesi gerekiyordu. Diana'nın söylediği her şeyi düşünmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Onun haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sorununun orta bir çözümü olabilirdi.

Ya da sadece beklemek zorunda kalabilirlerdi. Ve eğer karısı olarak onunla birlikte beklemeye razı olursa ... "Ama yarın," dedi Rosy ve annesine, "en iyi giysilerimi giyip oraya doğru yürüyeceğim."

Sonrasında Diana'yı bir süre birlikte olabilecekleri bir yere ikna edebileceğini umuyordu. Onu görmeden ya da ona dokunmadan geçirdiği dört herhangi bir hesaba göre çok fazlaydı.

* * *

Diana kahvaltıda her gibi yalnız oturuyordu ama bu kez Eliza bir müşterinin evinde, kadının piyanosu ve arpıyla ilgilenirken Verity de kadının aşçısına danışıyordu. Bu durumda giysiler söz konusu değildi. Leydi Sinclair bu konuda mükemmel bir zevke sahipti ve her zaman da öyle olmuştu.

Diana, Geoffrey'nin birbirlerine söyledikleri her şeyi düşünmek için bir ya da iki gün ayırmasını . Ama *dört* gün? Bu onu umutsuzluğa düşürdü.

Norris içeri girdi. "Grenwood Dükü Hazretleri, Leydi Diana'yı görmek istiyor. Onu göndereyim mi leydim?"

Ayağa kalktı, kalbi göğsünde gümbürdüyordu. "Yani her zamanki gibi peşinden gelmedi mi?"

"Hayır leydim. Kendisine haber vermemi ve evde olup olmadığınızı görmek için beklememi özellikle istedi."

Kaba bir dükün hatalarından ders alamayacağını kim söylemişti? Değişiklik olsun diye birkaç toplumsal kurala uyuyor olması kadının nefesini . En azından sonunda buradaydı. "Lütfen ona gösterin." Norris, yanında refakatçi kaşlarını kaldırdığında, kararlı bir şekilde, "*Şimdi* Norris," dedi.

"Evet, leydim."

Bu ona elbisesinin düzgün, saçlarının yerinde ve yanaklarının pembeleşmesine yetecek kadar sıkılmış olduğundan emin olmak için yeterli zamanı verdi. Neyse ki kursları bitmişti. Her zaman sadece birkaç gün süren kurslarla kutsanmıştı. Sonra adam ondan önce oradaydı ve konuşma gücünü kaybetti

Kahverengi ceketi, açık mavi pantolonu ve daha kolalı ya da ustaca bağlanmış olamayacak kravatıyla muhteşem görünüyordu. Eğer evlenirlerse, uşağından asla kurtulamayacağından emin olacaktı. Adam aldığı maaşı fazlasıyla hak ediyordu.

Ama kendini aşmaya başlamıştı. "İyi görünüyorsun."

"Çok güzel görünüyorsun," dedi adam öylesine ciddi bir ses tonuyla ki, kız onun buraya ödeme yapmaktan başka amaçla geldiğini anladı. "Ama yine de, sen her zaman öylesin."

Adamın ona şekli onu tedirgin etmişti. "Kahvaltı yaptın mı? Benimkinde bana katılabilirsin."

"Bir şeyler yiyebileceğimi söyleyebilirim."

Güldü. "Her zaman bir şeyler yiyebileceğinize inanıyorum. Aslında, yiyemezseniz hasta olduğunuzu düşünürdüm."

"Beni iyi tanıyorsun. Aslında beklediğimden daha iyi."

Masaya oturdular ve Diana, Geoffrey'le birkaç dakika yalnız kalabilmek için Norris'i daha fazla yemek almaya gönderdi. Ona özel olarak bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Bilmen gerektiğini düşündüm," diye mırıldandı, "kesinlikle hamile değilim."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü aylık ziyaretçim geldi, eğer bunun ne anlama geldiğini biliyorsanız."

"Ah. Ama çocuk istiyorsun," diyerek onu şaşırttı. "Yani, eğer evlenirsek. Onları istiyorsun, değil mi?"

Kalbi boğazında, başını salladı. "Çocuklar çok güzel olur." "Evet. Katılıyorum."

Adam sessizliğe gömüldüğünde, "Evlenme isteğinle ilgili bir değişiklik oldu mu?" diye sordu.

"Çok şey değişti." Norris'in gireceği kapıya bir bakış atarak sandalyesini biraz daha yaklaştırdı, böylece Norris'in elini tutabildi. "Ailemin, babamın entrikalarından daha fazla haberdar olduğunu keşfettim. Ama buraya gelme sebebim bu değil. Sana şunu söylemek istiyorum-" Doğruldu ve daha resmi bir tonda, "Size söz verdiğim iki kat ücreti ödemek buradayım," dedi.

Bunun üzerine biraz hazırlıksız yakalandı ve kaşlarını çatı. Sonra Norris'in odaya yeniden girdiğini fark etti. "Öyle mi? Ama hesaplarıma göre sadece dördüncü gündeyiz."

"Ah, ama Rosy'yi otuz genç adam ziyaret etti. Şimdi de otuz ziyareti altı güne böldüğünde günde beş ziyaret ettiği için şartların yerine getirildiği konusunda ısrar ediyor."

"Çok nazık bir davranış," dedi Diana, baş başa için Norris'i hangi uzun ayak işine göndereceğini düşünmeye başlamıştı bile.

"Altı günü sorgulamayacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır. Bu gayet açık. Pazar günü kimse ziyarete gelmez. Ben her zaman Pazar gününü saymayacağımızı düşünmüşümdür."

Güldü. "Sen ve kız kardeşim açıkça aynı. Belki de Rosy ile evlenmelisin."

Tam Rosy'nin kardeşiyle evlenmeyi tercih edeceğini söyleyecekti ki Norris elinde bir zarfla ona yaklaştı. "Notu elinize bizzat vermem söylendi leydim." Fısıldamak için eğildi, "Leydi Rosabelden geliyor ve size verirken yalnız olduğunuzdan emin olmam söylendi."

Diana'nın dikkati hemen zarfa kaydı. "Nedenini söyledi mi?" "O, hizmetkâr, sadece okuduğunuzda anlayacağınızı söyledi." Hemen zarfı açtı ama okurken kalbi sıkıştı.

Sevgili Diana,

Senden bir iyilik isteyeceğim. Sen bunu aldığında, kuzenin ve ben Gretna Green'e doğru yola olacağız. Kardeşim ya da annem beni aramaya gelirse, lütfen

Norris'e seninle alışverişe çıktığımı söyle. Bu bize kaçmak için yeterli zamanı kazandıracaktır. Kuzenin bizi anlayacağını ve yardım edeceğini söylüyor ama bunu bir arkadaş olarak benim için yapmanı istiyorum. Eğer yaparsan, söz veriyorum Geoffrey'e oynadığın rolü anlatmayacağım.

Minnetle,

Rosy

Zarfı kucağına bıraktı. "Oh, Rosy. Seni aptal küçük kız." "Nedir o?" Geoffrey sordu.

Ona uzattı. "Kız kardeşin ikinci kuzenimle kaçtı." "Ne? İkinci kuzenin kim?"

"Lord Winston Chalmers."

Bu da muhtemelen romantizmin sonu anlamına geliyordu.

Yirminci Bölüm

Geoffrey mektubu okudukça kız kardeşine olan öfkesi daha da artıyordu. Belli ki Diana ile olan arkadaşlığından yararlanarak ona baskı yapıyordu. Hatta kız kardeşi o kadar ileri gitmişti ki, Diana'yi susturmak için çok da ince olmayan bir rüşvetle *onu da* işin içine sokmuştu!

Rosy için de adil değildi. Diana'nın kaçışla hiçbir ilgisi olmadığını şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu. Okurken yüzündeki şok ve dehşeti görmüştü. Hiç kimse bu kadar iyi rol yapamazdı, onun sözlerine dikkat eden Diana'sı bile.

Ayağa fırladı. "Gitmek zorundayım. En azından İskoçya'ya ulaşmadan önce onları yakalamaya *çalışmalıyım*." O da ayağa kalktı. "Geoffrey, bilmeni isterim ki ben-"

"Önemli değil."

Şaşkın görünüyordu. "Lütfen, beni dinle-"

Birden bunun kulağa nasıl geldiğini fark ederek ellerini tuttu ve sırayla ikisini de öptü. "Önemli değil çünkü senin bununla hiçbir ilgin olmadığını biliyorum, tıpkı seni sevdiğimi bildiğim gibi."

"Öyle mi? Gerçekten mi?" diye sordu titrek bir sesle.

"Gerçekten ve ölüm bizi ayırana kadar. Kız kardeşim aptal ve kuzenin de görünüyor diye bu değişmeyecek. Ama yine de gitmek zorundayım."

"O zaman ben de seninle geliyorum." Norris'e döndü. "Lütfen Cook'a kahvaltıdan ne kaldıysa toplamasını söyle. Ona piknik sepetini kullanmasını ve bolca kahve koymasını söyle. Sonra Lord Hazretleri'nin arabasına göndersin. Yolda bir şeyler yememiz gerekecek. Bir de kız kardeşlerime nereye ve neden gittiğimi açıklayabilirsiniz."

"Ama leydim, *onunla* gidemezsiniz. Bu uygunsuz olur ve büyük olasılıkla sizi mahveder! Eğer gitmekte ısrar ediyorsanız, Bayan Pierce'ı size eşlik etmesi için gönderebilirim."

Geoffrey daha itiraz , "Bu çok uzun sürer. Ayrıca dedikodular yayılana kadar biz çoktan olacağız." Sonra durakladı, sanki Geoffrey'nin ona henüz evlenme teklif etmediğini fark etmiş gibiydi. "Bu doğru mu, Majesteleri?"

"Bu kesinlikle doğru," dedi, dudaklarının arasından aptalca bir sırıtışın geçmesine engel olamayarak.

Norris'e *dediğimi yap* anlamına geldiği *anlaşılan* bir el hareketi *yaptı*, çünkü uşak daha fazla itiraz ve aceleyle mutfığa doğru .

"Norris haklı, biliyorsun," dedi Geoffrey. "Eğer benimle gelersen, dedikodular çok acımasız olur."

"Aslında seninle gelirim, Rosy'yi o acımasız dedikodudan kurtarabiliriz. Yakaladığımızı varsayarsak

Gece olmadan onlara ulaşırsak, çift olarak gününbirlik geziye çıktığımızı iddia edebiliriz. Bu pek kabul edilebilir olmaz ama o benim kuzenim, o da senin kız kardeşin, yani bir bakıma ikimiz de ilişkilerimize refakat ediyoruz. Oysa arabanızla onların peşinden tek başınıza giderseniz, bunu bir argüman olarak kaybedersiniz."

"Gerçekten gitmek , değil mi?" diye sordu. Kız başını salladı.

"Neden?"

"Böylece Rosy'ye yardım edebilirim ve ...

şey ..." "Kuzenini öldürmemi engellemek

için mi?" "Kesinlikle."

Acı bir gülümsemeyle başını salladı. "Ve onu öldürmeyeceğime dair verdiğim sözün

bu şartlar altında yeterli olur mu?"

"Onu sakat bırakabilirsin. Ya da daha kötüsü, onu ve sonra *ikiniz* de birbirinizi öldürebilirsiniz." Kaşlarını çattı. "Ve eğer böyle aptalca bir şey yaparsan cenazene gitmeyi reddediyorum."

Kıkırdadı. ". Ne kadar çabuk hazır olabilirsin?"

"Çantamı alıp eldivenlerimi ve başlığımı takmam için gereken sürede." Bu onu şaşırttı. "Peki o zaman. Hadi gidelim."

Kısa bir süre sonra piknik sepeti ve Diana'nın her yere taşıyor gibi görüldüğü gizemli çantasıyla birlikte onun arabasındaydılar. O hazırlanırken, notu getiren hizmetçinin peşinden koşmuş ve delikanlı bildiği her şeyi anlatmazsa onu işten atmakla tehdit etmişti.

Geri döndüğünde Diana arabadaydı. Arabacısına nereye gideceğini söyledi ve içeri girdi.

Kasabadan kuzeye doğru hızla ilerlerken, Diana' yanında olduğunu kimse görmesin diye perdeleri kapattı. "Kuzeninine kendine ait bir atı var mı?"

Gerildi. "Bir fayton. Ama tamire ihtiyacı var, o yüzden onu kabul eder miydi bilmiyorum."

"Faytona binmemiş. Hizmetçimin anlattığına göre, muhtemelen kiralık bir binmiş. Sadece onun olmadığından emin olmak istedim. Yani, kiraladığını varsayarsak, Gretna Green'e giden normal yolları kullanıyor olmalı." dizine vurdu. "Lanet olası kız kardeşim hizmetçiye o notu senin için bırakmasını istediğini çünkü seninle bir dükkânda buluşmayı planladığını ve 'arkadaşının' onu oraya götüreceğini söylemiş."

"Oh, hayır. Çok özür dilerim."

"Neden? Kaçışı sen mi planladın?"

"Hayır, kesinlikle!"

"O halde özür dileyecek bir şey yok," dedi Geoffrey. "Aksine, bana o notu göstermen ve Rosy'nin aldatmacasında yer almaman onu zamanında bulmamızı sağlayacak. Eğer onun istediğini yapsaydın - ki yapabiliirdin, çünkü notun ondan geldiğine dair hiçbir ipucum yoktu - şimdi onları nasıl ve nerede bulacağımıza dair bir fikirle yola çıkamazdık."

"Biliyorum, ama yine de Winston hakkında açıklama yapmam gerekiyor." "Açıklamak zorunda değilsin. Dürüst olmak gerekirse, zorunda değilsin."

"İstiyorum" Çantasını yanındaki koltuğa bıraktı. "Kız kardeşin bana Winston'dan ilk söz ettiğinde, onu aynen sana söylediğim gibi uyardım."

"Biliyorum. Bunu doğruladı."

"Bilmediğiniz şey, Winston'a bir not yazarak kişisel bağlantımızdan size bahsetmemesini istemem. Onun kuzenimiz olduğunu öğrenirseniz bizi işe alma konusundaki fikrinizi değiştireceğinizden korktum."

". Ya da bunu düşmanı izlemenin bir yolu olarak görmüş olabilirim." Yüzünü buruşturdu. "Ne olursa olsun, bu benim çok yanlıştı."

"Önemli değil." Ona gülümsedi. "Şimdi, günahlarını okumayı bitirdin mi?" "Sanırım bitirdim."

"Güzel. Çünkü seni affetmeye hazırım." Arabanın diğer tarafına uzanarak onu kucağına çekti.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı ama adam onun inmeye çalışmadığını fark etti.

"Örneğin, kendi yerine neden bu hantal arabayı Grosvenor Meydanı'na getirdiğimi merak mı?"

"İtiraf etmeliyim ki bunu düşünmemiştim bile."

"Her şey planlandığı gibi giderse ve benimle evlenmeyi kabul edersen, seni yanıma alabilmek için yaptım."

parkta bir gezintiye ve *bunu* yapalım." uzun, derin bir öpücük verdi, hızlı teslimiyetinin her dakikasının tadını çıkarıyordu. "Ve bunu." Fichu'sunu çıkardı, sonra göğüslerinin arasından aşağıya öptü. "Ve bu." Bir elini eteğinin altından yukarı donunun iç kenarları boyunca uzanan uzun yarıktan çıplak okşadı.

Ancak daha yukarı çıkmadan bir şeyi kontrol etmesi gerektiği aklına geldi. "Hâlâ kurslara gidiyor musun?" Bazı kadınların o sırada sevişmemeyi tercih ettiğini biliyordu.

"Hayır, değilim." Bacaklarını ayırdı. "Ve eğer bunu parkta deneseydin, kesinlikle mahvolurdum. Ama sanırım Grosvenor Meydanı'ndan o kadar uzaktayız ki kimse arabayı fark etmez, fark de sadece uyumak için mahremiyet istediğini falan düşünürler. Hyde Park'ın kuzeybatısında pek bir şey yok."

Elini daha yukarı kaldırdı. "Mükemmel. Gerçi bu sadece Lord Winston'ın muhtemelen bizden iyi bir ipucu yakaladığı anlamına geliyor."

"Bekle. Kadın kurslarını nereden biliyorsun?" Dondu kaldı. "Um Rosy mi söyledi?"

"Rosy ne zaman kendi göğüslerinden bahsetse kızarırdı, ki o göğüslerine her zaman 'göğsüm' derdi. Yani sana söylemiş olması mümkün değil." Adam ağzını açtığında ekledi, "Ve annenin sana söylediğini öne sürmeden önce, erkek annelerinin *kesinlikle* oğullarına derslerinden bahsetmediğini bil."

"Doğru." İç çekti. "Aslında bunu salata günlerimde arkadaşlık ettiğim neşeli bir dul kadından öğrendim."

Elini daha fazla çıkamadan durdurdu. "Hala-" "Oh, hayır. On dört yaşında olduğumu öğrendiğinde bitti."

"On dört! Tanrım, genç başlamışsın." Adam elini hareket ettirmeye çalıştığında, kadın elini daha da . "Yaban yulaflarını ekerken bu ilişkilerden kaç tanesini yaşadın?"

"Birkaç tane."

Kaşlarını kaldırdı. "Belki de arayı için kendi yaban yulaflarımı ekmeliyim." "Bunu yapmazsın," dedi usulca.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kızın eli hâlâ onunkini kavırıyordu, bu yüzden bunun bir test olduğuna dair oldukça iyi bir şüphesi vardı. Ama cevap her iki durumda da aynıydı. "Çünkü benim yulaf ekimim seninle tanışmadan çok önce bitmişti. Artık asla bir cilveleşme yaşamam. Ben seni seviyorum. Ve birbirini seven insanlar başkalarıyla ilişki kurmazlar, özellikle de kilisede sadece birbirlerine kalacaklarına yemin ettikten sonra."

Bu doğru cevap olmalıydı, çünkü elini serbest bıraktı. Adam, kadınların en çok sevdiğini bildiği yeri uyarmak için elini yukarı doğru hareket ettirirken, kadın mırıldandı: "Yulaf ekmen bu işte neden bu kadar iyi olduğunu açıklıyor."

"Konuşacak mıyız?" diye fısıldadı kulağına, siki kalınlaşıırken. "Yoksa sevişecek miyiz? Çünkü bir saatten kısa bir süre içinde at değiştireceğiz ve o zaman bunu yapmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Artık konuşmak yok," dedi ve onu cesurca öptü.

Onu okşadı, bunun onu nasıl heyecanlandığına bayıldı. Ve onun sıcak ıslaklığının parmaklarını kapladığını hissettiğinde, pantolonunu ve donunu çözüp dizlerine indirecek kadar uzun bir süre için onu yanındaki koltuğa kaydırды.

"tatlım," dedi, "bana sarılma vaktin geldi." "Ne?" diye sordu, yüzü şaşkınlıkla dolmuştu.

"Bana binersen bu daha kolay olacak. Kıyafetlerini çıkarmana bile gerek yok. İşte, sana göstereceğim. Bu bacağına bu tarafa koy, diğer bacağına da-"

"Oh. *Straddle*. Şimdi anlıyorum."

Onu kalçalarının ortasına oturttu ve siki daha da büyüdü ve cesaretlendi. Yatak sporu söz konusu olduğunda onun bu kadar hızlı bir çalışma olmasını seviyordu. Coşkusuyla çılgına çeviriyordu.

"Şimdi," dedi, "dizlerinizi koltuğun üzerine koyar ve yükselirsiniz Çok yükseğe değil! Güzel kafanı çarpmanı istemem." Ya da diğer kafasını. "Güzel, güzel. Şimdi benim ... benim .. üzerine gel." Bir daha ona "kalem" demeyi reddetti.

"Düşmüş dişiler buna 'horoz' diyor."

Bu şekilde konuşmaya devam ederse de başlayacaktı. "Sanırım senin o düşmüş dişilerin pek de ıslah olmuş değiller."

"Neden? Buna ne diyorsun?"

"Bir horoz." Kadın onu üzerine inebilecek şekilde ayarladığında biraz çıldırdı. "Ve sen de ... tavuklardan bahsetmediğin sürece kibar bir ortamda asla bu kelimeyi kullanmamalısın."

"Ooh, yaramaz bir kelime. Bakalım. "*Sikinin* üzerine iniyorum."

Sadece ucunun içinde olması onu çılgına çeviriyordu. "Daha aşağıya, aşkım. Daha fazla." Başını geriye attı. "Oh, Tanrım, daha fazla. Evet, evet. Aynen ."

"Şimdi ne olacak?"

"Yukarı ve aşağı hareket ediyorsunuz. Daha önce yaptığımız gibi, ama tersine."

Yüzü aydınlandı. "Oh, anlıyorum!" Ve hareket etmeye başladı, önce tereddütle, sonra Geoffrey'nin ölçülü hamleleri ritmi verdikçe daha coşkulu bir şekilde. "Geoffrey ... yani ..."

"İnanılmaz mı? Çünkü bana öyle hissettiriyor." Kanı ona doğru pompalandı, bir iksir ona enerji verdi, kendisini şiddetli hissettirdi, ona *hayatta* olduğunu hatırlattı, içinde sıcaklık yükselirken.

Ve hepsi onun sayesindeydi... Tanrıçası Diana ona bu heyecanı hissettiriyordu. Ona eski bir Amazon gibi biniyor, onu coşturmak için tatlı vücudundan başka hiçbir şeye ihtiyaç duymuyordu.

"Aletin o kadar ... *sert* ki .." diye fısıldadı.

"Olması gerektiği gibi."

Ellerini tuttu ve göğüslerine sikini daha da sertleştirdi. Göğüs uçlarını kapatan bir korse giymediği için memnun olan adam, elbisesinin vardiyasının içinden dolgun göğüslerini geldiğinde . "Bunu bir dahaki sefere yaptığımızda, tatlım... çıplak olacaksın ki... Seni tüm ihtişamınla .. tüm ihtişamınla."

"Ah, evet," diye boğuldu, gözleri kapanırken başını geriye attı. "Ben istiyorum İstiyorum . . . *Sana* ihtiyacım var. Aşkım."

Kadının kaslarının sikinin etrafında sıkıştığını hissedebiliyor, onunla birlikte serbest kalması için onu teşvik ediyordu. Bu kez, tohumunu onun içine akıtırken, kök salması için dua *etti*. Çünkü ondan bir çocuk sahibi olmaktan başka bir şey istemiyordu, çok erken terk etmeyi seçen birinin yerine dünyaya getirilecek bir hayat.

Onu kendine , gücünü gösteren cesur çenesini ve sert çenesini ... ve kırılganlığını gösteren boğazındaki hızla atan nabzını öptü. Kız onun saçlarını ve şakaklarını okşarken ani bir huzur seli kapladı içini, nefesi hâlâ hızlıydı ama aşağıdaki kaslarının nabzı yavaşlıyordu.

Memnun bir gülümsemeyle ondan uzaklaştı. "Beni de yanında getirdiğin için memnun değil misin?"

" edebileceğinden çok daha fazla memnunum. Keşke elbiseni çıkarabilsem ve saçını açabilsem. I seni hala o şekilde görmedim."

"Yapamayacağını biliyorsun." Saçlarını düzelttiğinde, çilek kokusunu aldı, ama başka bir şeyle karışmıştı. Yasemin mi? Emin .

"Her zaman çok güzel kokuyorsun," dedi.

"Sen de öyle." İç çekti. "Süngerimi çantamda getirmiştım. Ama yine kullanmayı unuttum."

Kıkırdadı. "Bazıları bunu nasıl önleyeceğini bildiği halde neden bu kadar çok kadın bu kadar çok çocuk yapıyor sanıyorsun?" Kalçasını ona doğru eğdi. "Çünkü biz azgın erkekler bu işte o kadar iyiyiz ki sana unutturuyoruz." Sonra ayıldı. "Seni seviyorum, benim tatlı tanrıçam Diana."

"Ben de sizi seviyorum, Majesteleri." Adam kaşlarını çattığında, kadın bir kahkaha patlattı. "Seni seviyorum Geoffrey Brookhouse, dük de olsan, köprü mühendisi de olsan, demir ustası da olsan. Gerçi bir gün bana ustasının ne olduğunu söylemen gerekecek."

O anda, kızın şimdiye kadar onu sevdiğini söylemediğini fark etti. Son bir saat içinde onun sevgisini hafife almış olabilirdi ama bir daha asla hafife almayacaktı.

Bir saati geçti mi? Lanet olsun. Saat dolmuştu.

Araba at değiştirecekleri hana yaklaşırken yavaşlamaya başlamıştı bile. "Koltuğuna geri dönsen iyi olur, Diana. Kıyafetlerini düzeltmen birkaç dakikanı alabilir."

"Oh," dedi hülyalı bir şekilde. Sonra o da yavaşlamayı hissedince gözleri büyüdü. "Oh! Kahretsin." Kendini onun karşısındaki koltuğa atarak kıyafetlerini bir düzene sokmaya başladı.

Bir mendille kendini silerken ve giysilerini eski haline getirirken güldü. "Görüyorum ki seni çok kötü etkiliyorum."

Arsız bir gülümsemeyle fichu'sunu içine soktu. "Benim sana yaptığımdan daha fazla değil."

Onu tekrar kucağına alma isteğine ancak güçlkle karşı koyabildi. "Durduğumuzda inmem gerekiyor," dedi. "Onlarla aynı yolda olduğumuzdan emin ."

Başını salladı ve saçlarını okşadı. "görünüyor muyum?"

"Evet. Yiğit bir adam tarafından iyi tatmin edilmiş bir kadına benziyorsun."

"Geoffrey!"

"Şaka yapıyorum, yemin ederim! İyi görünüyorsun. Neden?"

"Durmuşken gerekli yere gitmek istiyorum, işte bu ."

"Sadece çok uzun sürmesin. Bizden ne ileride bilmiyoruz."

Bölüm Yirmi Bir

Diana arabaya döndüğünde kendini biraz daha hissediyordu. İlgili yerlere çilek suyu serpmiş ve hafta önce satın aldığı değerli Floris Yasemin biraz sürmüştü. Tek umudu, Winston ve Rosy'ye yetiştiklerinde Geoffrey'yle kendisinin davranışlarından hiçbir şey anlaşılmamasıydı. Kendisi ve Geoffrey seks kokuyorsa çifte ders vermek zor .

Yaklaştığında Geoffrey'nin hâlâ tezgâhtarla konuştuğunu görünce çok da şaşırmadı. " burada, efendim." Geoffrey adamın avucuna bir bozuk para sıkıştırdı. "Yardımanız için teşekkür ederim."

Arabaya binip yola koyulduklarında, "Bir haber var mı?" diye sordu.

"Korktuğum geride değiliz, belki aramızda bir saat kadar bile fark var." Bir nefes

verdi. "Ne kadar rahatladım. Eğer durum buysa onlara yetişebiliriz."

"Umarım öyledir. Ve gerçekten de kiralık bir şezlongdalar, yani bunu teyit etmek de iyi oldu."

"Ostler'a *bizim* kim olduğumuzu söyledin?"

"Karı koca, tabii ki. Ama Bay ve Bayan Brookhouse çünkü o bir dükü hatırlar. Pek yalan sayılmaz, ayarlanabildiği çabuk evleneceğiz. Sanırım düğünümüzü planlama görevini kız kardeşleriniz üstlenecek?"

"Anlayamadım? Düğünümüzü *üçümüz* planlayacağız. Hatta senin de bir iki öneride bulunmana izin verebilirim."

"Söz sahibi olmak istediğim tek şey yemek. Leydi Verity'nin birçok yemeğini tattım ve hepsini azalan tercih sırasına göre listelemeye hazırım."

"Dur tahmin edeyim. Marzipan her şey en üstte."

"Aynen öyle."

Ona en yakıcı sorusunu sormak için bir yol bulmaya çalışırken konuşma durdu. "Çıkar ağzındaki baklayı aşkım," dedi adam.

"Yani şimdi sen de mi aklımı okuyorsun?"

"Bazen."

Bu işin üzerine gitmeye karar verdi. "Newcastle'da hala dönen tüm dedikodulara ve uzak akrabalarınızın içler acısı davranışlarına rağmen fikrinizi değiştirip benimle evlenmeye karar vermenize ne sebep oldu?"

"Öncelikle, dört gün boyunca seni görmedim."

"Oh, bu saçmalığı bana bırak. İlk öpüşmemizden sonra üç hafta boyunca benden

kaçtın." "Ah, ama hatırlayacağın gibi henüz senin 'içinde' değildim."

Yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "Doğru. Gerçi ondan sonra da birbirimizi neredeyse hiç görmedik."

Bir parmağını kaldırdı. "Ama bilerek değil. Ve ben senin o bakışların için yaşadım. Sana gerçeği cesareti bulmamın bir nedeni de onlardı." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ondan sonra bana bir ders verdin ve kız kardeşimle anneme söylemediğim için beni azarladın."

Kalbi çarpmaya başladı. "Oh, hayır. Rosy *bu* yüzden mi Winston'la kaçtı? Ona söyledin mi?"

"Anneme ve Rosy'ye söyledim, evet. Ve bundan pişman değilim. Bu sayede -senin sayende-bilmediğim şeyler öğrendim. Rosy'nin sandığımdan daha çok şey bilmesi gibi. Ve gerçek şu ki, annem kasabada afyon hakkında dedikodular duymuştu. Adamın kazara aşırı dozda afyon aldığını düşünmüştü."

Ama babamın bir eczacı ve doktorun afyon kullanımını gizli tutacağını düşündüğü için aptal olduğunu söyledi. En azından artık yapabileceği bir şey olmadığını biliyor. Belli ki bunu bir süredir planlıymış."

"Peki ya Rosy? O nasıldı?"

"Üzgün. Sırrını ona değil de bana emanet ettiği için kızgın."

"Bu beklenen bir şey. Sanırım tüm ilgiyi sizin çekmenizden ve kendisinin hiç ilgi görmemesinden sıkıldı." "Yani bunu ilgi çekmek için mi yaptı?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence bunu ona aşık olduğu için yaptı." İsteksizce ona Almack'ın evinde ikinci kuzeniyle karşılaşmasını Onun tepkisini .

"Yani ona aşık olabileceğini de mi düşünüyorsun?"

Konuşmadan kendisine bahsetmediği için onu kınamamasına şaşırان kadın, ". Ya da en azından ona iyi davranmak isteyecek kadar aşık. O kötü bir adam değil, biliyorsun. Sadece yabancı yulaflarını biraz daha uzun süre ekti."

"Dürüst olmak gerekirse, on dört yaşında başlamadığını tahmin ediyorum." En azından Lord Winston'ın kız kardeşiyle birlikte olması fikrini düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Ve onun bir servet avcısı olmadığından eminsin."

"Eh, bir servet kesinlikle daha rahat yaşamalarını sağlayacaktır. Geçen hafta Eliza ile alışveriş yaparken büyükannesini gördüm. Biraz sohbet ettik, ben de evlilik beklentilerinin ne olduğunu sordum. Kendim için sormadığımı söyleyince, iyi olduğunu söyledi. Unvanı miras alması pek mümkün olmasa da babasından sağlıklı bir harçlığı var. Ama bunu size zaten söyledim ve unvanın varisi olan kardeşinin bu ödeneği devam ettireceğine dair söz veremem. Bu büyük ölçüde babalarının vasiyetinin nasıl yazıldığına bağlı."

"Harçlığın ne kadar olduğunu söyledi mi?"

"Şahsen Londra'da yaşamak için yeterli olmadığını düşünüyorum." Kadın ona miktarı söyledi ve Geoffrey de kabul etti. "Ama çeyiziyle birlikte düşünüldüğünde, iyi geçinmeleri gerekir. Bu arada serveti ne kadar?" Geoffrey ona miktarı söylediğinde, kadın ona bakakaldı. "Yani bunca zamandır servet avcıları için endişeleniyordun ve onun serveti bu kadar az mı?"

"Babam kurduğunda büyük olduğunu düşünmüştüm. Ama dün elbiselerin faturalarını aldım." Yüzünü buruşturdu. "Bu ve sizin ücretleriniz arasında, Newcastle standartlarına göre büyük bir çeyizin Londra standartlarına, özellikle de Londra soylu standartlarına göre oldukça küçük olduğunu fark ettim."

Kederli bir kahkaha attı. "Ne Rosy'nin ne de annenin bize ne kadar olduğunu söylememesine şaşmamalı." "Söyleyediler. *Onlara* hiç söylemedim." Kadın kaşlarını çatınca, aceleyle ekledi:

"Endişelendim."

İnsanlara gelişigüzel söylerlerdi ve servet avcıları kapımıza dayanırdı. Londra'da yaşamının masraflarıyla karşılaştırıldığında bunun neredeyse üç kuruş olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Bu arada, eğer Londra'da bu kadar az parayla yaşamaya çalışırlarsa, korkarım her zaman borçlu kalacaklar, özellikle de şimdiye kadar yaşadıkları hayatı yaşamaya çalışırlarsa."

"Sence sadık kalacak mı?"

"Bir insan bunu nasıl tahmin edebilir? Annemle babamın evliliğinde sadık olanın annem olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Eğer bunu önceden bir yolunu bulabilirseniz, bana haber verin. Elegant Occasions bu sırrı satarak bir servet kazanabilir."

Kaşları çatılmıştı. "Aslında, hile yapma olasılığını azaltacak bir yol bulmuş olabilirim. Ama biz kendimizi aşıyoruz. Henüz onları yakalayamadık."

"Evet ve bunu yaptıktan sonra babanla ilgili hiçbir şeyi konuşamayacağız. *Bu* yüzden bu konuda ne yapmak istediğinizi bilmem gerekiyor. Çünkü eğer hala evlenmek için bir süre beklemek niyetindeysen-"

"Hayır. Aslında annem beni düşündüren bir şey söyledi; babam akıl sağlığının yerinde olmadığını düşünülmesinden ve insanların onu deli sanmasından korkuyordu. İşte bu yüzden

kazara aşırı dozdan ölmüş gibi göstermek için çok uğraştı. Ölmek istiyordu ama aynı zamanda intihar olarak görülmek istemiyordu."

"Ayrıca size o mektubu bırakarak ölümünü olası bir cinayet olarak göstermeyi tercih etmesinin nedeni de bu olabilir." Derin bir nefes aldı ve kendine bunu duymaya ihtiyacı olduğunu hatırlattı. "Belki de -sadece bir olasılık olduğunu söylüyorum- baban seni kendi amaçları için manipüle ediyor olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi kuru bir sesle. "Evet, bu benim de aklıma geldi. Yıllarca beni anne tarafından büyükbabamın yanında izledikten sonra babam kendini terk edilmiş hissetmiş olabilir. Bu, ölümünden sonra bile kendisini aklımda tutmanın bir yoluydu."

"Aynen öyle. Zihninizde ve sizi içine soktuğu kutudan çıkmanın bir yolunu bulmak için sonuçsuzca çabalıyorsunuz. Bağışlayın ama kulağa bir şey gibi geliyor."

"Göt. Evet, öyle olduğunun farkındayım. Ama dürüst gerekirse, hayatının çoğunu melankoliden kurtulmak için savaşıyor geçirdi. Bu yüzden içki içti ve bu da onu daha da kötüleştirdi. Bunu *ona* söyleyebileceğinden değil."

Sesindeki acılık başka bir şeyle birleşmişti. Kendi ailesi parçalandığında da benzer bir şey yaşamış olduğu için bunu fark etmişti. "Henüz onun yasını gerçekten tutmadın, değil mi?"

Orada öylece oturmuş, bu gözlem karşısında açıkça afallamıştı.

Kalbi onun için acıyordu. "İmkânsız isteklerini karşılamakla o kadar meşguldün ki, yasını tutmaya zaman ayıramadın."

"Sadece ..." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Onun gibi olmak istemiyorum. Yaşama isteğimi kaybetmek istemiyorum."

"Bunun için kendini nehre atmalısın demiyorum. Sadece onun gittiği gerçeğini kabullenmen gerektiğini söylüyorum. Ve onun kim olduğuyla."

"Kupalarına gömülmüş melankolik bir adam mı demek istiyorsun?"

"Ve anneni kendine özgü bir şekilde önemseyen adam." Ellerini kucağında birleştirdi. "Bu arada, melankoli, birinin non compos mentis olup bakarken göz önünde bulundurdukları şeylerden biridir. Mektuptan başka, ruh halinin sık sık depresyona girdiğini kanıtlayan kanıtlarınız varsa, bunu non compos mentis ilan edilmesine yardımcı olmak için kullanabilirsiniz. İş o noktaya gelirse tabii."

"Hâlâ bu noktaya gelmemesinin daha iyi olduğunu söylüyorum."

İçini çekti. "Doğru, ama eğer , en azından sadece korkunç dedikodulara ve skandallara . Dedikoduya , insanlar konuşacaktır. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Sadece hayatınızı kendi ellerinize almanız ve onların etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmanız gerekiyor. Rosy bir keresinde bana Newcastle'da oldukça gözde bir bekar olduğunu söylemişti. Ve Newcastle-upon-Tyne Akademisi'nin en yüce mezunlarından biri olması gereken, kendi alanında başarılı birisin. Cinayetten suçlu olduğunuzu düşünenlerden çok sizi savunacak insanlar bulacağınızı sanıyorum. Bence dedikoduları yüzünüzce ortaya çıkarın."

"Senin ve kız kardeşlerinin yaptığı gibi."

"Evet. Bizim yaptığımız gibi." Ellerini tutmak için uzandı. "Dürüst olmak gerekirse, onu öldürdüğünüzü ima edecek gerçek bir kanıt yok, değil mi?"

"Hayır. Diğer boş afyon şişesini Tyne Nehri'ne attım. Ama nehirde ortaya çıkarsa kimse benimle ilişkilendiremez."

"Belki de bir avukata, hatta babanızı öldürdüğünüze dair söylentileri ciddiye alan birileri olup olmadığını öğrenebilecek bir araştırmacıya danışmanızın zamanı gelmiştir. Ya da belki Newcastle'daki bir arkadaşına sorabilirsin. Eminim orada tanıdıklarınız vardır."

Gülümsedi. "Birkaç tane. Umarım hiçbirini benim cinayet işleyebileceğime inanmaz."

"Ve düklüğün size o öldükten çok sonra geldiğini söylemişsiniz."

"Evet, ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Unvana dikkat herkesin sıranın babamda olduğunu bildiğini söyleyecekler." Onun ellerini sıktı. "Sanırım dikkat etmediğim için böyle oluyor. Ama bu konuda endişelenme."

"Yapmayacağım. Çünkü sen ve ben ne olursa olsun birlikte yüzleşeceğiz. En önemli şey bu."

"Haklısın."

Araba aniden durdu.

Pencereden dışarı baktı. "Bir handa değiliz. Sorun nedir?"

Arabadan indi, sonra gülümseyerek geri döndü. "Onları bulduk."

* * *

"Seninle eve gelmiyorum Geoffrey, bu son sözüm!" Rosy ağladı.

Bağımsızlığını ortaya koymak için neden *şimdi* seçim yapmak zorunda kaldığını kimse tahmin edemezdi, ama Geoffrey her ne kadar onu omzuna alıp davrandığı çocuk gibi davranmak istese de, bunun işe yaramayacağını biliyordu. Bir Winston, Geoffrey'nin şu anda hissettiğinden bile daha sert görünüyordu.

Belki de uzlaşmanın zamanı gelmişti. "Gretna Green' gitmiyorsun," dedi. "Çünkü seni kırık dökük bir posta bırakırsam, bu konuda ne yapacaksın? Oradaki postacı çocuk tamirat konusunda pek şanslı görünmüyor."

Winston, Rosy'nin elini tutarak, "üzerindeki bir sonraki hana kadar yürüyeceğiz," dedi.

"Sizi temin ederim ki efendim, kız kardeşim o elbiseyle beş mil bile yürüyemez. Ve eğer Gretna Green'e doğru devam ederseniz, çeyizinden bir kuruş bile vermeyeceğim. Bu da hiç şüphesiz *babanızın* sizinle ilişkisini neden olur." Rosy itiraz etmeye başlamadan önce elini kaldırdı. "Ama ikinizin de uygun bulabileceği bir teklifim var. Her iki ailenin de hazır bulunacağı bir kilisede, usulüne uygun bir şekilde evlenmenizi sağlayacak son derece adil bir teklif."

"En azından bunu tartışmak için daha rahat olan arabamıza geri dönelim," dedi Diana. "İçinde bol yiyecek ve içecek olan bir piknik sepetimiz var."

Winston, Rosy'ye baktı. "Ne düşünüyorsun, aşkım?"

"Sanırım onları . Babamın ailesi onunla ilişkisini kesti ve bu onu derinden yaraladı." Rosy, Winston'a yaklaştı ve Geoffrey'ye dik dik baktı. "Ama biz bizi arabanızla Londra'ya geri götürmeye çalışmak gibi sinsi işler yapmayın."

"Bu imkânsız olurdu," dedi Geoffrey. "Arabayı geri döndürmemiz gerekir ve bu işlemin ne kadar yavaş olduğunu düşünürsek, kolayca dışarı fırlayabilirsiniz."

Rosy bile onun mantığının sağlamlığını kabul etmek zorunda kaldı.

Hep birlikte arabaya yerleşip piknik yiyecek bir şeyler aramaya başladıklarında, Geoffrey fikrini açıkladı. "Winston önce benim için bir yıl çalışırevliliğinizi onaylarım."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Winston sordu.

"Ne isterseniz. Stockdon and Sons'ın ülkenin her yerinde projeleri var. Ya da benim malikanemde çalışabilir, malikane müdürü olmayı öğrenebilirsiniz."

Geoffrey'i şaşırtan bir şekilde Winston'ın ilgisini çekmiş görünüyordu. "Ürün rotasyonu hakkında bazı fikirlerim var. Babam bunları dikkate bile almıyor."

"Yapacağım. Benim hiç malikanem olmadı. Yani, eğer bir şey olursa, *bana* nasıl yönetileceğini gösterebilirsiniz." "Yorkshire'daki Grenwood Kalesi, değil mi?"

Winston sordu.

"İşte bu. Manchester'da önce bitirmek istediğim bir proje var. Bu yüzden bir yıl dedim. Çünkü projede geriye kalan süre kadar ve bitirmemde bana yardımcı olabileceğini düşünüyordum. Ama malikânenin lordunu oynamayı tercih edersen, benim sorun değil..."

"O zaman birbirimizi görebiliriz," dedi Rosy, Winston'ın elini sıkarak.

"Hayır, Rosy," dedi Geoffrey. "Bu benim tek şartım. Winston'a önerebileceğim her türlü görevi denemesine yardım edeceğim. Ama bunu ancak ikiniz bir yıl ayrı kalırsanız."

"Bir yıl!" dedi.

Geoffrey, "Teklifimiz bu," dedi.

Rosy Diana'ya baktı. "Bir yılın neden çok uzun olduğunu, değil mi? O senin kuzenin!" "Bunu söylememen gerekiyordu," dedi Winston nefesinin altından. "Anlaşmıştık."

"Diana bana zaten söyledi," dedi Geoffrey. "gizlimiz saklımız yok."

"Sen farkına bile varmadan yıl bitmiş olacak," diye ekledi Diana. "Ama ağabeyin nişanlının kendi geliriyle bir eş alabileceğinden emin olmak istiyor. Geoffrey de Winston'a, ikinizin de ihtiyaç duyması halinde başvurabileceği alternatif bir pozisyon vermek istiyor."

"Yani bir yıl boyunca annemle evde mi kalacağım?" Rosy sordu.

"Aslında," dedi Diana, "kardeşinle evleneceğim, yüzden düğünü planlamama yardım edebileceğini umuyordum. Bu sana bir yıl sonraki kendi düğünün için fikir verecektir."

Müstakbel karısı ne kadar da akıllıca. Rosy'yi Londra'da her şeyin ne kadara mal olduğunu görmeye ve bunu iki ailesine karşı çıkmaları halinde sahip olabilecekleri az şeyle karşılaştırmaya zorlayacaktı.

"Kim bilir?" dedi Diana. "Belki de pozisyonumu sana dev. Son birkaç ayda moda hakkında çok şey öğrendin. Benim özel derslerimle bir yıl içinde tam bir uzman olacaksın."

Geoffrey kendi diziyle Rosy'nin dizine vurdu. "Sana Brookhouse'ların babam ve anneme davrandığından daha iyi davranmaya çalışıyorum. Seninle kesmek istemiyorum, yavrum. Ama aynı zamanda senin de -ikinizin de- neye farkında olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

"Peki, ne düşünüyorsun?" Rosy, Winston'a sordu.

Winston onun elini sıktı. "Bence bu adil bir teklif. Bir şey dışında." Kendini her şeye hazırlayan Geoffrey'ye baktı. "Ayda günü birlikte geçirmemize izin verilmeli - tabii ki refakatçi eşliğinde."

Geoffrey rahatladığını gizlemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Geoffrey, "İşinize engel olmaması koşuluyla," dedi, "sorun değil."

Winston derin bir soluk aldı ve gülümsedi. "Sanırım gidip çantalarımızı almalıyım." Dışarı çıkarken Rosy, "Ben yardım ederim!" dedi ve ona katıldı.

Geoffrey de dışarı tırmanmaya başladı ama Diana onu durdurdu. "Hiçbir yere gitmiyorlar, gidemezler. Ve birkaç dakikalığına özel olarak görüşmek istedikleri için onları suçlayamazsın."

"Peki, ne düşünüyorsun aşkım? İyi olacaklar mı?"

"Dedikleri gibi, bunu sadece zaman gösterecek." Onun yanağını okşadı. "Ama birbirlerini gerçekten seviyorlarsa, bunu yürütmenin bir yolunu, de öyle değil mi?"

"*Sanırım* çok zeki bir eşle evleniyorum. Eve gitme zamanı, tatlım."

Sonra onu öptü ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti. Çünkü Diana'yla her zaman evinde olacağını biliyordu.

Sonsöz

Nisan 1812

Grenwood Düşesi Diana, Greenwood Evi'nin terasında yeminler kız kardeşleri ve kocasıyla birlikte bahçenin en ucunda duruyordu. Artık Leydi Winston Chalmers olan Leydi Rosabel Brookhouse öpücük için yepyeni kocasına döndü.

"İşte bu bir öpücük," diye mırıldandı Eliza. "İşte ne bilen bir adam." Geoffrey homurdandı. " gerekir. Yıllar boyunca bunu yeterince yaptı."

"Kıskançlık mı seziyorum?" Verity sordu.

Geoffrey kırılmış bir sesle, "Hayır," dedi.

"Öpüşmenizi yargılayamam," dedi Eliza. "Diana bana izin vermez."

"Güven bana," dedi Diana. "Onunla kıyaslanamaz." Sahnede fısıltıyla ekledi, "Bana bunu söyletiyor.

Gerçekten korkunç biri."

"Hey!" dedi Geoffrey, oturan herkesin dikkatini çekerek. Bunun bir önemi yoktu, çünkü Rosy ve Winston çoktan koridordan ve düğün kahvaltısının tadını çıkarmak için içeri .

Diana güldü. "Seninle dalga geçtiğimi biliyorsundur."

"Yine de, bak bakalım sana başka öpücük verecek miyim?" dedi, abartılı bir züppelik gösterisiyle çenesini yukarı kaldırarak.

Elini yuvarlak karnının üzerine koyarak, "Belki de en iyisi ," dedi.

Kız kardeşleri güldü. Konukların geri kalanı -hem Rosy'nin hem de Winston'ın isteklerine uygun olarak oldukça küçük bir topluluk- kahvaltıdaki yerlerini bulmak için içeriye yöneldi.

Ama üç kız kardeş oyalandı. "Bu mükemmel bir düğündü!" Verity söyledi. "O muhteşem gelinliğin kendini aşmışsın Diana."

"Dürüst olmak gerekirse, bu işte neredeyse hiç payım yok."

Eliza, "Kolları boyunca uzanan biyeler onu mükemmel yapıyor," dedi.

"Bu Rosy'nin fikriydi," dedi Diana. "Bu ve eteğindeki fırfırlar."

"Fırfırları bu kadar seven bir kadın daha önce hiç görmemiştim," dedi Verity. "Yer olsa ayakkabılarına bile fırfır takardı."

Diana başını salladı. "Keşke benim de onun kadar küçük ayaklarım olsaydı. Şu anda kendimi hem şişkin hem de şişman ayaklı hissediyorum."

"Işıl ısl görünüyorsun," dedi Geoffrey. "Ama sen her zaman ."

Verity gözlerini devirdi. "Belki de yargılamanın bir sonraki aşaması için içeri geçmeliyiz." "Neyi yargılıyorsunuz?" Geoffrey sordu.

"Düğün tabii ki," dedi Eliza. "Benim rolüm daha , dansın olduğu zamana kalacak." "Ama planlanmasında hepinizin olan bir düğünü neden yargılıyorsunuz?" Geoffrey ısrarla

yemek odasına girdiler.

Verity, Diana'ya doğru döndü. "Ona henüz sormadın mı?" "Doğru zamanı bulmaya çalışıyordum."

"Bana ne sordu?" Geoffrey söyledi.

"Rosy'nin düğünü nasıl idare ettiğini yargılamak için," dedi Diana. "Daha doğrusu, düğünün her bir parçası. Bu

onun fikriydi. Son on bir ayda çok şey öğrendi, ancak her şeyi belirli bir yeterlilik seviyesinde yapabildiğinden emin olmak için bir test istedi. Bu yüzden ona her alanı öğretmeyi kabul ettik ve sonra her birimiz onun çeşitli parçaları kullanışını değerlendireceğiz. Ama her bir bölüm için meslekten olmayan bir jüri üyesi de istedik. Annene sorduk, ama o jüri üyeliği için çok olduğunu belirtti."

"Peki ben çok önyargılı değil miyim?" Geoffrey sordu.

"Sen tanıdığım en eleştirel kardeşsin," dedi Diana. "Ama endişelenme. Yalnız değilsin. Norris müziği değerlendirmeyi kabul etti ve uşağın da modayı belirliyor."

"Peki ben hangi bölümü yapıyorum?" "Yemek," dedi

Verity.

"Ah, bunu yapabilirim. Sadece bir soru sorabilir miyim? Badem ezmesi nerede, bakabilir miyim?"

"Hiç yok," dedi Verity. "Lord Winston bundan hoşlanmıyor ve Rosy'nin kendisi de hevesli değil."

"Anlıyorum. zaman misafirlerinin ihtiyaç ve isteklerini dikkate almadıkları için on puan kırmış oluyorlar." Diana ona şüpheyle baktı. "Daha doğrusu, belirli bir misafirin ihtiyaç ve isteklerini."

Geoffrey kendini toparladı. "Ben ağabeyim ve sağdıcım. Badem ezmesi olup olmaması konusunda söz hakkım olmalı."

"Sana onun berbat bir yargıç olacağını söylemişim," dedi Diana. "Ama ona bir su çarkı ve bir değirmen verin, size not verir."

"Bu bir kategori mi?" Geoffrey sordu. "Çünkü bunu tüm gün boyunca değerlendirebilirim. İsterseniz şu anda terasın yerleşimini de değerlendirebilirim."

"Hiçbirimiz bunu istemeyiz," dedi

Eliza. "Asla," diye ekledi Diana.

Omuz silkti. "Sen ."

"Bakın, Rosy buketi fırlatıyor," dedi Verity ve şanslarını denemek için Eliza'yı sürükleyerek götürdü. "bir sakıncası var mı?" Diana sordu. "Müstakbel Lord Hazretleri tekmeliyor."

Geoffrey aceleyle onun yanına gitti ve elini tutarak o noktaya . Çocuğu tekrar tekmelediğinde güldü. "Bunun bir kız olabileceğinin farkındasın."

"Bu harika olur," dedi. "Bebek işi miras olarak devralabilir." "Tüm toplumu yeniden dehşete düşürebiliriz."

Geoffrey için bu muhtemelen daha çekiciydi. Toplumu dehşete düşürmeyi seviyordu ve bunu düzenli olarak yapıyorlardı. Geoffrey onu kahvaltıdaki yerlerine götürmeye başladı ve Geoffrey , "Birkaç dakikalığına misafir odasında, ateşin yanındaki rahat sandalyede otursam çok mu kötü olur?" diye sordu.

"Benim için değil, olmaz."

İkisi sürünerek dışarı çıktılar ve doğruca misafir odasına gittiler. Kendini sandalyeye keyifli bir iç geçirdi. "Fazla kalmayacağım."

"Seninle kalıyorum."

"Ama yemek-"

"Bekleyeceğim," dedi kararlı bir şekilde.

Ona dikkatle baktı. "Rosy'nin Winston'la evlenmesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"O mutlu, benim de tek istediğim bu. Ve dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar çalışmaya istekli olduğunu gösterdi. Hatta emlak işiyle daha çok ilgileniyor."

Güldü. "Kabul et: Sen ve kuzenim birlikte iyi çalışıyorsunuz. Sen Greenwood Kalesi'ni ve madeni yenilemenin mühendislik yönlerini planlıyorsun, o da kiracılarla ve diğer şeylerle ilgileniyor."

". İtiraf etmeliyim ki oldukça faydalı oldu."

"Ama Newcastle'da yaşamayı özlediğinizi söyleyebilirim," dedi.

Kanepeye oturdu. "Nadiren. Şimdiye kadar ziyaret etmek yeterli oldu. Dedikoduların azalması biraz zaman aldı ama insanlar eskisinden farklı davranmadığımı ve Stockdon ve Oğulları'nda çalışmak üzere insanları işe almaya ve onlara para ödemeye devam ettiğimi görünce, mütevazı başlangıçlarımdan kurtulmak için sabırsızlanan yüksek ve kudretli bir düğ olmadığımı anladılar."

Geoffrey'nin, arkadaşlarının sağduyulu söylediği bir avukat tutmuş olması kesinlikle yardımcı olmuştu. Geoffrey babasıyla ilgili durumu anlattığında, avukat Geoffrey'e bir soruşturma yapılmadan yeterince zaman geçtiği için kimsenin Geoffrey'i cinayetle ya da babasını kendi kendini öldürmekten yargılamaya çalışmayacağı konusunda güvence vermişti. Ne kadar kanıt varsa hepsi yok olacaktı. Avukat, Geoffrey'nin akrabalarının Newcastle'daki yetkililere soruşturma için baskı yapabileceği fikrine de gülmüştü. Babasının aristokrat mirasına karşı Geoffrey'i endişelendiren aynı güvensizlik onlara karşı da artacaktı. Orada hiç yaşamadılar. Orada hiç yaşamamışlardı. kasabada sorun çıkarmaya çalışıyorlar.

Avukat, küçük ihtimal de olsa biri dava kalkışırsa, intihar notunu ortaya çıkarmaya kalmadan Geoffrey'nin babasını öldürmediğini kolayca kanıtlayabileceğini söylemişti. Ayrıca Geoffrey'e notu yakmasını tavsiye etmişti. Geoffrey de öyle yapmıştı.

Diana, "Bebek doğduktan sonra birlikte Newcastle'a gitmeliyiz," dedi.

"Stockdon ve Oğulları'nda yeni nesil Brookhouse'ları görmek hoşlarına giderdi." Adam kadının gözlerinin içine baktı. "Umarım hayatımı kurtardığınızın farkındasınızdır."

"Pek sayılmaz," dedi.

"Ciddiyim." Elini tutmak ve öpmek için uzandı. "Kim bilir başımın üzerinde asılı duran bu şeyle daha ne kadar devam ? Rahmetli babamın beni içine koyduğu kutuda pencere açtın."

"Ah, ama sen içinden . Asıl cesurca buydu."

"Sen öyle diyorsan." Onun sandalyesinin yanında diz çöktü. "Bugün seni hayattan daha çok sevdiğimi söyledim mi? Sen benim evrenimdeki güneş, gece gökyüzümdeki aysın dedim mi?"

"Bugün değil ve hiç bu kadar şiirsel olmamıştı," dedi gözyaşlarıyla savaşıyor. "Cevap olarak sadece şunu söyleyeceğim: Ben de seni seviyorum. Bana tutkunun sadece kişinin kendi gerçek aşkıyla işe yaradığını öğrettin. Ve benim olduğun için çok mutluyum."

Eliza'nın hikayesini izleyin ...

ELIZA İÇİN BİR EARL

İkinci olarak

Bir Tasarımcı Debutantes Romanı
Sabrina Jeffries'in serisi.

2023'ün ilkbaharında geliyor!

Fotoğraf: Jessica Blakely, Tamara Lackey Photography için

YAZAR HAKKINDA

Sabrina Jeffries, 50'den fazla aşk romanının ve kısa kurgu eserlerinin (bazıları Deborah Martin ve Deborah Nicholas takma adlarıyla yazılmıştır) *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kahve içerek yazmadığı zamanlarını kocası ve yetişkin otistik oğluyla seyahat ederek ya da tutkularından biri olan yapboz, çikolata ve müzikle uğraşarak geçirmektedir. 21 farklı dilde 9 milyondan fazla kitabı basılan Kuzey Carolina'lı yazar, eğlenceli bir kurgu yazma keyfi için akademisyenlik kariyerini bir kenara bıraktığına asla pişman değil ve bir gün kitabının dünyayı kurtarmasını umuyor.

Her zaman büyük hayaller kurar.

Project Duchess

*Because duchesses
are made,
not born . . .*

DUKE DYNASTY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SABRINA JEFFRIES

First in a new series

DUKE DYNASTY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SABRINA JEFFRIES

The Bachelor

A rose destined just for her ...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.